

அஞ்சலி

நிர்வாக ஆசிரியர்
ஏ.எம்.செல்வராஜா

விலை
45
சதம்

ANJALI: FEB., 71
THE TAMIL ILLUSTRATED MONTHLY OF CEYLON

பரிகாரம்...

எந்த விதமான
கட்டிட சாமான்களுக்கும்
தொடர்பு கொள்ளுங்கள்

26576, 26577
(தொலைபேசி இலக்கங்கள்)

உங்களுக்கு வேண்டியசகல வித
மான கட்டிடசாமான்கள், டால்
மியா இரும்பு உருக்குக் குழாய்
கள் நீர் சப்ளை வடி காலுக்கு
ஏற்ற சாமான்கள் எம்மிடம்
கிடைக்கும்.

செட்டிநாட் கார்ப்பரேஷன்
பீனாவேட் ஸீல்ட்டேட்,
கெய்சர் வீதி, கொழும்பு 11.

'கி.சி. அய்யர்'

எப்பொழுதுமே

ரன்கோ பிரான்ட்

435 சீட்டுக் கட்டுகையே

வற்புறுத்திக் கேளுங்கள்

★ ★ ★

பிரபலக் கடைகள்

எல்லாவற்றிலும் கிடைக்கும்

★ ★ ★

உற்பத்தியாளர்:

ரன்கோ இண்டஸ்ட்ரி (சிலோன்) லிமிட்டெட்

பிரின்டர்ஸ் அன் லித்தோகிராப்பர்ஸ்

“நடராஜா பில்டிங்”

282/8, காஃ வீதி,

கோழும்பு-3.

அஞ்சலி

செழித்தோங்க

எமது

நல்வாழ்த்துகள்

K. S. P. பாலகிருஷ்ணன் அன் கோ.,
134, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு-11.

உங்கள்

அச்சு வேலைகள்

எல்லாவற்றிற்கும்

எம்மிடம் தொடர்புகொள்ளுங்கள்

லங்கா

எஸ்டேட் அன் கொமர்ஷியல் பிரின்டர்ஸ்

த. பெ. இலக்கம் 380

கொழும்பு

டெலிபோன்; 25329

தந்தி: "ESTAPRESS"

‘அஞ்சலி’க்கு

உளங்கனிந்த

வாழ்த்துக்கள்

★

903 கயூர் அன் ஸ்டீம் பீடி

★

உற்பத்தியாளரும் விநியோகஸ்தரும்:

N. B. அப்துல் கயூர்

102/2, ஆட்டுப்பட்டித் தேரு,

கொழும்பு 13

தந்தி: "Gaffoorbidi"

டெலிபோன்: 34580

அஞ்சலி

மாத சஞ்சிகை

சாதாரண வடு மாசி மீ

*

*

*

பிப்ரவரி மீ 1971

உள்ளே . . .

நிர்வாக ஆசிரியர்:
ஏ. எம். செல்வராஜா

அலுவலகம்:
198, நீர்கொழும்பு வீதி,
வத்தளை.

சந்தா விபரம்:

அரை வருடம் ரூ 3-00

ஒரு வருடம் ரூ 6-00

தலையங்கம்	7
'அஞ்சலி' வெளியீட்டு விழா	9
கதைகள்	
செம்மலர்கள்	13
(மொழிபெயர்ப்பு: செ. கதிர்காமநாதன்)	
வயிற்றுப் பிரச்சினை	27
(நயீமா ஏ. பஷீர்)	
எழுச்சி	39
(நீர்வை பொன்னையன்)	
எங்கோ ஒரு தவறு	53
(என். எஸ். எம். ராமையா)	
கவிதைகள்	
பல்விகள்	25
(நீலாவணன்)	
சமவெளியை நோக்கி	35
(எம். ஏ. நுஃமான்)	
வந்தவள் யார்? (இ. இரத்தினம்)	51
கட்டுரைகள்	
பட்டணத்து வாத்தி	23
(எஸ். எம். கமாலுத்தீன்)	
நாட்டார் பாடலும் உயர் இலக்கியக் கவிகளும்	
(வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம்)	31
சத்யஜித்ரேயின் உலகம் (பேட்டி)	45
குறுநாவல்	
ஒளி நமக்கு வேண்டும்	63
(செ. யோகநாதன்)	

இந்த இதழில் வெளிவரும் கதைகள், கவிதைகளிலுள்ள பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே. கட்டுரைகளில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர்.

நம்பிக்கையான

உத்தரவாதமான

அச்சடிப்

பிடவைகளுக்குச்

சிறந்த

இடம்

விஜயா இன்டஸ்ட்ரி

201, கிரேண்ட்பாஸ் வீதி

கொழும்பு-14.

டெலிபோன்: 20027

மலர்: 1

இதழ்: 2

வினாக்கள்

மெத்த வளரட்டும்!

அண்மையில் நடைபெற்ற ஈழத்துத் தற்காலத் தமிழ் நூற் காட்சி ஈழத்தில் தமிழ் வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் அக்கறையும் உள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லாரையும் பெரு மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியுள்ளது.

குறிப்பாக ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு இந்நூற் காட்சி ஊக்கமும் உற்சாகமும் அளித்திருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. நம்மவர்களின் படைப்புகள் தமிழ் நாட்டினரால் அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை என்ற புகார் ஒரு புறமிருக்க, நாம் கடந்த மாதத் தலையங்கத்தில் கூறியது போல நம் நாட்டிலேயே நம்மவர்களின் படைப்புகளுக்குப் போதுமான ஆதரவு கிடைப்பதில்லை என்பதையும் நாம் மறுப்பதற்கில்லை. இதற்கான பல காரணங்களில், நம்மவர்களின் ஆக்கங்களுக்குப் போதுமான பிரபல்யம் கொடுக்கப்படாததும் ஒரு முக்கியக் குறைப்பாடாக இருக்கலாம். இப்படி ஒரு ஐயம் புத்தகக் கண் காட்சியைப் பார்க்கும் பொழுது இயற்கையாகவே எழுகின்றது.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஈழத்தில் தோன்றிய எழுத்தோவியங்கள் அநேகமாக எல்லாமே காட்சியில் இடம் பெற்றிருந்ததாகத் தெரிகிறது. காட்சியில் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருந்த பல நூல்களும், சிறு பிரசுரங்களும், சஞ்சிகைகளும், பாட நூல்களும் உள்ளம் பூரிக்க வைக்கின்றன. இவை எல்லாமே நமது மண்ணில் உண்டானவையல்லவா? இவ்வளவு ஆக்கங்களும் நம் நாட்டிலேயே வெளியாகியிருக்கின்றன என்றறியும் போது யாருக்குத்தான் உளம் பூரிக்காது?

அதே வேளையில் நூற் காட்சியைப் பார்த்த நமது மனதில் சில சிந்தனைகளும் எழுகின்றன. உதாரணமாக, வசதிகளற்ற சூழ்நிலையில், பலவகையான எதிர்ப்புகளின் மத்தியில், போதுமான சாதனங்களின்றி, விளம்பரமின்றி இவ்வளவு படைப்புகள் நம் நாட்டில் தோன்றியிருக்க முடியுமானால் எழுத்தாளருக்கு அவசியமான சாதனங்களும், சூழ்நிலையும் கிடைக்கச் செய்ய முடியுமாயின் இன்னும் பல்லாயிரக்கணக்கான எழுத்தோவியங்கள் மம்மத்தியில் தோன்றலாமல்லவா?

அவ்வாறு தோன்றவதற்கான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பது நம் ஒவ்வொருவரதும் தலையாய கடமை. அதற்குப் பூரண ஆதரவு கொடுத்து, பக்கபலமாக நின்று வளர்க்க வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பாகும்.

அதே போன்று இந்நூற்காட்சியானது நமது எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும் புகிய விழிப்பை ஏற்படுத்தத் தவறாது என்று நம்புகிறோம். இக்கண் காட்சியின் மூலம் நமது இலக்கியத்துறையில் உள்ள குறைகள் பல எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கடந்த கால் நூற்றாண்டுப் பகுதியில் ஈழத்தில்

எவ்வாறான படைப்புகள் தோன்றியிருக்கின்றன? அவற்றிற்கு... வாசகர்களின் வரவேற்பு எவ்வாறிருந்திருக்கிறது? இன்று நமக்கு எத்தகைய ஆக்கங்கள் தேவைப்படுகின்றன? அவற்றிற்கு வாசகர்களின் வரவேற்பு எவ்வாறிருக்கும்? என்ற பல கேள்விகளுக்கும் எழுத்தாளர்கள் சிந்தித்துப் பதிவிறக்கும் பொறுப்பை இது எழுப்பியிருக்கிறது.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையேயும் வாசகர்களிடையேயும் ஒரு விழிப்பை ஏற்படுத்தி, சிந்தனையைத் தூண்டி விட்டு, ஈழத்தில் தமிழ் எழுத்துத் தறையில் மகோன்னதமான எதிர்காலத்திற்கு வித்திடும் வகையில் நூற்காட்சியை ஒழுங்கு செய்து நடாத்திய அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கழகத்தினரின் இலங்கைக் கிளைக்கும் காட்சி சிறப்புற அமைவதற்கு உறுதுணையாயிருந்த அனைவருக்கும் நமது இதய பூர்வமான பாராட்டுகளைத் தெரிவிக்கிறோம்.

எமது முதலாண்டுத் திட்டம்!

‘அஞ்சலி’யின் முதலாவது இதழுக்கு ஈழமெங்கும் கிடைத்துள்ள வரவேற்பு பெரிதும் உவகையூட்டுவதாயிருக்கின்றது. ‘அஞ்சலி’யைச் சிறந்தமுறையில் தொடர்ந்து வெளியிடுவதற்கான திட்டங்கள் சிலவற்றை நாம் வகுத்திருக்கிறோம்.

அவற்றில் ஒன்று, பிரதேச ரீதியாகச் சிறப்பு மலர்கள் வெளியிடுவதாகும். இந்த ஏற்பாட்டின் மூலம் திறமை வாய்ந்த உங்களது அபிமான எழுத்தாளர்கள் பலரும் தமது சிறந்த படைப்புகளை, ‘அஞ்சலி’யின் வாயிலாக உங்களுக்கு அளிக்க இருக்கிறார்கள். இதனால் வெவ்வேறு பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள், பண்புகள், சிந்தனைகள் ஆகியவற்றையும், அவ்வப்பிரதேசங்களைப் பற்றியும் மற்ற பிரதேசங்களில் உள்ளவர்கள் நன்கு அறிந்து கொள்ளவும் வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. சிறப்பு மலர்கள், அதிகப் பக்கங்களுடன் வெளியானாலும் விலையில் மாற்றமிருக்காது. எமது இந்தத் திட்டத்திற்கு வாசகர்களினதும் எழுத்தாளர்களினதும் அமோக ஆதரவு கிடைக்கும் என நம்புகிறோம்.

இத்திட்டத்தின்படி இவ்வருடத்தில் ‘அஞ்சலி’யின் நான்காவது இதழ் மலையகச் சிறப்பு மலராகவும், ஏழாவது இதழ் யாழ் சிறப்பு மலராகவும் பத்தாவது இதழ் மட்டு நகர் சிறப்பு மலராகவும் மலரவிறக்கின்றன என்ற மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.

‘அஞ்சலி’ வெளியீட்டு விழாவிலே...

‘அஞ்சலி’ வெளியீட்டு விழா 16-1-1971 சனிக்கிழமை கொழும்பு, பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில் மிகவிமரிசையாக நடைபெற்றது. திரளான மக்கள் விழாவிலே பிரசன்னமாகியிருந்தனர்.

பிரபல கட்டடக் கலைஞரும் வி. எஸ். ரி. பிவிம்ஸ் அதிபருமான திரு வி. எஸ். துரைராஜா அவர்களின் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ் விழாவைக் கிழக்கிலங்கைக் கட்டாசி ஆலைக் கூட்டுத்தாபனத் தலைவர் திரு கே. வி. தங்கராஜா அவர்கள் மங்கள விளக்கேற்றி ஆரம்பித்து வைத்தார்.

தமது தலைமையுரையில் திரு. வி. எஸ். துரைராஜா அவர்கள் ஈழத்தில் தரமான சஞ்சிகைகள் நீறைய உருவாக வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி, பொதுமக்களும் அரசாங்கமும் அதற்கான ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும் எனக் கூறினார்.

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்கள அதிகாரி திரு. கி. லக்ஷ்மணன் அவர்கள் உரையாற்றுகையில், “ஒரு நாட்டில் வெளிவரும் சஞ்சிகைகளைக் கொண்டு அந்நாட்டிலுள்ள கற்றோரைக் கணக்கிடலாம் எனக் கூறுவர். ஆனால் நம் நாட்டிலுள்ள படித்தோரின் தொகையுடன் வெளிவரும் சஞ்சிகைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நாமே வெட்கப்படுவோம். இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையில் எவ்வளவோ அடிப்படை ஒற்றுமைகள் இருந்தாலும் இரு நாடுகளின் குழவிலும் பலதரப்பட்ட வித்தியாசங்கள் உண்டு. உதாரணமாக மாணவர்கள் போதனைமொழி பற்றி இலங்கையில் சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தீர்வு காணப்பட்டு விட்டது. ஆனால் தமிழகத்தில் இப்போதுதான் இது ஒரு சூடான பிரச்சனையாக ஆராயப்படுகிறது. இப்படிப் பல விடயங்களில் நாம் அவர்களை முந்தி விட்டுச் சென்

றுள்ளோம். எழுத்துத் துறையிலும் பத்திரிகைத் துறையிலும் அவ்வாறே செல்ல வேண்டும்” என்றார்.

கொழும்பு பொது நூலகப் பலதிதிபர் திரு. எஸ். எம். கமாலுத்தீன் பேசுகையில் “இலங்கையில் உள்ளூர்ப் பத்திரிகைகளை நாம் ஊக்குவிக்க வேண்டும். நமது நாட்டில் வெளியிடப்படும் தரமான சஞ்சிகைகளை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய அரசாங்கம் ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். தமிழகமும் ஈழமும் உறவு நிலையில் எமது சஞ்சிகைகளை அங்கு விற்பனை செய்யக் கூடியதான ஏற்பாட்டை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்கென அரசாங்கத் தரப்பில் ஒரு தூதுக் குழு தமிழ் நாட்டுக்குச் சென்று பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்த வேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால் நிச்சயம் பலன் கிடைக்கும். அதே வேளையில் இங்கு வெளியாகும் சஞ்சிகைகளில் தரமான வற்றில் பல ஆயிரம் பிரதிகளை அரசாங்கமே வாங்கி இங்குள்ள கல்விஸ்தாபனங்களுக்கும், நூல் நிலையங்களுக்கும் வழங்க வேண்டும்” என்று கூறினார்.

‘அஞ்சலி’யின் முதல் பிரதியைப் பிரபல வர்த்தகரும் சமூக சேவையாளருமான திரு. எம். ஏ. கி. லாரும், இரண்டாவது பிரதியைப் பிரபல எழுத்தாளர் திரு. ஆ. குருசாமியும் வாங்கினர்.

நாட்டியக் கலாஜோதி செல்வீலா நாராயணனின் டெனம் விழா விநியூதியில் சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக இடம் பெற்றது.

1

1 திரு. கே. ஸி. தங்கராஜா மங்கள விளக்கேற்றி 'அஞ்சலி' வெளியீட்டு விழாவை ஆரம்பித்து வைக்கிறார். அருகில் திரு. வி. எஸ் துரைராஜாவும், 'அஞ்சலி' கிர்வாக ஆசிரியர் திரு. ஏ. ஏம். செல்வராஜாவும் நிற்கின்றனர்.

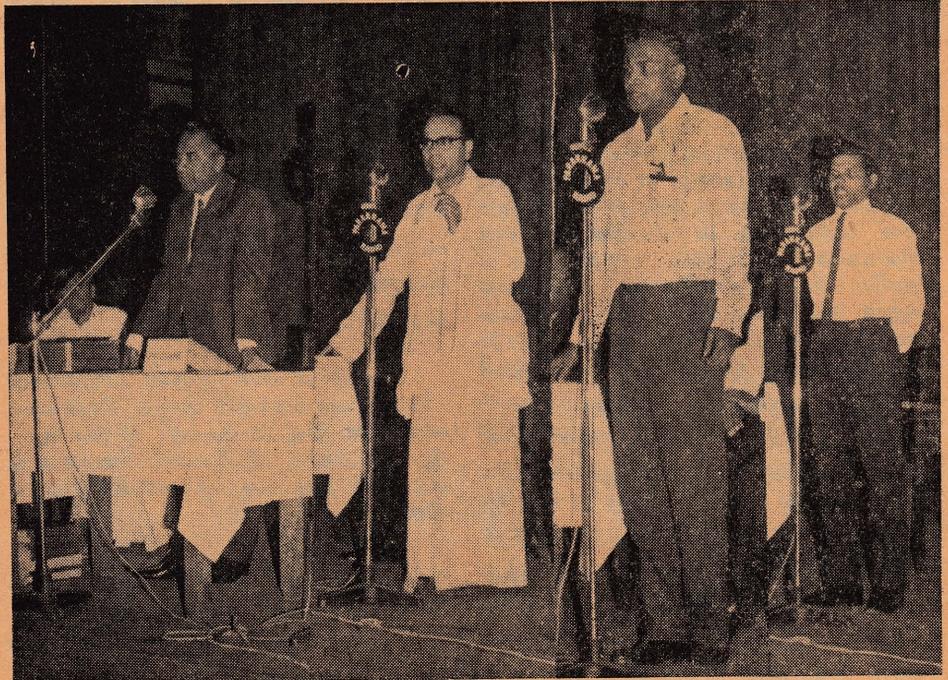
2 விழாவின் போது குழுமியிருந்த திரளான மட்கள்

3. திரு. வி. எஸ். துரைராஜா, திரு. கி. லக்ஷ்மணன், திரு. எஸ். எம். கமாலத்தின், திரு. ஏ. எம். செல்வராஜா ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றுகின்றனர்.

3

2

முதலாம் பிரதி வாங்கிய
திரு. எம். ஏ. கிஸார்

இரண்டாம் பிரதி வாங்கிய
திரு. ஆ. குருசாமி

விழாவில் லீலாவின் நடனத் தோற்றங்கள்

உங்கள் அபிமான எழுத்தாளர்

தெளிவத்தை ஜோசப்

எழுதும்

தொடர் நாவல்

மாறுதல்கள்

விஞ்சலி

ஏப்ரல் இதழில் ஆரம்பமாகிறது.

உங்கள் இதழ்களை உறுதிப்

படுத்திக் கொள்ளுங்கள்.

கிருஷ்ணசந்தரின்

செம்மணிகள்

விமாழிவெயர்ப்பு: செ.கதிராகாமநாதன்.

எங்களது ஆலைக்கு முன்னால், அவன் நடந்து செல்வதை நான் காண்பது வழக்கம். அவனுக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகிறது. அம்மை வந்த தழும்புகள். ஒவ்வொரு நாளும் கரிய நிறம். ஒவ்வொரு நாளும் எங்களது ஆலைக்கு முன்னால் அவன் நடந்து செல்வான். காலையிலும் நண்பகல் உணவு நேரத்திலும், பின்னரே நாம் வீட்டுக்குப் போவதற்கென ஆலையிலிருந்து வெளியே வரும் போதும் அனை நான் அங்கே காண்பேன். அந்த ஆலைக்கு அவன் வேலை கேட்கச் சென்றதில்லை. ஏனென்றால் அவன் சருடன். எங்களுடைய இந்த நாட்டிலே, கண்கள் உள்ளவர்கள் கூடத் தொழில்கள் பெற முடியவில்லை. சருடர்களை, அரைகளை பாட்டில் விட்டு விடுங்கள். அரைகளுக்குப் பிச்சை யெடுப்பதுதான் ஏற்ற தொழில்.

ஆனால் இந்தக் குடும்பப் பையனே துடியானவன். அவன் பிச்சை எடுப்பதை நான் ஒரு போதும் கண்டதில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அழகானவன். இசை தரும் புல்லுக் குரல் அவனுக்கு இருக்கிறது. எப்பொழுதும் அவன் தனது கையில் ஒரு குட்டுப் பாட்டுப் புத்தகங்களை வைத்திருப்பான். எங்களது ஆலைக்கு முன்னாலே நின்று, அந்தப் புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஒரு அணுக்கு விற்றுப் பது வழக்கம். அந்தப் புத்தகங்களை விற்கும் போது புதிய சினிமாப் பாடல்களை அவன் பாடிக்கொண்டிருப்பான். அப்பாடல்கள் சொழிலாளிகள் மத்தியிலே மிகவும் பிரபலமானவை!

சினிமா பார்ப்பது எனக்குப் பிரிதியானது. எல்லோரும் தான் அதைப் பார்க்கிறார்கள். நான் பூரா நீங்கள் எல்லோருமே கடுமையாக உடலை வருத்தி உழைக்கிறீர்கள். ஆனாலும்

கூட உங்களுக்கு—அப்படி—என்ன தான் கூறிக் கிடைக்கிறது? மிகச் சொற்பம். ஆகக் குறைந்த உங்கள் தேவையைக் கூட அதனால் பூர்த்தி செய்ய முடியாது. நான் பூரா நீங்கள் கடினமாக உழைத்தும் எந்த ஒரு வசதியுடனும் திருப்திகரமாக நீங்கள் வாழ முடியாது. இயல்பாகவே ஒரு வன் 'கசிப்பைக்' குடிக்க விரும்புகிறான். (வீடுகளில் தயாரிக்கப்படும் மரிந்த பானம்) அல்லது சினிமாவுக்குப் போகிறான். நான் மது குடிப்பதில்லை. ஆனால் சினிமா பார்ப்பேன். நான் பார்க்கும் அப்படங்களில் ஆண்களும் பெண்களும் மஹோன்னத மாண ஆடைகள் அணிந்து கார்களிலே வட்டமிடுகிறார்கள். ஒருவரையொருவர் காதலிக்கிறார்கள். எல்லோரும் எல்லா நேரங்களிலும் காதல் புரிந்து கொண்டிருப்பதையே படங்களில் நான் காண்கிறேன். ஒன்றில் காதலிக்கிறார்கள். அல்லது காதலிக்க முயல்கிறார்கள். அல்லது காதலித்த தற்குப் பிறகு, தோல்வியால் இடக்கிறார்கள். இந்த இவர்கள் ஒரு போதுமே வேலைசெய்வதில்லையா என எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. எப்பொழுது ஆலைக்குப் போவதற்கு இவர்களுக்கு நேரம் கிடைக்கிறது? வேலை வாசி உயர்ந்து இருக்கும் பொழுது அவர்கள் எப்படி இப்படிப்பட்ட ஆடம்பரமான ஆடைகளைப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்? இப்படிப்பட்ட டாம்பீகத்துடன் வாழ்வதற்கான, அளவுக்கடிகமமான பணத்தை எங்கே இவர்களால் பெற முடிகிறது என்பதை என்னால் உருவகப்படுத்திப் பார்க்க முடியாது. நாங்கள் ஏழு பிறவிகள் எடுத்தாற்கூட இவ்வளவு அதிக செல்வத்தைக் குவிக்க இடலாது.

மீண்டும் பின்னர், மற்றொரு புதுமையான விசயத்தை நான் கண்ணுற்றேன். அது, பணக்காரர்கள் ஏழைகளைக் காதலிப்பதாகும். முதலாளியின் மகன் தொழிலாளியின் மனைக்காதலிப்பான்! ஆலை முதலாளியின் மகன் தொழிலாளியின் மனைக்கு முன்னால் தனது முழங்காலில் மண்டியிட்டிருப்பான். முடிவில் ஆலை முதலாளிகள் பணத்தின் மேலுள்ள தமது காதலைத் துறந்து பிள்ளைப் பாசமுள்ளவர்களாகி விடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆலை முதலாளிகளையும் அவர்களது புதல்விகளையும் எங்கே கண்டு பிடிக்கலாம் என யாராவது எனக்குக் கூற

வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுவேன். யதார்த்தத்தில் எங்களுடன் போர்மன் கூட தவறு மதிப்பைக் குறைத்து, நட்பு ரீதியில் கதைக்கிறனில்லை ஆனால் இன்னும் சினிமாப் படங்கள் பொழுது போக்கிற்கானவை என்பதை நீங்கள் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும்—அவை நாலணவுக்குரியவை. ஆனாலும் எல்லாச் சினிமாப் படங்களையும் உங்களால் பார்க்க முடியாது; பல தடவைகள் வந்து போகின்றன. இருந்தும் நாலணவுக் கூட உங்களிடம் இருக்காது. இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் குருட்டுப் பையன் மிருந்து நாங்கள் புத்தகங்களை வாங்கிக் கதைகளைப் படிப்பது வழக்கம். அவன் மிருந்து பாட்டுகளைக் கேட்டு, பின்னர் எங்களுக்குள் அப்பாடல்களைத் தாழ்ந்த குரலில் முணுமுணுப்போம்.

எங்களுக்கு முன்னால் எந்த ஒரு ஒளிக் கதிராவது நடனமாடிக் கொண்டே கழிந்து செல்ல நேரிட்டால் கூட அதை உற்றுப் பார்க்க முடியாதவாறு எங்களது வாழ்க்கையில் அதிக வெறுமை குடி கொண்டிருந்தது. மேலும், நாங்கள் ஆச்சரிய மடைந்திருக்கிறோம். இந்த நம்பிக்கையின் கதிர்களை எப்போதுவது நாங்கள் பிடித்துக் கொள்ள முடியுமா? இந்த நறுமணம் கமழும் ஒளிக்கதிர்கள் எங்களது முற்றத்தில் பரவி எப்போதாவது துயிலெழுப்புவது சாத்தியமாகுமா? இந்த மணியோசை எங்களது வாழ்க்கையின் கீதமாக ஒலிக்க முடியாதா? நாங்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது எங்களுக்குள் அடிகிய கனவளைப் பின்னிக் கொண்டே இப்படி நாங்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப் போவோம். பின்னர்—போர்மன் அந்த இடத்தில் வந்து நின்று எங்களைப் பார்த்துக் கடுமையான மொழிகளால் திட்டுவான் எங்களது கனவுகள் நொறுங்கிவிடும். அடிகிய ஆடைகள் மடிக்கப்பட்டு, அப்படியே போய் விட்டன. ஆனால் எங்களது உடல்களும், எங்களது கனவுகளும் எப்போதுமே நிர்வாணமாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது.

ஆனபடியால் தான் ஒருநாள் நாம் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டோம். செங்கொடிச் சங்கம் அங்கே வந்து விட்டது. அந்தச் செங்கொடிச் சங்கம் இதற்கு முன்னரும் பல தடவை

கள் அங்கே வந்திருக்கிறது. ஆனால் அவர்களது சங்கத்திலே நான் ஒரு போதும் சேரவில்லை. எல்லா நாளும் நான் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தேன். மாலை நேரங்களில்—சில சமயம்—சினிமாப் படங்களைப் பார்ப்பேன். பின்னர் சில திரைப் பாடல்களை முணுமுணுத்துக் கொண்டே வீட்டுக்குச் செல்வேன். வீட்டில் காய்ந்த ரொட்டித் துண்டைச் சாப்பிட்டு விட்டு நித்திரைக்குச் செல்லுவேன். அப்போது காய்ந்த ரொட்டித் துண்டைத் தந்ததற்காகக் கடவுளுக்கு வணக்கம் கூறுவேன். ஆனால் பின்னர் தானியங்களின் விலை வளளாவ உயர்ந்தது. நிலக்கரியும் தான். இன்றியமையாத நாளாந்தத் தேவைப் பொருட்கள் கறுப்புச் சந்தை விலக்கு மட்டுமே கிடைத்து வந்தன. அதைப் பார்க்கிற பொழுது எனது கூலி நாலு மடங்கு குறைந்து விட்டது போலத் தோன்றியது.

எனக்கு முடிவில்லாத பசி ஏற்பட்டு விட்டது. குழந்தைகள் சந்தை ஆடைகளில் காட்சியளித்தார்கள். இப்பொழுது என்னை வாகையைக் கூடச் செலுத்த முடியவில்லை. இப்பொழுது என்னை நீண்ட காலமாகப் படங்களுக்கும் செல்ல முடியவில்லை. பழைய மெட்டுகளையே இன்றுவரை நான் முணுமுணுக்கிறேன். சில வேளைகளில் நானே சொந்தத்தில் மெட்டுகளைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறேன். அதில் நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அப்பொழுது எனது உதடுகள் உலர்ந்து விட்டன. பழைய மெட்டுகளை முணுமுணுக்கவோ சொந்தத்தில் மெட்டுகளைக் கண்டு பிடிக்கவோ என்னை முடியவில்லை. சில நேரங்களில் இப்படி நான் சிந்திப்பேன்:—

திரைப்படங்களில் ஒரு தொழிலாளியை ஆலைச் சொந்தக்காரரின் மகள் காதலிப்பது போன்று என்னையும் காதலித்தால், அது எவ்வளவு வேடிக்கையாக இருக்கும்! ஆனால் இந்த விசயங்கள் சீஜ வாழ்க்கைக்குரியனவல்ல! தனது தந்தையுடன் காணப்படும், எங்கனது ஆலை முதலாளியின் மகள் காரில் தனித்து விடப்பட்டிருப்பாள். அவள் எங்கள் மீது ஒரு கடைக் கண் பார்வையைக் காட்டவில்லை. அப்படியிருந்தால் நாங்கள் “இரு கண்கள் சந்தித்தன; பிரிந்தன” என்ற திரைப் படப்பாடலையாவது, கடைசி பாடியிருப்போம்.

தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வதாக முடிவெடுத்த பொழுது நான் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டேன். ஒரு வேலை நிறுத்தம், ரூசுப் பூக்களாலான படுக்கையல்ல. ஓயாமல் வேலை செய்யும் ஒரு தொழிலாளி தனது உழைப்புச் சத்தி செயலற்றிருப்பதை விரும்பமாட்டான். வேலை நிறுத்தம் உங்களை “தோல்பட்டை” வைய மேலும் சித்து இறுக்குகிறது. நாங்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது வசதியாக வாழ்வதெற்கென எங்களுக்கு வங்கியில் கணக்குக் கிடையாது.

எல்லோரும் கூறுகிறார்கள்:

“தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் அதிகம் உழைப்பில் ஈடுபட வேண்டும். அதிக ஆடைகளை நெய்யுங்கள் என்கிறார்கள். நாங்கள் தயார் என்றே கூறுகிறோம். நாங்கள் அதிக ஆடைகளை நெய்யோம். நாங்கள் அதிகமாகவே உழைப்போம். ஆனால் அதிகளவு ஆடைகளை நாங்கள் நெய்தால், அவற்றின் விலைகளும் உயர்ந்தே செல்லும். ஆலை முதலாளிகளின் வயிறு மேலும் மேலும் புடைக்கும். எங்களுடைய கூலிகளோ சிறுத்துச் சிறுத்து ஆகிவிடும். எனது சகோதரர்களே! எங்கள் பிரச்சினைகளைக் கூடச் சிந்திப்பார்க்குமாறு யாருக்காவது கூறுங்கள், இதற்கு முன்னர் நாலாண்டுகாலமாக கடைசி ஒரு சினிமாவாவது பார்த்தோம்! இன்று அதுகூட முடியாததாகிவிட்டது. நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?”

ஆனபடியால் நாங்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டோம். அது ஒரு பெரிய வேலை நிறுத்தம். ஒரு சில கருங்காலிகளைத் தவிர்த்து யாருமே வேலைக்குச் செல்லவில்லை. நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தோம். எங்கும் பொலிஸார் காணப்பட்டார்கள். ஆனால் ஆலைக்கு வெளியே சிறு கூட்டங்களாக நாங்கள் ஒன்று கூடிய வாகக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். குருட்டுப் பையன் வழக்கம்போலவே அங்கு வந்து பாட்டுப் பாடுவான். ஆனால் ஒரு புத்தகத்தைத் தானும் அவனால் விற்க முடியவில்லை. மந்திரம் போன்ற

தனது இனிய இசைக் குரலில் பாடிய போதிலும் யாருமே தமது பொக்கட்டிவிருந்து ஒரு அணுவைத் தானும் எடுக்கவில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருந்தோம். அது எவ்வளவு காலத்துக்கு நீடித்துச் செல்லும் என்பது யாருக்குத் தெரியும். ஒரு அணு என்பது ஒரு அணுவேதான். அதனைக் கொண்டு நண்பகலுக்கும் இரவுக்கும் உரிய சாப்பாட்டை வாங்கி விடலாம்.

சில சமயங்களில் மக்கள் கூறுவதைக் கேட்டு நான் சிரிப்பேன். அவர்கள் கூறுவார்கள்:—“இந்தத் தொழிலாளர்கள் கலகக்காரர்களால் தூண்டிவிடப்பட்டபடியால்தான் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.”

ஆனால் அவர்களுக்கு உண்மை தெரியாது. தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது கோழிக்கறியோ, இறைச்சியும் சேர்த்து சாப்பிடுவதில்லை. அவர்கள் காய்ந்த ரொட்டித் துண்டுகளைச் சாப்பிட்டு, கை முஷ்டிகளை இறகப் பொத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமது இரத்தத்தை வற்ற வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அப்படி அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்கிறார்கள். பசி பட்டினியால் தமது குழந்தைகள் இறந்து கொண்டிருப்பதை அவர்கள் அவதானித்தக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமது மனைவியர் புல் பூண்டுகளை அவித்து உணவாக்குவதை அவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீர் வடியும் சண்களுடன், பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு சென்று ஆலைக் கதவுகளுக்கு முன்னால் நிற்கிறார்கள் ஆனால் அவர்கள் உள்ளே செல்லவில்லை. சோர்வு, மருட்சி, ஏமாற்று ஆகிய சக்திகள் அவர்களை உள்ளே தள்ளுவதற்கு எத்தனித்தன. உங்களுக்கு உண்மையைக் கூறப் போனால் வேலை நிறுத்தம் செய்வதை விடச் சடுவது சுலபம்!

குருட்டுப் பையன் பாட்டுகளைப் பாடித் தீர்த்து விட்டு, பாலத்தக்க முன்னால் சென்று, ஒரு தபாற் பெட்டிக்கெதிரே பின் பறாகச் சாய்ந்து படுத்துக்கொள்வான். அவனது கண்களில் கண்ணீர் வழிவதை என்னால் காணக் கூடியதாக இருந்தது. எங்க

ளைக் காட்டிலும் அவனே நன்கு சலித்துப் போயிருந்தான். மெதுவாக நடந்து அவனிடம் சென்றேன் “இன்று எவ்வளவு புத்தகங்கள் விற்காய்?”

—நான் கேட்டேன்.

“ஒன்றுமேயில்லை”

“இப்போ, அவை ஒன்றும் இங்கே விற்காது”

“ஏன்”

“இங்கே வேலை நிறுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தொழிலாளிகள் வேலைக்குச் செல்லமாட்டார்கள்”

“ஏன்? அவர்களுக்குச் சுகமில்லையா?”

“இல்லை. அவர்களுக்குச் சுகவீனம் என்று இல்லை. இருந்தாலும், ஒரு வழியில் அவர்களுக்குச் சுகமில்லைத்தான். ஒரு மனிதன் ஆடையிலாமலும் பட்டினியாகவும் கிடந்தால்—எந்த ஒரு மன நிம்மதியும் அற்று இருந்தால், அவன் எப்படி வேலை செய்ய முடியும்?”

தனது காய்ந்த உதடுகளை நாக்கினால் எச்சிறப் படுத்திக் கொண்டே கூறினான்:—

“இன்று நான் ஒரு புத்தகத்தைத் தானும் விற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை”

நான் கூறினேன்.

“இன்று இங்கே வேலை நிறுத்தம் நடைபெறுகிறது”

“அன்றைக்கும் ஒரு நாள்—சுதந்திரம் வந்த தினம்—நான் ஒரு புத்தகத்தையும் விற்க முடியா தென அவர்கள் சொன்னார்கள். மக்கள் மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தனர்”

“நீ ஏன் கூத்தாடவில்லை”

“எனக்குப் பசியாக இருந்தது”

நான் மௌனம் சாதித்தேன். நீண்டதொரு பெரு முச்சுக்குப் பிறகு எனது சட்டை, பைக்குள் இருந்து அணு ஒன்றை எடுத்தேன். அதை அவனிடம் கொடுத்த பொழுது அவன் அதைத் தீருப்பித்தந்தான்.

“நான் குருடன்தான். ஆனால் பிச்சையெடுப்பவன் அல்ல, எனது

தந்தை இதே ஆலையில் வேலை செய்
தவர். அவர் ஒரு விபத்தில் சிக்கி
இறந்து விட்டார்”

“எப்படி?”

“போர்மனுடைய தவறுதல் கார
ணமாக, அவர் இயந்திரத்தால்
நெறிக்கப்பட்டார்”

நான் கூறினேன்;

“இந்த அணுவை எடுத்துக்கொள்”

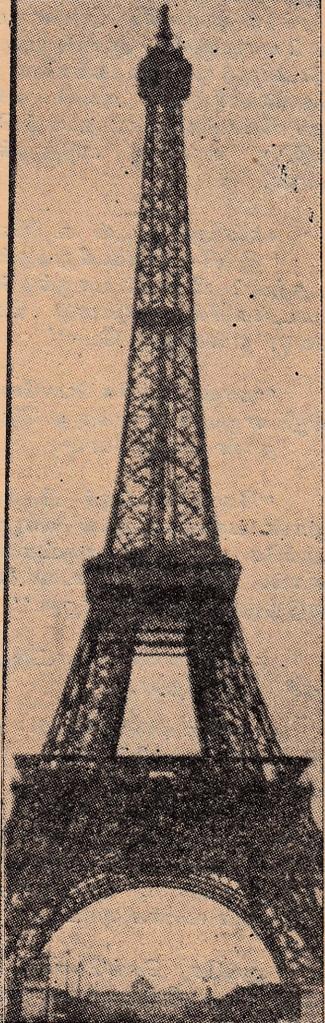
“இல்லை! எனக்கு அது வேண்
டாம்”

அவனது உதடுகள் இறுக்கமாக

அழகுக் கோபுரம்!

இந்தியாவை நினைத்ததும் தாஜ்மகால் நினைவில்
வருவதைப் போல—எகிப்தை நினைத்ததும்
பிரயிட்டைனின்பதைப் போல பாரிஸிற்கும் ஒரு
சின்னம் இருக்கிறது. அதுதான் ஈபெல்
கோபுரம்.

இந்த ஈபெல் கோபுரம் பாரிஸிற்கு அழகு தரும்
அதே நேரம் அதிகாரிகளுக்குத் தலையிடையும்
கொடுத்து வருகிறது. அடிக்கொரு மணித்தி
யாலம் ஆடைகளையும், அழகு சாதனங்களையும்
மாற்றிக்கொண்டிருக்கும் பாரிஸ் நகரப் பாணை
களுக்கு ஈபெல் கோபுரம் வெல்லம் மாதிரி.
வானத்திலே நீந்தும் வெண் முகில்களுக்கிடையே
தமது காதலர்களுடன் இந்தக் கோபுரத்தில் ஏறி
நின்றால் எல்லையற்ற குஷி உண்டாவது என்னவோ
உண்மைதான். ஆனால் தற்கொலை செய்யவு
மல்லவா இந்தக் கோபுரத்தை இவர்கள் நாடி வரு
கிறார்கள். இதனால் இதனை “மரணக் கோபுரம்”
என அழைக்கிறார்கள்.

ஈபெல் கோபுரம் 984 அடி உயரம் உள்ளது.
இதில் மூன்று மேடைகள் இருக்கின்றன. முத
லாவது மேடை 187 அடி உயரத்திலும் இரண்
டாவது மேடை 377 அடி உயரத்திலும் இருக்
கின்றன. இந்த மேடைகளில் ஒன்றில் ஏறிக்
கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள் தமது வாழ்க்கை
யைப் பலர் தரையில் குதித்து முடித்திருக்கிறா
ர்கள். வருடமொன்றுக்குச் சராசரி 340 பேர் தற்
கொலை செய்துள்ளனர். சில சமயம் ஒரு நாளில்
இரண்டு தற்கொலைகள் கூட நிகழ்ந்திருக்கின்றன.
ஈபெல் கோபுரத்தின் எழுபத்தைந்தாவது பிறந்த
தினம் கொண்டாடப்பட்ட அன்றாவது யாரேனும்
தற்கொலை செய்யாமல் இருந்திருக்கக்கூடாதா?
அன்றைய தினமும், ஒரு அழகிய பெண் அக்
கோபுரத்தில் ஏறிக் கீழே விழுந்து உயிரை விட்டு
விட்டாள். பெரும்பாலான தற்கொலைகள் 187
அடி உயரத்திலுள்ள முதலாவது மேடையில்
இருந்தே நிகழ்கின்றன.

ஒவ்வொரு வருடமும் ஈபெல் கோபுரத்தைப் பார்ப்பதற்கென 20 இல
ட்சம் பேர் வருகிறார்கள். தலா ஒரு ஆளுக்குப் பிரவேசக் கட்டணமாக ஆறரை
சிலிங் முதல் ஏழரை சிலிங் வரை அறவிடப்படுகிறது.

அழகுக் கோபுரமான ஈபெல் கோபுரத்தில் ஏறிக் கீழே குதித்து உயிரை
இழக்கும் அழகு மங்கையரைத் தடுப்பதற்கு அதிகார பீடம் பாதுகாப்பு நடவ
டிக்கையை மேற்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறதாம்.

முடிக்கொண்டன.

நான் அவனை விட்டு அப்பால் நடந்தேன்.

ஓவ்வொரு நாளும் அவனை நான் சண்டேன். வழக்கம்போலவே அவன் புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்தான். வழக்கம்போலவே அவன் பாட்டுக்களைப் பாடினான். ஆனால் யாருமே அவனிடமிருந்து புத்தகங்களை வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. அவன் களைப்படையும் போதெல்லாம் தபாற் பெட்டிக்கீழ் எதிரே சாய்ந்து படுத்துக் கொள்வான்.

நான் அவனிடம் கூறினேன்:

“இங்கே வேலை நிறுத்தம் ஏற்பட்டதற்குப் பின்னர் யாருக்குமே திரைப் பாடல்களில் ஈடுபாடு கிடையாது. வேறு எங்காவது போ”

“நான் எங்கே போவேன்? வேறு வழி எதுவும் எனக்குத் தெரியாது”
நான் சொன்னேன்:

“கோட்டைக்குச் செல். அங்கே தான் பணக்காரர்கள் வாழுகிறார்கள், அங்கே உனது பொருட்களை நீ விந் தலாம். வா. நான் உன்னை அங்கே எடுத்துச் செல்லுகிறேன்”

நான் அவனைக் கோட்டைக்கு எடுத்துச் சென்றேன்.

அடுத்த நாள் அவன் மீண்டும் திரும்பி வந்து விட்டான்.

“அவர்கள் ஆங்கிலப் படம்தான் பார்க்கிறார்கள். இந்தியச் சினிமாப் பாடல்களை அவர்கள் வாளுவியில் கேட்க முடியும். அவர்கள் எனது புத்தகங்களை வாங்க மாட்டார்கள்”

அங்கே, செங்கொடிச் சங்கத்தினர் வந்து விட்டார்கள். அவர்களுடன் பல ஆலைகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளிகளும் வந்திருந்தார்கள். நாங்கள் எல்லோருமே ஒன்றாகத் திரண்டிருந்தோம். ஒருவரை ஒருவர் ஊக்கு வித்தோம். சுலோகங்களைக் கூறிச் சத்தமிட்டோம். புரட்சிகரமான பாடல்களைப் படித்தோம். நாங்கள் பாடிக்கொண்டிருந்த பொழுது எங்களது கூட்டத்தை நோக்கிக் குருட்டுப் பையன் மெதுவாக நடந்து வருவதை நான் அறியாதேன். இராகத்தை அவன் பயிலும் வரை அவன் மெதுவாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தான். பின்னர் உரத்து வரிமையுடன் பாடத் தொடங்கினான். அவனது தகைமையில் நாங்கள் பின்பற்றினோம். அவனது குரல் காதுக்கினியதாக, மந்திரத் தன்மையுடன் விளங்கியது. அதை எல்லோருமே ரசித்தார்கள். பாட்டுப்படி முடிந்ததும் மன எழுச்சியோடு சிறிய அந்தக் குருட்டுப் பையனை நாங்கள் புகழ்ந்தோம். தொழிலாளர்கள் அந்தச் சிறுவனைத் தமது தோள்களிலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டார்கள். அவனது கையிலே சிகப்புக் கொடியைக் கொடுத்து இப்படிக்கூறினார்கள்:

“இது பரீலா அம்மானின் மகன்! பரீலார் ரஹ்மான் எங்கள் ஆலையில் வேலை செய்தவர்! இவன் பரீலா அம்மானின் மகன்!”

குருட்டுப் பையனின் முகத்திலே மகிழ்ச்சிகரமான — ஒளி பரவுவதை நான் அவதானித்தேன்.

அவன் ஆழ்ந்த உணர்ச்சிவசப்படட்டுக் கூறினான்:

“எனக்கு இந்தப் பாடல் நன்கு பிடித்திருக்கிறது”

நான் கூறினேன்:

“இது எங்களுடைய பாடல்!”

“அவர்கள் எனது கையிலே கொடியைக் கொடுத்தார்கள். அது எப்படி வந்தது? நான் இன்னும் சின்னப் பையனாகத்தானே இருக்கிறேன்”

“நீயொரு தியாகியின் மகன்! அம்மான் பரீலர் ரஹ்மானின் மகன்!”

அவன் கேட்டான்:

“எங்களது கொடியின் நிறம் என்ன?”

“சிகப்பு!”

“சிகப்பு நிறம் எதைப் போலிருக்கும்?”

“உனக்கு அது புரியாது!”

—நான் கூறினேன்:— பின்னர் சொன்னேன்:—

“நீ சிகப்புக் கலரைப் பார்த்திருக்க மாட்டாய். ஆனால் அத விளக்கமாகச் சொல்கிறேன். மனித இருதயத்திலிருந்து வையும் இரத்தம் போன்றது சிகப்பு நிறம். அதுதான் தொழிலாளர்களுடைய நிறம்.”

அவன் ஆழ்ந்த பற்றுதலுடன், தனது விரல்களால் கொடியைத் தடவினான்.

“இப்போ இந்த நிறத்தை நான் மறக்கமாட்டேன்”

“எப்படி?”

“அதை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல மாட்டேன்”

அவன் சிரித்தான். பின்னர் ஒரு கணத் தயக்கத்துக்குப் பிறகு, அவன் கூறினான் :

“அது ஒரு வியப்பைத் தரும் பாடல். அதற்குப் பிறகு, என்னுடைய இதர பாடல்களை நான் பாட விரும்பவில்லை. இது போலவே மற்றவர்களும் யாராவது பாடுவார்களா என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

நான் சுற்றும் முற்றும் பார்த்து விட்டு அவனிடம் தணிந்த குரலில் பேசினேன்:

“நானும் பாட்டுகள் இயற்றுவேன். இதை யாரிடமும் சொல்ல வேண்டாம். ஆனால் அவை நல்லவையல்ல. யாருக்கும் அதைக் கூற எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது”

அவன் கூறினான்:

“நீங்கள் பாடல்களை எழுதுங்கள். நான் அவற்றைப் பாடுகிறேன். இதைப் போலச் சிவப்புக் கட்சிப் பாடல்களையே எழுதுங்கள். சரியா?”

அன்று இரவு கரடு முரடான பண்படாத, ஒழுங்கற்ற பாட்டொன்றை நான் எழுதினேன். அது மிகவும் கஷ்டத்துடன் எழுதப்பட்டது. ஆனால் அது எவது இதயத்திலிருந்தே பிறந்தது. இந்த எனது பாடலில் எனது இருதயத்தின் முழு உணர்வு

ச் சிகழையும், எனது மனைவியின் முழு வேதனைகளையும் எனது குழந்தையின் பசிக்கொடுமைகளையும் நான் வடித்திருந்தேன். பின்னர் எனது குருட்டு நண்பனிடம் தாகம் சீறைந்த, பட்டினியை விபரிக்கும் இந்த அம்மணமான பாடலை எடுத்துச் சென்றேன். எங்களது இந்தப் பாடலில் அவன் தனது குருட்டு இனத்தின் உள்நோக்கு அனைத்தையும் பெய்தான். அவனது வேதனைப்படும் ஆத்மாவின் கடுந்துயரங்கள் அனைத்தையும் இருண்ட தொழிலின் நம்பிக்கை ஒளிகள் அத்தனையையும் அதில் உருவகித்தான். எவ்வே கவிதை வாளைப் போன்ற கூர்மையுடையதாகி விட்டது. இந்தப் பாடலை அவன் பாடும் பொழுது ஆயிரக் கணக்கான வாள்கள் ஆலைகளுக்கு முன்னால் நர்த்தக மீடுவது போலத் தோன்றியது. பொரிஸ் காவலரின் முகங்கள் நீலம் பாரித்தன. தொழிலாளிகள் கூட்டம் ஆலையை நோக்கி— முனைந்து முன்னுக்குச் செல்லத் தொடங்கினார்கள் ஆலை மனேஜர் உதவிக்கு ராணுவத்தை அழைத்தான்.

நாங்கள் வீட்டுக்குச் சென்றோம்.

இப்படிப் பல நாட்கள் கழிந்தன. எங்களுடைய முழு சேமிப்புகளும் வற்றி விட்டன. எங்களது நம்பிக்கைகள் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொன்றாக நொறுங்கிக் கொண்டிருந்தன. பல தொழிலாளர்கள் திரும்பி வேலைக்குப் போவது பற்றிச் சிந்திக்கலாயினர். ஆலை முதலாளியோ ஒரு அங்குலம் தானும் இடம் கொடுக்கவில்லை. நடுநிலையாளர்கள் கூட எங்கள் மீதே குற்றம் சாட்டினார்கள். பத்திரிகைகள் ‘பெரிய பேர்வழி’ களையே சார்ந்து நின்றன. எங்களை யே குற்றம் சாட்டின. எங்களுக்கு உதவ யாரும் எண்ணவில்லை. நாங்களும் மாறாத நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். ஒரு முடிவும் எடுக்கப்படவில்லை. இன்று பல தொழிலாளர்கள் திரும்பவும் வேலைக்குச் செல்லத் தீர்மானித்து விட்டார்கள். நாங்கள் அவர்களைப் புத்தி கூறித் தடுக்க முயன்றோம். ஆனால் அவர்கள் அதைக் கேட்கவில்லை.

நான் மிகவும் கவலையடைந்திருந்தேன். எனது குருட்டு நண்பனும்

சேர்ந்து விட்டான். ஆலையிலிருந்து அப்பால் நாங்கள் மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தோம். அவன் கூறினான்:

“நாளைக்குத் தொழிலாளர்கள் ஆலைக்குத் திருப்பிப் போகப் போகிறார்களா?”

“ஆம்”

—நான் விருப்பமில்லாமற் கூறினேன்.

“நீங்களும் போகப் போகிறீர்களா?”

“இல்லை”

“பிறகு நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?”

நான் பதில் கூறவில்லை.

அவன் கூறினான்:

“அவர்கள் செங்கொடியை எனது கையில் தந்தார்கள்”

மீண்டும் நான் எதுவும் கூறவில்லை.

நாங்கள் பூக்கடை ஒன்றின் முன்பு தாண்டிச் சென்ற போது, அவன் மீன்றான். மெனமாக நின்றான். நீண்ட நேரம் தரித்து நின்றான். பிறகு கூறினான்:

“நான் இந்த மலர்களை நேசிக்கிறேன். எவ்வளவு இனிய நறுமணம்! கனக்க மலர்களை எனக்கு யாராவது கொடுக்கக்கூடும் என நான் விரும்புகிறேன்”

“எனது சட்டைப் பைக்குள் இரண்டு காசுதான் இருக்கிறது”

—நான் குறிப்பிட்டேன்.

“நாங்கள் போவோம். ஏதாவது றொட்டி வாங்குவோம்.”

மறுநாள் எங்களில் இருவர் சூரியோகயத்தோடே ஆலைக்கு முன்னாள் நின்றோம். அவனது கைகள் கொடியைப் பற்றியிருந்தன. உதடுகள் எவது புதிய பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருந்தன. இதைப் போன்ற சிறந்ததொரு பாடலை இதற்கு முன்பு ஒரு போதுமே நான் எழுதவில்லை. அன்றைய போல எவ்வளவு நேரத்தியாக நாங்கள் ஒருபோதும் பட்டு இசைக்கவில்லை. அது ஒரு இறுதியை

நம்பிக்கையற்ற முயற்சியைப் போல இருந்தது. இருளுக்கு அடி பணியமறுக்கும் ஒளியின் கடைசிக் கதிரைப் போல இருந்தது. பாட்டு என்னும் ஆற்றுக்குள் எல்லையற்ற தொழிலாளர்களது இனிமை பூரா திரும்பி விட்டது போலத் தோன்றியது.

யாருமே உள்ளே போகவில்லை. வந்தவர்கள் எல்லோரும் பாட்டோடு இரண்டறக் கலந்து விட்டார்கள். ஆலையின் கதவுகள் அகலத் திறந்திருந்தன. ஆனால் ஆலையோ வெறுமையாக இருந்தது. அவர்களுக்கு எதிராக எழுச்சி ஏற்பட்டிருந்தது. கைக்கூவிகள் எங்கைத் தாக்கினார்கள். அதற்கு நாங்கள் அவர்களுக்குப் பதிலளித்தோம். துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. குருட்டுப் பையன் நிலத்தில் விழுவதை நான் கண்டேன். அவனது கையிலிருந்த கொடியை மற்றொரு தொழிலாளி வாங்கிக்கொண்டார். நான் ஓடிச் சென்று குருட்டுப் பையனை எனது கைகளில் தூக்கிக் கொண்டேன். கூட்டத்துக்குள்ளால் வெளிப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி நான் ஓடத் தொடங்கினேன்.

ஆஸ்பத்திரியிலே பல தொழிலாளர்கள் அவனது படுக்கையைச் சூழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் அவன் விரைவில் இறந்து விடுவான் என்பதை வைத்திய அதிகாரி வெளிப்படையாகவே சொல்லி விட்டான்.

அவன் கேட்டான்:

“யாரும் ஆலைக்குள்ளே போனார்களா?”

“இல்லை”

—நான் பதிலளித்தேன்.

அவன் ஆவலோடு கேட்டான்.

“எந்த ஒரு மனிதனாவது போகவில்லையா?”

“எந்த ஒரு மனிதனும் போகவில்லை”

நான் நம்பிக்கையுட்டினேன்.

நிம்மதியாக அவன் பெருமூச்சு விட்டான். பின்னர் மெதுவாகக் கூறினான்:

“எனது கையிலே அவர்கள் கொடியைத் தந்தார்கள்”

எனது கண்களில் கண்ணீர் உடைப்
பெடுத்துக் கொண்டு பெருகியது.
தாதி அவனது தலையைத் தட்டி விட்
டான். அவனது மூக்குத் தொளைகள்
நடுங்கின.

“என்ன விரும்பத்தக்க நறுமணம்!
யார் மலர்களை வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

தாதி ஏதோ ஒரு ரக ‘சென்ட்’
பா வித்திருந்தான். அவன் ஏதோ
சொல்லத் தொடங்கினான். சொல்ல
வந்ததைக் கூறவிடாமல் நான் தடுத்தேன்.
நண்பன் ஒருவனிடம் கணிந்த
குரலில் பேசினேன். அவன் வெளியே
ஓடினான்.

அவன் மீண்டும் கேட்டான்.

“யார் மலர் வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

நான் கூறினேன்.

“மலர்கள் வெளியே கடையில்
இருக்கின்றன. நண்பனோடு நுவனிடம்
உனக்காகச் சில பூக்களை வாங்கி வரும்
படி சொல்லியிருக்கிறேன்”

அவன் மௌனம் சாதித்தான்.
நண்பன் மல்லிகை மலர்க் கொத்துகளை
வாங்கி வந்திருந்தான். அவற்றை என்
னிடம் கொடுத்தான். எனது குருட்டு
நண்பனின் நடுங்கும் சிறு கரங்களில்
அம் மலர்களை வைத்தேன். வெண்ணிற
மல்லிகை மலர்கள் அவனது மெலிந்த
மண்ணிறக் கைகளில் பிரகாசமாகக்
காட்சியளித்தன.

“எவ்வளவு மென்மைமிக்க மலர்கள்!
எவ்வளவு அற்புதமான வாசனை!
இவைகள் என்ன நிறம்?”

இப்படி அவன் கேட்டுக்கொண்டே
தனது கன்னத்தில் அம்மலர்களை
அழுத்தினான். திடீரென அவனது
முகம் மகிழ்ச்சியால் பிரகாசித்தது.

அவன் கூறினான்:

“இந்த மலர்கள் சிகப்பானவை.
அப்படித்தானே? செம்மலர்கள்.”

தாதி தனது வாயைத் திறந்து
ஏதோ கூற முயன்றான். அவளைப் பார்

வையால் தடுத்துவிட்டு நான் கூறினேன்.

“ஆமாம்! சகோதரனே! அவை
சிகப்பு நிறமானவை! முற்றிலும் சிகப்பு
நிறமானவை!”

அவன் மீண்டும் கேட்டான்.

“எங்களுடைய கொடியைப்போலச்
சிகப்பு? மனித இருதயத்தின் இரத்த
தத்தைப்போலச் சிகப்பா?”

எனது கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்திக்
கொண்டு சொன்னேன்.

“ஆமாம்! சகோதரனே! இரத்தச்
சிகப்பு நிறம் இந்த மலர்கள்!”

“இந்த மலர்கள் அழகானவை!”

அவன் மகிழ்ச்சியோடு பெருமூச்சு
செறிந்தான். உடைந்த சொற்களில்
தொடர்ந்து புலம்பினான்.

“ஆ! எவ்வளவு அழகு! இந்த
மெதுமையான சிகப்பு மலர்கள்! சிகப்பு
மலர்களுக்குக் கீழே நானாகவேபுதைந்து
கொள்வதைப் போன்று உணரு
கிறேன்.”

மேலும் ஒரு தடவை அந்த மலர்களை
அவன் தனது கன்னத்தோடு
அழுத்திக்கொண்டான். நிரந்தரமாகக்
கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

அந்த வார்டில் யாரோ தேம்பினார்கள்.
மற்றவர்கள் கண்ணீர் சிந்தினார்கள்.
அவனது மகத்தைத் துணியால் மூடிவிட்டு
யாரோ அழுதார்கள்.

இன்று அவன் எங்கள் மத்தியில்
இல்லை. இன்று நான் அவனது சமாதிக்
குச்சுச் சென்றேன். அவனது சமாதி
அழுக்குப் படிந்ததாக அநாதரவாகிக்
கிடந்தது. நான் அவனது சமாதிக்
குச்சுச் சென்றிருந்தபொழுது அவன்
என்னை இப்படிக்கேட்பதுபோல் உணர்ந்தேன்.

“அண்ணை எப்பொழுது எனது
கல்லறையிலே செம்மலர்கள் பூத்துக்
குலுங்கப் போகின்றன?”

நான் அவனிடம் சொன்னேன்:

“தம்பி! இன்று நான் உனது
கதையைச் சொல்லப்போகிறேன்!
அங்கே கேட்ட கேள்வியை நிச்சயமாக
அவர்களிடம் கேட்கப்போகிறேன்”

நூல்களில் தரம் வாய்ந்ததும்
மக்கள் விரும்புவதும்
'நீலக்குருவி' மார்க்
தையல் நூலே

எங்கும் கிடைக்கும்

கலர் போனைகளும் 1000 யார் 500 யார்
டியூப்களும் போத்தான் தீனுக்களும்
சகாய வீலைக்குக் கிடைக்கும்

ஜானைது அன் கம்பெனி

227, பழைய சோனகத் தெரு.

கொழும்பு 12.

பட்டணத்து வாக்கு வாக்கு

எஸ்.எம்.கமாவுக்கின்

பட்டணத்து வாத்தியென்ற தலைப் பைக் கண்டதும் இந்தப் பிரமுகர் யாராயிருக்கக்கூடுமென்று நீங்கள் சிந்திக்கத் தொடங்கியிருப்பீர்கள்.

அரசியல் உரிமையை 'அட்வான்ஸாக' வரித்துக்கொண்டு அரசியல் கட்சியொன்றுக்காக மேடையேறித் தற்போது கொழும்பிலிருந்து கல்முனைக்குக் கிடைத்த இடமாற்றக் கட்டளையை மறுமாற்றம் செய்வதற்காகக் கல்விக்கந்தோரில் அதோ உடுத்தவம் புரிகிறாரே அவரும் ஒரு பட்டணத்து வாத்தியான்!

மதில்மேல் இருக்கும் பூனை எந்தப் பக்கம் பாயுமென்று யார் கண்டார்கள்? பாவம் இந்த வாத்தியென்ன ஒரு தீர்க்கதரிசியா? யார் பேச்சையோ நம்பிக்கொண்டு ஏறிவிட்டார் மேடை. தமது கொழும்புவாசத்துக்கு அந்த மேடையே பாடையாகுமென்று அவர் எப்படி அறிவார்?

அதோ அங்கே குட்டி போட்ட பூனைபோல இன்னொருவர் அதே அலுவலகத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறாரே. அவரும் ஒரு வாத்தியான். சந்தேகமேயில்லை. அவர்தான் 55-ல் அடிபட்ட அப்பாவி! பூனை குட்டிபோட்டது போல் "அரைடச" னுக்குமேல் அடுத்தடுத்துக் குழந்தைச் செல்வத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டு அவதிப்பும் மற்றுமொரு தமிழ் வாத்தியாவர். ஐம்பதுக்குமேல் வகுப்பறையில் காட்டாத சுறுசுறுப்பை விட்டுக்கள்ளே காட்டி வினையை விதைத்துக்கொண்டவர். ஐம்பதுக்குமுன் மூன்று, இப்போது ஆறு! குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுச் சங்கப் வீரத்தமிழினத்தை விழுங்க வந்த வேதாளமெனக் கூறும் கட்சியைச் சேர்ந்த பிரமுகர்களில் அவரும் ஒருவர். அவரது கஷ்டகாலம் 55-ல் இளைப்பாறுஞ் சட்டம் ஆனை மடக்கி விட்டது. என்ன செய்வார்? பென்சனுக்காகத்தான் செறுப்புத் தோல்

தேய்வைச் சகித்துக்கொண்டு வருகிறார். இப்படியாகவாவது பென்சனைத் துரிதப்படுத்திவிடலாம். என்பது அவர் நம்பிக்கை.

கறுப்புக் காற்சட்டையுள் புகுந்து, கையில் "சேக்கேர்" கடிக்காரம் தூள் டப்பி அளவு துலங்க, பொம்மையை (சினிமா சஞ்சிகையைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்) வேறு புத்தகங்களுக்கிடையில் மறைத்துக் கொண்டு வகுப்பறைக்குள் மணிபடித்து அரை மணி நேரம் பிந்திச் சந்தடியில்லாமல் அதோ நுழைகிறாரே "மாப்பிள்ளை" வாத்தி, அரும் நமது கல்வித்துறையில் தமது வேலைப் பஞ்சம் போக்கத் தஞ்சம் புகுந்த மாணவ ஆசிரியர்தான்.

மாணவ ஆசிரியர் என்றால் மாணவருமில்லை, ஆசிரியருமில்லை என்ற ஒரு வித திரிசங்கு நிலையில் நிலவும் ஒரு சசஜீவி!

இந்தப் பிறவிகளெல்லாம் இதுவரை உங்கள் மனத்திரையில் தோன்றி மறைந்திருப்பார்கள் அல்லவா?

இன்று நமது பட்டணங்களிலே ஆசிரியத் தொழில் புரியும் தமிழாசிரியர் குழாத்தில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகப் பொறுக்கியெடுத்த மணிகளைத்தான் மேலே தந்தேன். இதற்காக ஆசிரியர்கள் அத்தனை பேரும் இப்படித்தான் என்று நான் கூறுவதாகச் சண்டைக்கு வந்துவிடாதீர்கள் என்னோடு. நானும் இப்போதும் உங்கள் இனத்தவன்தான்.

நான் உங்கள் முன் நிறுத்த எண்ணியது இந்தப் பட்டணத்து வாத்திகளையல்ல. ஒரு தாற்றாண்டு பின்

நோக்கி உங்களை அழைத்துப் போகின்
றேன், நான் அறிமுகப்படுத்த வந்த
அந்த வாத்தியைக் காட்டுவதற்கு
இதோ அந்தப் பட்டணத்து வாத்தி!

அந்த வாத்தியின் வகையில்
லாம் நான் சொல்வதைவிட அவரது
மாணவ சிகாமணியொருவரே கூறக்
கேளுங்கள்:-

பட்டணத்து வாத்தி செய்யும் பாதகத்தைக் கேளுமம்மா
சாட்டையடியாலே தவறுபடவேயடிப்பார்
வீட்டைவிடாதபடி வீண்மறியலாய் மறிப்பார்
சற்றுநேரஞ் சுணங்கித்தான் போகச்சம்பவித்தா
லுற்றுவதன முருகச்சினந்துரைப்பார்
அத்திடிம்தத்தை யணையமதங் கொண்டெழுந்து
சித்தமிகச்சினந்து தீப்பொறிகள் போற்பொறிவார்
மாதண்டமென்னும் வலிய மரந்தானாட்டிக்
கோதண்ட மானதிலே கொண்டுபோய்த் தூக்கிடுவார்
கோதண்டந்தன்னிற் கொடுமாக்கினைவருத்தி
ஏதண்டமாக எழுத்தாணி நாட்டிடுவார்
வெய்யில் முகம்பார்த்து வேர்வையிகவுண்டாகக்
கையிற்சுவடிதத்து கடுமாக்கினைபுரிந்து
நெற்றியதிற் கல்வைத்து நெட்டிரமாய்ப் பிணித்துப்
பற்றியிழுத்துப் பலவிதமாய்க் *கஸ்திபண்ணி
குறித்த நெடும்பிரம்பாற் கொல்லுவாரெங்கள் குரு
அறுத்தகட்டைப் பிரம்பாலலறும்படியேயடிப்பார்

ஆம், அக்காலத்து வாத்தியின் சுய உருவத்தைக் கண்டீர்களா?
இவர்தான் நான் கூற வந்த பட்டணத்து வாத்தி.
பாடலைப் படைத்தவர் காலங்குடியிருப்பு மரைக்காயப் புலவர்
வாத்தியின் காலம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு.
காலச் சக்கரம் காட்டும் கோலங்கள்தான் எத்தனையோ?

* (கஸ்தி-கஸ்டம்)

ஐயையோ சிகப்பு விளக்கா?

மோட்டார் வாகனங்களின்
பின்புறமுள்ள சிகப்பு விளக்குகளு
க்குப்பதிலாக, நீலநிற விளக்குகளைப்
பொருத்த வேண்டுமாம்! இப்படி
ஜெர்மன் கண்டாக்டர்கள் சிபாரிசு
செய்துள்ளனர்.

கண் கோளாறு உள்ளவர்களு
க்கு வர்ணங்களைப் பார்ப்பதில் சிர
மம் உண்டு. சிகப்பு அல்லது பச்சை
வர்ணங்களைப் தெளிவாகப் பார்க்க
முடியாது. ஆனால் இவர்கள் நீல நிற
விளக்குகளைத் தெளிவாகப் பார்க்க

முடியும் என்று இங்கு நடந்த கண்
டாக்டர்கள் மகாநாட்டில் கூறப்
பட்டது.

எனவே மோட்டார் வாகனங்களின்
சிகப்பு விளக்குகளுக்குப் பதிலாக
நீல நிற விளக்குகளைப் பொறுத்தி
னால் சாலை விபத்துகள் கணிசமாகக்
குறையும். இதற்குத் தகுந்தவாறு
சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும்
என்று கண்டாக்டர்கள் சிபாரிசு
செய்துள்ளனர்.

ஜெர்மனியில் போலீசாரும்,
விமான நிலையத்தினரும் ஏற்க
னவே நீல நிற விளக்குகளைப் பயன்
படுத்தி வருகிறார்கள். இதில் வெற்
றியும் கண்டிருக்கிறார்கள்.

பல்வகைகள் நீலாசனன்

பல்லியைப் பார்! சுவரில் பல்லிகள் பார்!
வெண்டிப் பிஞ்சின் இருபுறமும்
விரல்கள் வந்து முனைத்தது பார்!
கண்ட விட்டில் பூச்சியிலே
கண்ணை வைத்துப் பதுங்குதல் பார்!

பல்லியைப் பார் சுவரில் பல்லிகள் பார்!
பாசி மணி பதித்தது போல்
பளபளக்கும் விழிகளைப் பார்!
ஆசை கொண்ட ஆண்பல்லியாச்
அருகில் வந்து சருவுதல் பார்!

பல்லியைப் பார் சுவரில் பல்லிகள் பார்!
பாலாடைக் கட்டி வெள்ளைப்
பட்டி றக்கை படபடத்து
தூளாகிப் பூச்சியொன்று
துடிதுடித்து மடிவதைப் பார்!

பல்லியைப் பார் சுவரில் பல்லிகள் பார்!
பூச்சியுண்ட போதைகொண்டு
புருவனைப் போய் வளைந்து கொண்டு
கீச்சுமூச்சு மூட்டுது பார்!
கிசுகிசுத்தும் பேசுது பார்!

பல்லியைப் பார் சுவரில் பல்லிகள் பார்!
அதற்காகத் தானடியேய்
ஆடை அவிழ்த்தோம என ஆண்
கதையாதே கதகதக்கும்
கதவிலே கட்டுண்பார்!

பல்லியைப் பார் சுவரில் பல்லிகள் பார்!
முத்துகளாய் வயிற்றினிலே
முதலாளிக் குஞ்சுகள் பார்!
பெற்றுவிட்டால் உழைக்காமற்
பிழைத்துக்கொள்ளும் தந்திரம் பார்!

பல்லியைப் பார் சுவரில் பல்லிகள் பார்!
சுவர்களென்ற உலகத்திலே
உழைத்துண்ணும் பூச்சிகள் பார்!
சுவடாலாய் அமர்ந்தவற்றைச்
சாப்பிடுவார் பல்லியைப்பார்!
பல்லிகள் பார், சுவரில் பல்லிகள் பார்!

ஆடவர், மகளிர், குழந்
தைகளுக்கேற்ற நவரக
மான பிடவைகள், ரெடி
மேட் உடுப்புகள், குடை
கள் ஆயிரக்கணக்கான
தினுசுகளில் கிடைக்கும்
இடம் . . .

நைலான் பிடவைகள்
மணிபுரி சாரிகள், தின
சரி பா வ னை க் கு கந்த
உயர்ந்த ர க சா ரி க ள்
கிடைக்கும் இடம் . . .

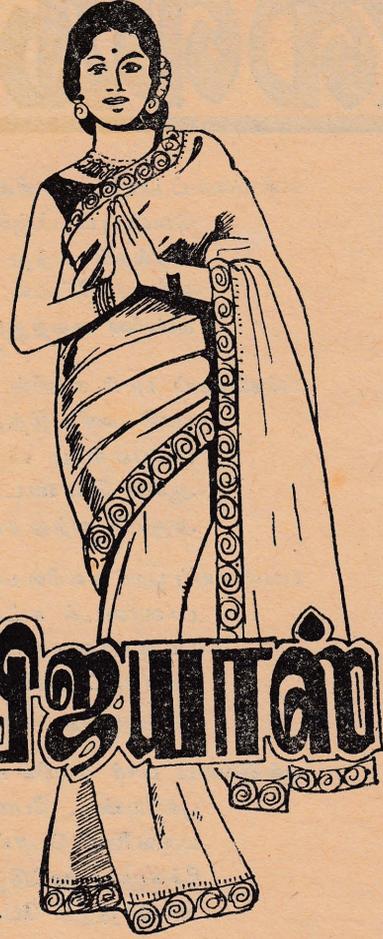
தாத்திற்கும் சேவைக்கும்
புகழ்பெற்ற இடம் . . .

விஜயா கார்ப்பரேஷன்

243, மேயின் வீதி

கோழம்பு 11.,

போன்: 27359

ம்... அப்பா
வம் டவுனுக்குப்
போயி எவ்வளவு
நேரமாச்சு... அப்
பாட... சங்கடச்
சிடவும் போரு
ங்க... இம்மாம்...
நேரமும் என்ன
தான் செய்யிரு
ரோ..." இரப்
புக் கொள்ளாது
சரசுவதி எழுந்து
நடந்தாள்.

"சை... ஸ்கூல்
ல இன்ன முந்
தான் என்னுசெய்
யிருனு களோ"
திருமப நடந்த
தாள் அவள்.

காலை முதலே
அவளின் நெந்
சுக்குள்ளே...
ஏதோ ஓர் குறு
குறுப்பு... இன்
பக்கினுகிளப்பு..

"இன்னைக்குப்
பத்தாம் திகதி
யா... அடுத்த
மாசம் அஞ்சாந்
தேதிதான் ஸ்கூல்
லம் தெறப்பா
ங்க... ஆ.....
நானும் டவுனுக்
குப் போவேன்"
சரசுவதியின் கற்
பனை தொடர்கி
றது.

லயத்துக்கு முன்னிருந்தபிள்ளை
யார் கோவிலுக்கு வலப்பக்கத்தில்
வளர்ந்தோடுகியிருந்த முருங்கை மர
நிழலில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

கால்களை நீட்டிப்போட்டுக்
கொண்டு மரத்திலேயே சாய்ந்து
கொண்டாள்.

"ஆமா... டவுனுக்குப் போனால்
பெரிய கிளார்க்கர் ஐயாவோட மக
போரூப் போலதான் வெள்ளை கவுண்
போட்டுப் போவனும்... அம்மாவுக்கு
அப்படி வெள்ளயா கழு வத் தெரி

நளரா. ஏ. பஷர்

உய்ந்நுப் ரூச்சுனை

யாது... வண்ணனுக்குத்தான் கொடுத்
துக்கணும்... பின்னேரமா வர்ரப்போ
தம்பிப் பயனுக்கு சீனிபோலயும் வாங்கி
யாறனும்... ஓ... சீனிபோல சாப்பிட்டச
பூச்சி வரும்னு அப்பா சொல்லுவாரூ...
நெதமும் கடலதான் வாங்கியாற
னும்... புஸ்தகங்களப் போட்டுக்க அது
ஒன்னு வாங்கிக்கனும்... அதுக்கு
என்ன பேரு... அட... மறந்தே போயி
டுச்சே... சை... டவுனுக்குப்; போறவ்
கல்லாம் தமிழோட இங்கிலீசும்
கலந்தே என்னமாப் பேசுறங்க... நமக்
குத்தான் அந்தப் பேரே... மறந்துடிச்
சே... என்ன பேரு... அ... ஆ... குட்டு

கேச... அத எடுத்துக் கிட்டு காலையிலேயே கோய்டனும்... ராத்திரிக்கே புஸ்தகங்கள் எல்லாம் அடங்கி செக்கனும் அம்மாவைப்போல சிகாமூந்தெடுத்து எடுத்து சக்கூடாது... ப்படியாவது படிச்சி ஒரு டீச்சரு வேலை வாங்க்க்கனும் அன்னை சரக்கூடத் தோட்டத்து டீச்சருக்கு வெங்கல சாமானுகல எளக்கிக் கொடுக்கறப்போ அவங்க சொன்ன களே. "வண்டி சரசு நீதான் நல்லாப் படிக்கிறீயே... ஒங்கப்பன் கிட்ட சொல்லி கொவரம் ண்ட் ஸ்கூல் சேர்ந்துக்க நீயும் ஒரு டீச்சராக லாம் உனக்கும் பிள்ளைகள் வேலை செய்து தருவாங்க"ன்னு...ஓ... நான் டீச்சரான அம்மாவையும் அப்பாவையும் வேலைக்கு விடக்கூடாது அக்காவையும் தான் பெரியக்காதான் கலியாணம் கட்டிப் போயிட்டாவே... தம்பியையும் தக்கச்சிக முணு பேரையும் நல்லாப் படிக்க வச்சிடுவேன்..." சரசுவின் கற்பனை சிறகடித்துப் பறக்கின்றது.

பட்டணத்துப் பாடசாலைக்குப் போவதாகக் கூறிவிட்டுப் போன தந்தையின் வரவுக்காகக் காத்திருக்கும் அவளது மனத்தினாயில் எதிர்கால எளவாழ்வு வெள்ளித் திரைப் படச்சுருளாக ஓடுகின்றது.

"டியேய் சரஸு சங்கடிச்சாய்ச்சு அம்மாவுக்கு மூனம் நம்பர் மலைக்குச் சாப்பாடுகொண்டு போவியா... இப்படி பரத்தடியில் கெடப்பியா... ஒன்ன எங்கல்லாம தேடுறது... எழும்புட... சட்டுண்ணு ரொட்டிய எடுத்துக் கிட்டு ஓடு அம்மா ஏசப்போரு" சரஸுவின் அக்காவின் குரல் பட்டடக் கிறது.

"தா... நீ கொண்டு போயிடக் கூடாதோ... எல்லாத்துக்கும் என்னை யத்தான் உனக்குத் தெரியும் ஆமா... டவுனு ஸ்கூலுக்கு நான் போனப்பறம் யாரு கொண்டு போனா" என்ற வார்த்தை ஓட்டமாக ஓடினாள் சரஸு.

"கடவுளே... அப்பா நான் திரும்புற அக்குள்ளாற வந்துடனும்" என்று அவளது மனம் வேண்டிக்கொண்டது.

கால்கள் தம்பாட்டியிளங்க மனமும் இயங்கிக் கொண்டே இருந்தது.

"பெரிய மாமன் பொங்களுக்கு வந்தா புஸ்தகங்கல எப்படினாச்சும் வாங்கிக்கணும்... பொங்கலுக்கு உடுப்பு எடுக்கறப்ப வெள்ளை கவுனு தான் தச்சுக்கணும்."

திட்டங்கள் ஒவ்வொன்றாக உருவாகின.

தாய் சாப்பிட்டு முடிக்கும்வரை நிற்கக்கூட அவளுக்குப் பொறுமை இல்லை.

வீட்டை நோக்கிச் சிட்டாய்ப் பறந்து வந்தாள் சரஸு.

பன்னிரண்டே வயதான அவளின் பிஞ்சு மனதிலே தன் பெற்றோரும் குழழிலுள்ளவர்களும் படும் பாட்டைப் பார்த்துப் பார்த்துத் தோட்டத்து வாழ்க்கை மீதே பெரு வெறுப்பு! படிக்காததுதான் இந்த அவல நிலைக்குக் காரணம் என்ற நினைப்பு! அவள் படிக்கத் துடித்தாள். படித்து முன்னேற வேண்டும் என்று அவளது மனம் விழைந்தது.

தாரத்தில் வரும்போதே அப்பா வாசலில் நின்று அவளை வரவேற்க வேண்டும் போல் ஒரு ஆசை மஹும் இன்னும் அப்பா வரவே இல்லை

"சை இந்த அப்பா எப்பதான் வருவாரோ..."

"டியேய் சரஸு... நீ சாப்பிடல் வியா நான் வெறகுக்குப் போகனும் சாப்புடு..."

"வேண்டாம் எனக்கொன்னும்... நீ போ..."

சரஸு வாயிற்படியிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

கற்பனை தொடருகிறது...

பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக் காத்து அலுத்துப் போன சரஸுவின் அப்பா

கறுப்பண்ணன் ஐந்து மைல் தூரத்
தையும் நடப்பதற்குத் தீர்மானித்
விட்டான். அண்ணைப் பொறுத்தளவில்
ஐந்து மைல் ஒன்றும் பிரமாத தூரமில்
லையே

அவனது மனம் பெரு வேதனைப்
பட்டு அழுது கொண்டிருந்தது.

“சே பச்சப்புள்ள கிட்டக் கூட
பொய் சொல்லிப் போட்டியே...ம்...
முருகா.. நான் என்ன செய்தேய்டும்...
அவ படிக்க ஆசைபடுரு...நான் என்ன
செய்ய முடியும்...ஸ்கூல்... சேர்த்துக்க

ஹெட்மாஸ்டரு இட மில் லைன்னுட்
டாரு...என்னவோ முன்னுக்கே அப்
ள்கேசனு போடனு மாம் ... எலக்
கென்ன தெரியும்... அன் என்டை
ன்னு ... அவந்தான் என்னமோ ஆபி
சில இருக்கானே அன்னு...நூத்தி லும்
பது ருவா தந்தா சேர்த்து விடுறேங்
கரூன் ம் ... நூத்தி ... ஐம்பது ருவா
இருந்தா நானு ஏனிப்படி இருக்க
றேன்...”

அவன் மனம் கோ வென்று ஓல
மீடுகிறதே. தன் பிள்ளையைப்
படிப்பிக்க அவனுக்கு ஆசைதான். சர

உருது மொழி எழுத்தாளர்களில்,
தனக்கென்றேரு இடத்தைப் பெற்று,
சர்வதேசப் புகழ்பெற்றவர் கே. ஏ.
அப்பாஸ். அவரது 'இன்குலாப்' நவீ
னத்தைத் தமிழ் வாசகர்கள் மொழி
பெயர்ப்பு வடிவத்தில் படித்திருப்பார்
கள். 'குங்குமப்பூ' — 'மனிதன் பிறக்
கிறான்,' போன்ற அவரது சிறு
கதைத் தொகுதிகளும் தமிழில் வெளி
வந்துள்ளன.

பம்பாய் பத்திரிகையாளரான
திரு கே. ஏ. அப்பாஸ் ஒரு எழுத்தா
ளராக மட்டுமன்றி, படத் தயாரிப்பா
ளர் என்ற ஹோதாவிலும் இன்று பல
ருக்குத் தெரிந்தவராக இருக்கிறார்.
பிரபல உருது எழுத்தாளர்களில் ஒரு
வான கிருஷ்ன் சந்தருடைய 'நான்
சாகமாதேன்' குறுநாவலை அருமை
யாக ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த
தன் மூலம், தலை சிறந்த மொழி
பெயர்ப்பாளர் என்ற தகுதியினையும்
நிலைநாட்டியிருக்கிறார். முற்போக்குச்
சிந்தனைகளில் நன்கு திளைத்தவர் கே
ஏ. அப்பாஸ்.

அண்மையில் 'நான்கு நகரங்க
ளின் கதை' என்னும் திரைப் பட
மொன்றை அவர் தயாரித்திருந்தார்.
இப்படம் பெரிய தொகு சலசலப்
பையே ஏற்படுத்தி விட்டதோடமையாது
இந்தியத் திரைப்பட வரலாற்றி
லேயே வழக்கு விசாரணை தொடர்
பாக ஒரு படத்தைத் திரையிடும்
காட்டும் முதல் சம்பவத்திற்கும் வித்
திட்டுவிட்டது.

'நான்கு நகரங்களின் கதை'
என்ற இத்திரைப்படத்தை அன்றே
பார்க்கலாமென அனுமதிப் பத்திரம்
வழங்குவதற்கு மத்திய தணிக்கைக் குழு
வினர் மறுப்புத் தெரிவித்து விட்ட
னர். அப்படத்தை வயது வந்தோர்
மட்டுமே பார்க்கத் தகுதியிருப்பதாகத்
தணிக்கைக் குழுவினர் தேர்வு செய்தி
ருந்தனர். தணிக்கைக் குழுவினரின்
இந்த முடிவை திரு. அப்பாஸ் ஏற்க
மறுத்து விட்டார். அடிப்படையி
கருத்துச் சுதந்திரத்தை இது மறுப்ப
தாகக் கூறிய அவர் தணிக்கையாள
ரின் முடிவை எதிர்த்து 'ரிட்' மனு
தாக்கல் செய்திருந்தார். எனவே
இந்த மனு சம்பந்தமாக உயர் நீதி
மன்ற நீதியரசர்கள் ஐவர் முன்னிலை
யில் 'நாலு நகரங்களின் கதை'யை
விசேஷமாகத் திரையீட்டுக் காண்பிக்க
நேர்ந்தது. ஒரு வழக்கு விசாரணை
தொடர்பாக நீதியரசர்களுக்குச் சிவி
மாப் படம் திரையீட்டுக் காண்பிக்கப்
பட்டது இதுவே முதல் தடவை.

கவின் நச்சரிப்போ அவனை இருக்க விடவில்லை.

இரண்டு வாரத்துக்கு முன்பே அவன் வந்து பாடசாலையில் கேட்டு விட்டான். தலைமையாசிரியர் விண்ணப்பிக்காதவர்களைச் சேர்க்க முடியாது என்று முடிவாகக்கூறி விட்டார். “ஆபிசில்” உள்ளவன் கேட்ட நூற்றி ஐம்பது ரூபாயை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கறுப்பண்ணைல் கற்பனை பண்ணவும் முடியாது. “நகை நட் டெதாவது” இருப்பினும் பரவாயில்லை. அவை எல்லாமே எப்போதே ஈட்டுக்கலைக்குப் போய் எல்லாமே முழுக்கிப் போயிற்று.

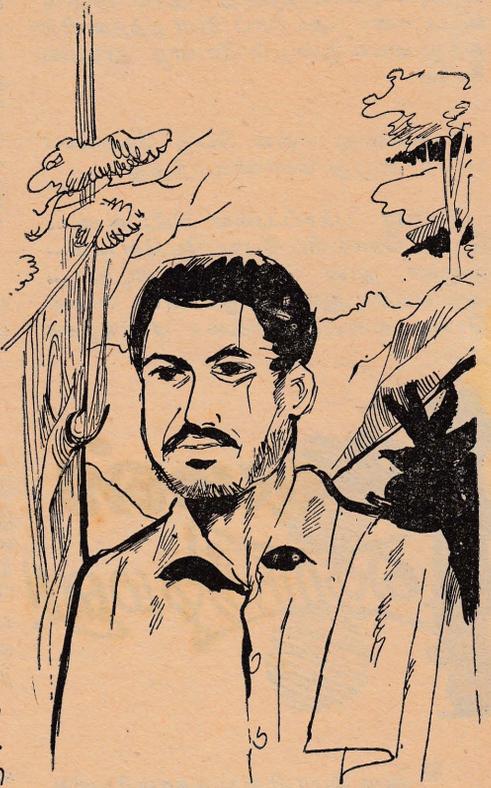
இரண்டு வாரமும் இந்த விடயத்தை மகளிடம் சொல்ல முடியாமல், மெல்லவும் முடியாமல் கறுப்பண்ணைப் பட்ட அவஸ்தை இருக்கிறதே... அதையாராலுமே சொல்ல முடியாது.

இன்று கறுப்பண்ணை வந்ததோ வேறு விடயமாக.

“டவுனில் உள்ள அவனுக்குத் தெரிந்த ஒருவர்—பணக்காரர்தாம்... அவனிடம் வேலைக்கு ஒரு சிறுமி கேட்டுத் தொல்லை கொடுத்து வந்தார். சரஸுவை விடலாம் என்பதுதான் கறுப்பண்ணைின் நோக்கம். சாப்பாடும் உடுப்பும் கொடுத்து மாதம் பத்து ரூபாய் சம்பளம். இன்று வந்ததே இதற்காகத்தான்!

கறுப்பண்ணைவின் தந்தையுள்ளம் வேதனைப்பட்டது.

“சரஸு நெனைக்கிறுப் போல ஸ்கூலுக்குச் சேர்ந்தாலும் எவ்வளவு செலவாகும்...சரஸுவின் அம்மாவும் சீக்குக்காரி...நாலு நாள் வேல செஞ்சா ன்னு பத்து நாளைக்குப் படுத்துக்குவா அவ அக்காவுக்கும் இன்னும் பேரு பதியல்ல...அவ பேரைப் பதிஞ்சிட்டாலும் பரவாயில்லை...அவனாச்சம் அம் மாவைக் கவனிச்சுக்குவா ... இவ சரஸாவை இங்க விட்டாலும் மாசம்

பத்து ரூபாவாவது கெடைக்கும்.சரஸு சின்னப் பெண்ணு...அவ நாளைக்கு நல்லாயிருக்கனுப்பனு நெனைக்கிறு...இன்னைக்குச் சாப்பிட வழியில்லங்கிறது அவ நெனைக்கிறு இல்ல...இன்னைக்குச் சாப்பிடாத போது நாளைக்கு எப்படி நல்லாயிருக்க முடியும்...” கறுப்பண்ணைின் மனதில் பெரிய சண்டமாருதம்!

வீட்டையும் இதோ அடைகிறான்.

அதோ சரஸு ஓடி வருகின்றான்...

“சரஸு...முதல்ல சாப்பிட எதனாச்சம்தா...பசிக்குது...பசிக்குச் சாப்பிட்ட பிறகு தாம்மா எல்லாம்...” எந்தக் கருத்தில் பேசினோ...?

ஓ...வயிறு பெரிய பிரச்சினையல்லவா? இந்த வயிற்றுப் பிரச்சினைக்கு முன் ஒரு சரஸ்வதியின் படிப்பா பாழ்படுகிறதா?

நாட்பார்

மாமலம்

உயர் இலக்கிய

கவிகளும்

வட்டுக்கோட்டை மு. இராமலிங்கம்

கன்னியின் நடையிலும் அவள் புருவக் கட்டு நலனிலும் மனத்தைப் பறி கொடுக்கின்றான் காளை யொருவன். அவன் உள்ளத்தெழுந்த உணர்ச்சி ஒரு தெம்மாங்குப் பாடலாக உருவாகிறது.

நடைபலகை மிதிவிணறு

நாணயமாப் போறபிள்ளாய்!—உன் பொடிநடையும் புருவக்கட்டும்

போகமனங் கூடுதில்லை.

ஏற்றம் போட்டிருக்கும் கிணற்றடிக்குப் பெருமிதமாகப் போகும் பிள்ளாய்! கால்கள் தூக்கி வைக்கும் போது அளவு கூடாமலும் குறையாமலும் அடிக்குமேலடி என்றறபோல ஓயிலான உன் ஓரே நடையும் பெருமை வாய்ந்த உன் புருவக்கட்டும் என் மனத்தைப் பேதலிக்கச் செய்து விட்டன. உன்னை விட்டு அகல முடியாது நின்று நான் அழிகின்றேன் என்பது அவன் எண்ணம்.

அரிச்சந்திர புராணம், விவாக காண்டத்திலே சந்திரமதியின் நடைவளப்புக் கூறப்பெற்ற முனிவர்,

அடியிணை படியிற் படப்பொரு தஞ்சி

அன்புறு கடகரிப் பின்போம்

பிடியெனக் கன்னி நடைபயில் அன்னப்

பெடையென மடநடை பெயர்வான் என்கின்றார்.

இரு பாதங்களும் நிலத்திற் படுவதற்குப் பொறுக்க முடியாது பயந்து அன்பு பொருந்திய மதம் பொருந்திய ஆண் யானைக்குப் பின்போகின்ற பெண் யானை போலவும் இளமையான

நடை பழகுகின்ற அன்னப் பேடு போலவும் இளமையான நடை நடப்பாள் என்பது இதன் பொருள்.

பெண் யானையையும் அன்னத்தையும் பெண்ணின் நடைக்கு உவமித்தல் இலக்கியத்தில் சாதாரண வழக்கு. இங்கே பெண் யானை (பிடி) பெண்ணின் கொலுவுக்கு உவமை. அன்னம் சந்திரமதியினிடம் நடைபயில வந்துள்ளது. அதற்குக் கற்பிக்கு முகமாக, சந்திரமதி நடந்து காட்டுகின்றான் என்கின்றார் கவி.

பெண்ணின் புருவக் கட்டுக்கு இத்துணைச் சிறப்புக் கொடுத்து ஒரு பாமரப் புலவன் பாட அத்துணைச் சிறப்பு அதற்கு உண்டா என்பதைச் சிறிது ஆராய்வோம்.

மனத்தில் ஆசை நோய் உண்டாகுமாறு மன்மதன் வில்லில் நாண் ஏற்றி அம்பு எய்தற்குத் தம்மை இலக்காக்காது பாதுகாக்கும் வல்லமை முனிவர்கட்கு உண்டு என்ற உலகவார்த்தை மிகப் பிரசித்தம். பூங்கொடிகளினின்று பூப்பறிக்கின்ற ஒரு மடந்தையின் புருவத்தின் கடைசி அசைவு ஒன்றுமே அம் முனிவர்களின் ஆற்றலை ஒழித்தற்குப் போதும் என்பர் கம்பர்.

ஊக்கம் உள்ளத்து

உடைய முனிவரால்

காக்கல் ஆவது

காமன்கை வில் எனும்

வாக்கு மாத்திரம்

அல்லது வல்லியிற்

பூக்கொய் வான்புரு

வக்கடை போதுமே.

தாம் விட்ட காம இன்பத்திற்குள் சரியாது நிற்குந் தன் மையுடைய முனிரையுக் கெடுக்க, கொடிகளில் மலர் பற்கின்ற ஒருத்தியின் புருகக் கடையே போதும் என்கின்றான் கம்பன்.

புகழேந்திப் புலவர் பாடலெனத் தனிப் பாடற்றிரட்டில் தரப்பட்டுள்ள 'பழியும் பாவமும்' எனத் தொடங்கும் பாடலில் ஒரும்

மொழியும் பொழுதெங்கள்

பெண் சக்கரவர்த்தி முகத்தி
ரண்டு

விழியும் புருவமுமாகி

யந்தோவுனை வெல்கின்றவே

என்னும் அடிகள் பருவக் கட்டின் சிறப்பை மேலும் ஒருபடி உயர்த்துகின்றன.

(விற்கொடியையும் மீனக் கொடியையும் உடைய சேரனும் பாண்டியனும் உனக்குத் தோற்றர்களாயினும்) சேவலுமிடத்து எங்கள் பெண்ணரசியின் மகத்தில் அவை பருவமும் இருகண்களுமாகி வந்து உன்னை வெல்லா நின்றன எனச் சோழ மன்னனுக்குச் சொன்னதாக அமைந்துள்ளது அப்பாடல்.

அவ்வளவுடன் புகழேந்தியார் நின்று விடவில்லை. தாம் இயற்றிய நள வெண்பாவில் (201) பின் வருஞ் சித்திரத்தைச் சொற்களால் வடித்துத் தந்திருக்கின்றார்.

தங்கள் புலவி தலையில் தனித்திருந்த

மங்கை வதன மணியரங்கில்—அங்கண்

வடிவாள் மேற் கால் வளைத்து வார்ப்புருவம் என்னும்

கொடியாடக் கண்டானோர் கூத்து

நான் தமயந்தி இருவருக்கும் நிகழ்ந்த ஊடலில் நானை விட்டு விலகி, தனியாகப் பக்கலில் இருந்த தமயந்தியுடைய முகம் என்னும் அழ

கிய நடவ சாலையில் அழகிய கண்கள் என்னும் கூர்மை பொருந்திய ரொள்ன் மீது நீண்ட புருவம் என்னும் நடனப் பெண்கள் (தம் தனியாகிய) கால்களைச் சுழற்றிச் சிறந்த நடனமாடுவதை நளவேந்தன் பார்த்தான் என்பது பொருள்.

ஒரு பாமரப் புலன் உணர்ச்சி வயப்பட்டு உமிழ்ந்த கருத்து இரு உயர் இலக்கியக் கவிகளுக்கு மூலமாவதைப் பாருங்கள்.

நளனுக்கும் தமயந்திக்குமிடையே ஏற்பட்ட ஊடல் போல் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் காதலன் காதலிக் கடையில் ஒரு பிணக்கு ஏற்பட்டது. பாடபோல் நிறமும், புரணச் சந்திரன் போல் முகமும், நீல வண்டினைப் போன்ற கண்களுமுடைய காதலிகோபக் கனல் சிந்தநிறத்து காதலன் கண்களில் அள்ள அழரக்கு அழகு செய்வது போல் இருக்கின்றது. அவன் கூறுவது இது.

கோபமாகா கண்டே

குளிர்ந்த வைடுரியமே

மா மதியே நீல வண்டே

மரவச்சிரமோ வுன்கண்புருவம்!

இளமையை மிகுத்துக் காட்டக் கன்று உவமையாயிற்று. கோபம் ஓர் இரசம். இயல்பான தேஜஸ் உடையவளே, புரணச் சந்திரன் போல் குளிர்ந்த ஸ்பொவமுடையவளே, காதுக்கினிமையாய் நீங்காரஞ் செய்பவளே உன் கண்புருவம் மரவச்சிரமோ?

மரவச்சிரம் பசை கூடியது. அஃ தாவது கவர்ச்சி கூடியது. 'உன் கண்பார்வையில் பட்ட என் கண்களையும் வாங்க முடியவில்லையே' என்று உருவக அணியை மேலுங்கைக் கொள்ளுகின்றான்.

நாட்டார் பாடல்கள் இலக்கியப் புலவர்களுக்கு ஒரு நல் ஊற்று என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை.

ம லை யா ள ப்

ப
ட
ங்
க
ள்!

திரைப்படத் துறை பக்கள் ரசித்துப் போற்றும் கலைகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. நல்லதொரு சிந்ஷயித் திறனையே பொதுபக்கள் திரைப் படங்களிலும் சேடுகிறார்கள். வர்த்தக நோக்கைக் கொண்ட முதலாளித்துவ உலகில் கலை இலக்கியத் துறை வெறும் பொழுது போக்குச் சாதனமாகவும் பணம் சம்பாதித்துக் கொடுக்கும் பண்டமாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் மனித குலத்தை நேசப்பவர்கள் தமது மனித குலத்தின் சொல்லொணாத தயரங்களை வளசிப்படுத்த முயலுகின்றனர்.

இந்திய சினிமாத் துறையிலும் முதலாளித்துவக் கலை இலக்கியத்தின் பண்பே முடை நாற்றம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதிலும் நல்ல வெளியீடுகளுள் வங்கம், மலையாளத்திலிருந்து வரத்தான செய்கின்றன.

1938-ம் ஆண்டு முதலாவது மலையாளப் ப. ம் வெளிவந்தது. 1938-ம் ஆண்டு தொக்கம் கடந்த 1939-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் வரை வெளிவந்த படங்களை எடுத்துக் கொண்டால் இவற்றில் பல, முதலீட்டின் அரைவாசியைத் தானும் தயாரிப்பாளர்களுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கத் தவறி விட்டன. மலையாளப் படங்களைப் பார்த்து ரசிக்க ரசிகர் கூட்டம் குறுகிய ஒரு பிரதேச எல்லைக் குட்பட்டவர்களாக இருக்கின்றனர் என்பதனாலேயே இப்படங்கள் பெருந்

தொகையான பணத்தைத் தரவில்லை என நாப்படுகிறது.

சமூகத்தின் சமகாலப் பிரச்சினைகளை மட்டுமே தொட்டு நிற்கும் படங்களில் சில மலையாளத்தையும் கடந்து திரையிடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை அளக்கக்காரான பணவருவாயைத் தரத் தவறவில்லை. உதாரணமாகத் தகழி சிவ சங்கரன் பிள்ளை எழுதிய 'செம்மீன்' கேரளத்தில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலும் கடல் கடந்த நாடுகளிலும் அமோக ஆதரவைப் பெற்றது.

பெருமளவுக்கு மலையாள சினிமாத் துறை மலையாள இலக்கிய வளர்ச்சியைச் சார்ந்து அபிவிருத்தியடைந்து வருகிறது. மலையாள எழுத்தாளர்களின் ஆர்வம் இலக்கியத் தரம் சிறந்த ஆக்கங்களில் உள்ள் கருப்பொருளும் விஷயங்களையும் படத் தயாரிப்பாளர்கள்தழுவி நிற்கிறார்கள் அளர்களது படக் கதைகளது வாழும் இலக்கியத்தகுதி படங்களையும் உயிர்த்துடிப்பு சிறைத்ததாக்கி விடுகிறது. 'செம்மீன்' உட்பட தகழி சிவசங்கரன் பிள்ளை எழுதிய பல நாவல்கள் படமாக்கப்பட்டுள்ளன. உயிரோடு இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பல எழுத்தாளர்களது நாவல்கள் திரைப்படங்களாக வெளிவந்து நெஞ்சை உலுக்கி எடுத்துள்ளன. கேசவதேவ், (ஒடையில் நின்று) வைக்கம் முகமது பஷீர் (இளம் பராயத்துத் தோழி, எங்கடை தாத்தாவுக்கு ஒரு யானை இரந்தது) போன்றோரினது நாவல்கள் 'சினிமா' வடிவம் பெற்றிருக்கின்றன. தோப்பில் பாஷி எழுதிய பெரும்பாலான நாடகங்கள் திரை ஒலியங்களாகியுள்ளன.

மலையாளச் சினிமாப் படங்களில் அத்தீத கற்பனாவாத இயல்புகளுள்ள கதாநாயகனுக்கோ கதா நாயகிக்கோ இடமில்லை. உவர்கள் பூங்காக்களில் ஆடவும் பாடவும், அலுங்காமல் குலுங்காமல் கார்களில் ஓடவும், பஞ்சணையில் புரளவும், பகுத்தறிவுக்கு முரணாக நடந்து கொள்ளவும் தெரியாகவர்கள் பிரதான பாத்திரங்களாக மலையாளப் படங்களில் வருபவர்கள் தொழிலாளர்களே ரிக்கஷா இழுப்பவர்களும் (ஒடையில் நின்று) விவசாயிகளும் (இரண்டு படி) மீன் பிடிக்காரர்களும் (செம்மீன்) பெண்களும் மத்திய வகுப்பினரும் சேரி வாசிகளும் பிரதான பாத்திரங்களாக வருகிறார்கள்.

எங்களிடம் எல்லா விதமான

சென்ற வகைகளும்

ஊதுபத்திகளுக்கான

எசன்ஸ்,

கலர் பவுடர்கள்,

லேபல்கள்

மற்றும்

சிறிய கைத்தொழில்களுக்குரிய

சகல விதமான பொருட்களும்

செம்புப பாளைகளும்

சகாயமான விலையில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்

T. S. T. P. T. & CO.,

LEADING PERFUMERS, GLASS & BRASSWARE MERCHANTS

NO. 49 DAM STREET,

COLOMBO 12.

TELEPHONE : 31035

சாமிவளியு

எம்.ஏ.நா.மாசி

உன்னுடைய முன்னிலையில்
நான்துரும்பாய் ஆவதையும் உவப்பேன்;
அன்பே
இன்னும் இன்னும் நான் சிறிய உருவாகி
கடைசியிலே இல்லாதாகி
என்னை அழித்திருவதற்கும் இணங்கிடுவேன்
ஆயினும் நீ எங்கே உள்ளாய்?
இன்னும் இங்கு தோன்றாத உலகிடையா?
இங்கேதான் இருக்கின்றாயா?

இன்றுவரை நான் அறிந்த எல்லோரும்
உயர்ந்த ஒரு பீடத்தேறி
நின்றபடியே அன்றி
என்னோடு கலப்பதற்கு நினைத்தாரில்லை
அன்றுமுதல் இன்றுவரை
என் அறிவும் அவ்வாறே ஆகி
நானும்
சென்றமர அதைவிடவும்
உயர்பீடத்தேறி, அவர்
முன் செல்கின்றேன்.

ஆயினும் என் இயல்பதனை
ஆதரிக்க வில்லை; என்றன்
அகத்தில் ஊறும்
நேயவுணர் வெனும் ஊற்றைச்
சமவெளியின் நிழலடர்ந்த சோலை மீது
பாயவிடும் இயல்பே, என் இயல்பாகும்;
அவ்வாறு பாயும் போதே
தாய ஒரு சுகம் பரவி
துயர் கூட மகிழ்ச்சி தரும் சுவையாய் மாறும்

அவர்களுடன் தனித்திருக்கும் வேளைகளில்
அன்பே; என் அகத்தில் ஊறும்
சுவை நிறைந்த இயல்பான உணர்வுகளைத்
தம்மியல்பால் சோதிக்கின்றார்.
இவர் இயல்போ—
எப்பொழுதும்
தம்மை உயர் பீடத்தே ஏற்றி வைக்கும்
கவலையிலே மூழ்கியதால்
எனக்கும் அவர் அவ்வாறே பொருள் காண்கின்றார்.

எனினும் இவர் இயல்புகளுள்
என் இயல்பை ஒரு போதும் இழக்கேன்;
என்றன்

தனி இயல்பு சிறந்த தெனில்,
அதில் உயிர்கள் தளிர்க்குமெனில்
அன்பே; உன்னில்
எனே உயர்த்தி வையேன் நான்
எனதைவிட உனதில்பே இனிக்குமானால்
எனதில்பை உனதில்பில்
இடிக்கும் ரு நாளே என்
இன்னான் ஆகும்

என்னுடைய சமவெளி, உன் திசை நோக்கி
நான் எனது இதய ஊற்றற
இன்னும் இன்னும் சுமந்தபடி நெடுந் தூரம்
கால் நடையாய் எடுத்துச் செய்வேன்!
சின்னதொரு மழைத் துளியும்
கீழ் நோக்கிச் சிப்பியினுள் வீழ்ந்து, சேர்ந்து
தன் இயல்பை அதனோடு கலப்பதுபோல்
நானும் உனைச் சார்ந்து நிற்பேன்.

நீ எங்கே இருந்திடினும்
நீயாராய் இருந்திடினும்
நினைவு நெஞ்சில்
ஓயாமல் அன்பருவி ஊற்றெடுக்கும் ஆயின்
அதில்
ஒற்றுப் பட்டுப்
போய், அழிந்து போயிடினும்
வெகுளாக நான் அனைப்
போற்றல் செய்வேன்!
ஆயினும் நீ எங்குள்ளாய்?
அன்பே, நீ
எங்கேனும் உள்ளாய் தானா?

எங்கே என் இதயமலர் விரிகின்ற
நீரருவி இருக்குமோ?
ஆ!

எங்கே என் தனி இயல்பு
செழிப்படையும் சமவெளிகள் உண்டோ?
அன்பே,
அங்கேதான் நீ இருப்பாய்!
அவை நீ தான்!
அவ்விடத்தை சுண்மிச் சென்று
தங்கி, மகிழ் வெய்தும் ஒரு காபத்தை
என் மனதுள் தளிர்க்கச் செய்வேன்!

நாம் ஒரு ாள் சந்தித்தல் கூடுமெனில்
அத் தினத்தில் நமது பீடம்
தாம் பெரிய தெனும், சிறிய
சர்ச்சைகளுக்கப்பாலே தாவிச் செல்வோம்!
ஆம்; எமது சிறு உணர்வுக் கப்பாலும்
அப்பாலும் ஆகி—எங்கக்
பூமியிலே ஓர் புதிய பூம்பொழிலைக்
கண்டு அதனுட் போய் உட்கார்வோம்!

நீ என்றன் இன்னிசையை
வெளிப்படுத்தும் குழலாக இருப்பாய்!
நெஞ்சின்
தாய இசைப் பிரவாகம்
ஆங்கெழுந்து பரவி நமைச்
சுகத்துள் ஆழ்த்தும்
ஆயினும் நீ எங்குள்ளாய்?
அன்பே, உன் களி கூர்ந்த வரவுக்காக
தேய்ந்தழிந்து போகாமல்
என் இயல்பைக் காப்பாற்றச்
சித்தம் கொள்வேன்!

உத்தரவாதமான, சுத்தமான

தங்க நகைகளுக்கு

இன்றே

விஜயம் செய்யுங்கள்!

ஜெயா தங்க மாளிகை

79, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு-11

டெலிபோன்; 28536

ஆசிரியர்

சேவகதவஸகள்

■ **1,000** ஆசிரிய மக்களில் 32 பேர் வானொலிப் பெட்டிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். மொத்தம் 59 கோடி வானொலிப் பெட்டிகள் இங்கு சூரல் எழுப்புகின்றன. ஆசிரிய நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் சிங்கப்பூரே வானொலிப் பாவிப்பில் முன்னணியில் நிற்கிறது. இங்கு 1000 பேருக்கு 214 பேர் வானொலி நிகழ்ச்சிகளைத் தினமும் ரசிக்கிறார்கள். ஜப்பான் சிங்கப்பூருக்கு அடுத்த இடத்தைப் பெறுகிறது.

■ ஆசிரியாவிலுள்ள தியேட்டர்கள் யாவும் சிறைந்தால் அங்கு 10.8 கோடி மக்கள் சினிமா பார்க்கும். ஆசிரியாவில் 260 கோடி சினிமா டிக்கெட்டுகள் ஆண்டு தோறும் கிழிக்கப்படுகின்றன. இதிலும் சிங்கப்பூரே முன்னணியில் நிற்கிறது. தென்கிழக்கு ஆசிரியாவிலேயே அதிகத் தியேட்டர் இடவசதியை பிவிப்பைன்ஸ் கொண்டிருக்கிறது. 613,000 மக்கள் இங்கு ஒரே தடவையில் சினிமா பார்க்கலாம்.

■ 20 கோடி மக்கள் டெலிவிஷன் நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு களிக்கிறார்கள். ஜப்பான் மக்களே டெலிவிஷன் அதிகம் வீரும்புகிறார்கள். 1,000 பேரில் 183 பேர் டெலிவிஷனை

வைத்திருக்கிறார்கள். இங்கு சில குடிசைகளில் கூட டெலிவிஷன் பொருத்தப்பட்டிருக்கிறது. சிங்கப்பூரில் 1000 மக்களுக்கு 34 டெலிவிஷன் பெட்டிகள் இருக்கின்றன.

பத்திரிகைகளைப் பொறுத்த வரையில் ஆசிரியா மிகவும் பின் தங்கியிருக்கிறது. இங்கு 1000 பேருக்கு 41 பத்திரிகைகளே விற்பனையாகின்றன. ஜப்பானில் 1600 பேருக்கு 451 பத்திரிகைகளும், சிங்கப்பூரில் 263 பத்திரிகைகளும் விற்பனையாகின்றன. இதர நாடுகளில் விற்பனை குறைவு. இந்தியாவில் 525 தினசரிப் பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன.

வியாபாரிகளுக்குத்

துண்டுப் பிடவைகள்,
சூட்டிங்,
சர்ட்டிங்,
டிர்ஸ்பெய்ரிங்

மொத்தமாக,
விசேட கழிவுடன்
கிடைக்கும்.

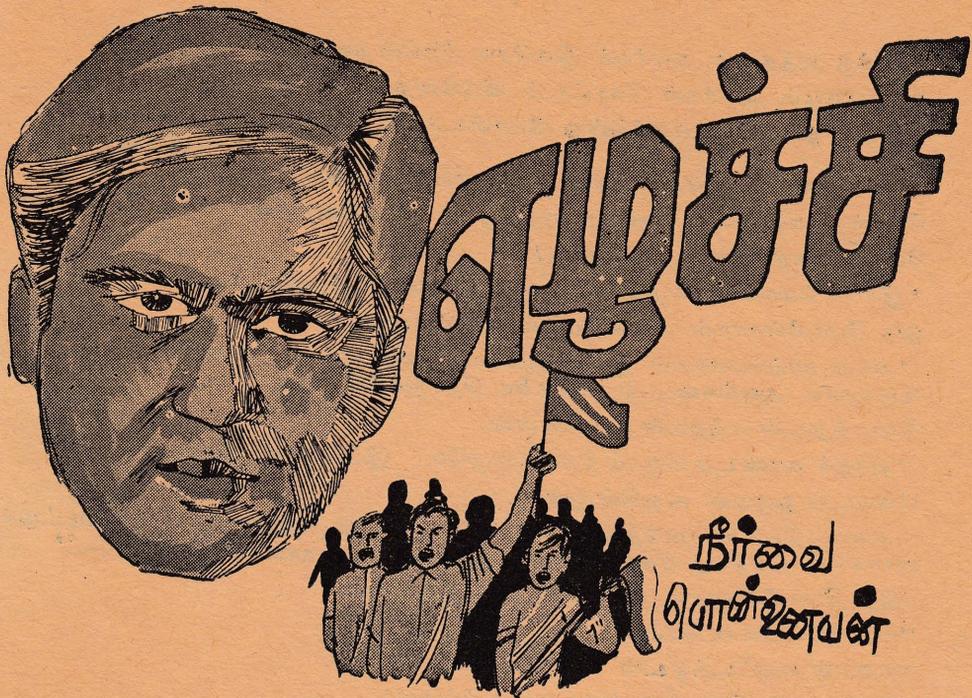
ரத்தின ஸ்டோர்ஸ்

Specialists in Sarees

128, மூன்றாம் குறுக்குத் தெரு

கொழும்பு-11

டெலிபோன்: 26716

விவரணச் சித்திரம்

(தமிழில் பல புதிய இலக்கிய வடிவங்கள் அறிமுகப் படுத்தப் பட்டு வருகின்றன இக் கதையும் ஒரு புதிய வடிவமே. சம்பவங்களைப் பற்றிய கையூகு பொதிந்த இவ்வடிவமான விரணச் சித்திரத்தை வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றோம்.

— ஆர்—

கிழக்குச் சிவக்கின்றது.

வானத்தில் டலர்ச்சி.

நிலம் சிரிக்கின்றது.

சிரிப்பில் ஒளியின் பிறப்பு.

ஒளி இருளை விரட்டுகின்றது.

இருளுக்கு நடுக்கம்.

நடுங்கும் இருள் மேற்கு நோக்கி நகர்கின்றது.

இரு காக்கிச் சட்டைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அந்த இருவருடைய விழிகளிலும் தூக்கத்தின் மயக்கம்.

அவர்களுடைய சப்பாத்துக்கள் எழுப்பும் ஒலிகள் உதய மௌனத்தைக் கலைக்கின்றது.

உதயத்தின் செவ்வொளி நிதானமாகப் படர்கின்றது.

நாற்சந்தி.

காக்கிச் சட்டைகள் சந்தியை நோக்கிச் செல்கின்றன.

சந்திக்கு வந்ததும் அவர்கள் திடீரென நிற்கின்றனர்.

நாலுபுறமும் அவர்கள் நோட்டம் விடுகின்றனர்.

மதிலில் ஓட்டப்பட்டிருக்கின்ற போஸ்டர்கள் அவர்களுடைய கண்களில்
படுகின்றன.

அவர்களுடைய கண்களிலுள்ள தூக்க மயக்கம் கலைகின்றது.

போஸ்டர்களிலுள்ள சிவப்பு எழுத்துகள் செவ்வொளியில் பிரகாசிக்கின்றன.

போலீஸ்காரர்களுக்குத் திகைப்பு!

‘இரெல்லாம் கண்முளிச்சு ரேந்து சுத்தினது வீணாய்ப் போச்சு’

ஒரு போலீஸ்காரன் விரக்தியுடன் கூறுகின்றான்.

‘அந்த நாய்ப்பயல்கள் இதை ஓட்டையிக்கை எங்கடையிலை அம்பிட்டு
டிருந்தால் அவங்கடை எலும்புசளை நொறுக்கியிருப்பம்’

கோபத்துடன் மற்றவன் கூறுகின்றான்.

‘அந்தக் காண்டா மிருகம் சிறப்போருவே. இப்பென்ன செய்ய?’

பீதியுடன் ஒருவன் கூறுகின்றான்.

‘அவனாக்கென்ன, குடுத்து வைச்சவன். அவன் ஓடரைப் போட்டிட்டுக்
குசாலாய் நித்திரை கொள்ளுவன். நாங்கள்தான் நாயனைப் போட ...’

மற்ற போலீஸ்காரன் விரக்தியுடன் கூறுகின்றான்.

‘சரி, இப்பென்ன செய்ய?’

மற்றவன் பதட்டத்தூடன் கேட்கின்றான்.

‘மெல்லமாய் இதெல்லாதையும் உரிப்பம்’

‘போஸ்டர்களுக்குக் கிட்ட அவர்கள் போகின்றார்கள்.

நாலு புறமும் பார்த்துவிட்டு அதை உரிக்கத் தொடங்குகின்றார்கள்.

‘யாராவது பார்த்துவிட்டால்.... ?,

அவர்களுக்கு வெட்கம்; தயக்கம்.

மனமின்றி போஸ்டர்களை உரிக்கத் தொடங்குகின்றார்கள்.

அது துண்டு துண்டாகக் கிழிகின்றது.

அவர்களால் அதை உரிக்க முடியவில்லை.

அவர்களுக்கு எரிச்சல்.

நகரம் விழிக்கின்றது.

விழிப்புற்ற நகரத்தில் உயிர்த் துடிப்பு.

போலீஸ்காரர்கள் திரும்புகிறார்கள்.

திரும்பிய அவர்களுடைய விழிகள் வியப்பில் விரிகின்றன.

சந்தியின் டூவே கன்னங்கரிய தார் ரேட்டில் எழுதப்பட்டிருந்த பெரிய
வெள்ளை எழுத்துக்கள் அவர்களுடைய கண்களைக் குத்துகின்றன.

போலீஸ்காரர்களுக்கு ஆத்திரம் பொங்குகின்றது.

‘இந்த ருஸ்கல்களுக்கு இண்டைக்குச் சரியான பரடம் படிப்பிக்க வேணும்’

இருவரும் ஒரே நேரத்தில் பல்லை நெருடிக்கொண்டு வன்மத்துடன் கூறுகின்
றனர்.

போலீஸ் நிலையத்தை நோக்கி இருவரும் தயக்கத்துடன் செல்கின்றனர்.

போலீஸ் நிலையத்தில் டெலிபோன் பணி அடிக்கின்றது.

போலீஸ் உயர்திகாரி டெலிபோனை எடுக்கின்றான்.

இன்று, பாதுகாப்பு நடவடிக்கைக்காக அவனுக்கு அதிக வேலை.

அதிகாலையிலேயே அவன் கந்தோருக்கு வந்துவிட்டான்.

மேவிடத்துக் கட்டளையை அவன் நிறைவேற்ற வேண்டுமல்லவா?

அவனுக்கு இன்னும் மதுபோதை கலையவில்லை.

பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்வதற்காகக் கொடியப்பிவிருந்து வந்த ஒரு வெளி நாட்டு உதவிப் பிரதிநிதி சென்ற இரவு ஒரு சிறு 'பார்ட்டி' போட்டிருந்தார். அதில் குடித்த மது இன்னும் அவனுக்கு வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றது.

பேசி முடிந்ததும் அவன் டெவிபோனைப் படாரென வைக்கின்றான்.

அவனுடைய கண்கள் நெருப்பைக் கக்குகின்றன. பற்கள் நெருடுகின்றன.

கோபத்தில் சப்பாத்துக் காலால் நிலத்தில் உதைக்கின்றான்.

போலீஸ் நிலையத்திலுள்ள எல்லாப் போலீஸ்காரர்க்கும் அவன் தன்னுடைய அறைக்குக் கூப்பிடுகின்றான்.

எல்லோரும் பதட்டத்துடன் வருகின்றனர்.

“ராத்திரி ஆரார் றேந்து சுத்தப் போனவங்கள்?”

ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

ஆறபேர்களுடைய நம்பர்களை உதவிப் போலீஸ் அதிகாரி பயத்துடன் கூறுகின்றான்.

“அந்தப் பண்டியள் எங்கை?”

“இன்னும் அவர்கள் வரவில்லை”

“அந்த நாயள் வரட்டும். இண்டைக்கு நான் அவங்களுக்குச் சரியான பாடம் படிப்பிக்கிறன்.”

எல்லோரும் பீதியுடன் அதிகாரியைப் பார்த்தபடியே மௌனமாக நிற்கின்றார்கள்.

அவர்களுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“பண்டிக்குப் பிறந்தவங்கள் எல்லா இடத்திலையும் போஸ்டர்கள் ஒட்டின தோடை றேட்டெல்லாம் எழுதிப் போட்டபங்+ன். மந்திரி போன் பண்ணியிருக்கிறார். உடனை நடவடிக்கை எடுக்க வேணும்”

அங்கு நின்ற எல்லோருடைய முகங்களும் மாறுகின்றன.

போஸ்டர்களை ஒட்டியவர்கள் மீது வஞ்சம் தீர்க்கப் போலீஸ்காரர்களுடைய கைகாட்கள் துடிக்கின்றன.

“மத்தியானம் பண்ணிரண்டு மணிக்கிடேலை அந்தப் பண்டிப் பயல்களைப் பிடிச்சு வந்த நல்லாய் உதைச்சு நாளைக்கு விடியு மட்டும் வெளக்கப்பிலை போட்டாத்தான் சரிவரும். அதே துடை நீங்கள் சரியான விழிப்போடை இருக்க வேணும். கொரவ விருந்தினருக்கும் எங்கடை மந்திரிக்கும் போதிய பாதுகாப்புக்குடுக்க வேணும். ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்தால், அதுக்கு நீங்கள்தான்

நீர்ஸ்

முழுகும்

படகு!

நீரில் மிதந்து செல்வதுடன், நீருக்கு அடியிலும் செல்லக்கூடிய நவீன படகு ஒன்று ஜெர்மனியில் லூ பெக நகரில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடலினுள் ஆராய்ச்சி செய்ய

வும், கடலில் மூழ்கிய சாமான்களை மீட்கவும், நீரினுள் கட்டப்பட்டுள்ள கட்டுமானங்களைப் பார்வையிடவும் இந்தப் படகு பயன்படும். தனிப்பட்ட வர்கள் பயன்படுத்தும் நோக்குடன் இப்படகு தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 22 அடி 9 அங்குலம் நீளமுள்ள இப்படகில் 2 பேர் பயணம் செய்யலாம். திடீரென்று எந்தத் திசையிலும் திருப்பலாம். 300 மீட்டர் ஆழம்வரைக்கும் இப்படகு செல்லும்.

பதில் கூற வேண்டியவரும். கவனம். மற்றப் போலீஸ் ஸ்டேசன்களிலையிருந்தும் நான் ஆக்களைக் கூப்பிடுறன். இப்பவிருந்தே வேலையைத் துவங்குங்கோ.”

குட்டிப் பிரசங்கத்துடன் நெடுமூச்சுவிட்டான் அதிகாரி.

எல்லாத் திக்குகளுக்கும் போலீஸ் வான்களும் ஜீப்புகளும், மோட்டார் சைக்கிள்களும் பறக்கின்றன.

போஸ்டர் ஒட்டியவர்களின் காரியாலயத்தை நோக்கிப் போலீஸ் ஜீப்புகள் பறக்கின்றன.

காரியாலயக் கதவு பூட்டிக் கிடக்கின்றது.

போலீஸாருக்கு ஏமாற்றம்.

கோபாவேசம் பொங்கிக் குமுறுகின்றது.

நகரத்தின் சில வீடுகளுக்கு அவர்கள் செல்கின்றார்கள்.

வீடுகளைச் சோதிக்கின்றார்கள்.

அட்டகாசம் செய்கின்றார்கள்.

ஆனால் அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகின்றவர்கள் ஒருவரும் அகப்படவில்லை.

போஸலீகாரர்கள் நகரத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்குகின்றனர். பலன்?

ஏமாற்றம்.

நேரம் நகர்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

போலீஸ்காரர்களால் தேடப்படுபவர்கள் எவரும் அகப்படவில்லை.

“இந்த வேலையைச் செய்தவர்களுக்கு இந்த ஊரிலே நீக்கிற துக்கு துணிவெங்கை இருக்கப் போகுது? அவங்கள் வேறே இடத்துக்கு ஓடிவிட்டாங்கள். நாலஞ்சு நாளாக்கு அவங்கள் இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டமாட்டாங்கள்”

உதவிப் போலீஸ் அதிகாரி கூறுகின்றான்.

இது அவர்களுக்கு ஓரளவு தென்பைக் கொடுக்கின்றது.

மாலை நாலு மணி.

பல்வேறு போலீஸ் நிலையங்களிலிருந்து வந்த போலீஸ்காரர்கள் நகரத்தின் கேந்திர இடங்களில் உசாராக நிற்கின்றார்கள்.

சி. ஐ. டி. க்கள் பல இடங்களில் ‘வெள்ளாடுப்பில்’ திரிகின்றார்கள்.

சந்தேகத்திற்கிடமானவர்கள் போலீஸ்காரர்களால் மறிக்கப்பட்டுச் சோதிக்கப் படுகின்றனர்.

நகரத்தின் தென் மேற்குப் புறத்தில் ஒரு புதிய கலாச்சார நிலையம்.

அதைச் சுற்றியுள்ள ரேட்டுகள் பாதுகாப்பின் பொருட்டு மாலை மூன்று மணிக்கே மூடப்பட்டு விட்டன.

கலாச்சார நிலையத்திலிருந்து தெற்குப் பக்கமாக, கல்லெறி தூரத்தில் போலீஸ் நிலையம்.

கலாச்சார நிலையத்திற்கு முன்னாலுள்ள ரேட்டில் அடிக்கொரு போலீஸாக அவர்கள் அணி வகுத்து நிற்கின்றார்கள்.

போவோர் வருவோரை அவர்களுடைய கண்கள் நோட்டம் விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாலரை மணிக்குக் கலாச்சார நிலையத் திறப்பு விழா!

நாலு மணியிலிருந்தே பெரிய பெரிய மோட்டார்கள் கலாச்சார நிலையத்தை நோக்கி வரத் தொடங்கி விட்டன.

நிலையத்தின் முன்னாலிருந்த மைதானம் மோட்டார் மயமாகின்றது.

‘பெரிய மனிதர்’ னும் ‘பிரமுகர்’ னும் மோட்டார்களில் வந்து இறங்குகின்றார்கள்.

அவர்களில் அனேகர் மேல் நாட்டு உடையில் இருக்கின்றனர்.

சிலர் காட்டுமிராண்டி பீட்டிள் தலை முடிஸ்டைல்; மூங்கில் குழாய் லோங்ஸ்

கருப்புக் கண்ணாடிகள்; இடுப்பில் நாலங்குலத் தோல் பெல்ட்டுகள். கொந்தாவி போன்ற கூர்ச்சப்பாத்துகள்.

ஆபாச 'மினி ஸ்கேட்டுக'ளின் காம விழிகள் அங்குமிங்கும் அலைந்து 'இரை'க்ர வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கௌரவ விருந்தாளியையும் மந்திரியையும் வரவேற்க வீதியோரத்தில் அவர்கள் கூடி நிற்கின்றனர்.

அவர்கள் மத்தியில் சாதாரண பொது மக்களும் நிற்கின்றார்கள்.

'பெரிய மனிதர்'களில் அனேகருக்குக் கலாச்சார நிலையத் திறப்பு விழாவில் அக்கறையிலீலை.

அவர்களில் சிலர் தங்களுடைய உடுப்பை மற்றவர்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து தங்களுக்குள் தாமே பெருமைப்படுகின்றார்கள்.

சிலர் 'தற்காலிக சோடி'யைத் தேடி நோட்டம் விடுகின்றனர்.

வேறு சிலர் இன்று இரவு நடக்கப் போகும் விருந்தை—பலவகையான மதுக்கள், உணவுகளைப்பற்றி எண்ணி வாயூறிக்கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

கௌரவ விருந்தினர் வந்தவுடன், தாங்கள் அவருடன் கதைத்து அறிமுகமாக வேண்டும், அவருடன் அறிமுகமாகிவிட்டால், கொழும்பில் நடக்கும் பாட்டிகளுக்கும் விருந்துகளுக்கும் தாங்கள் அடிக்கடி செல்ல முடியும், கிறிஸ்மஸ், புது வருடப் போத்தல்களும் பரிசுகளும் தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று சிலர் அங்கலாய்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

வெளிநாட்டுச் சுற்றுப்பயணம் பற்றியும் 'ஸ்கொலர்ஷிப்' பற்றியும் சிலர் மனப்பால் குடித்துக்கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

பொது மக்களுடைய எண்ணம் வேறு ஏதோ ஒரு தூரதேசத்தின் திசையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

அவர்கள் தங்களைப்பற்றிய நினைவின்றியே லட்சிய வேட்கையுடன் நிற்கின்றார்கள்.

அவர்களுடைய கண்களில் தியாகச் 'சுடர்' ஒளிவீசிக்கொண்டிருக்கின்றது.

பொலீஸ் மோட்டாரின் மணி அலறுகின்றது.

நாலரை மணி!

சகல விழிகளும் தென் திசைக்குத் திரும்புகின்றன.

பொலீஸ் மோட்டாரின் பின் ஒரு பெரிய நீண்ட பென்ஸ் கார்!

அது விமானம்போல் அசைந்து வந்து சந்தியால் திரும்பி கலாச்சார நிலையத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

அதற்குள் கௌரவ விருந்தினர்!

அவர் நெஞ்சை நிமிர்த்திக்கொண்டிருக்கின்றார்.

பார்வையில் தன்னகங்காரம். திமிர்.

பென்ஸ்கார் கலாச்சார நிலைய வாயிலை நெருங்குகின்றது.

பத்திரிகைப் படப் பிடிப்பாளர்கள் முண்டியடித்துக்கொண்டு முன்னுக்கு ஓடிவருகின்றார்கள்.

“அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஓழிக”!

ஒரு வஜ்ஜிரக் குரல் முழங்குகின்றது.

“அமெரிக்க யுத்த வெறியனே!

வியட்நாமை விட்டு வெளியேறு!”

பல குரல்கள் கோஷிக்கின்றன.

கோஷங்கள் வாளை முட்டிச் சாடுகின்றன.

சுலோக அட்டைகள் வானத்தில் உயர்கின்றன.

கற்களும் போத்தல்களும் முட்டைகளும் பல திசைகளிலிருந்து வந்து பென்ஸ்காரைத் தாக்குகின்றன.

ஒரு கூழ்முட்டை... அமெரிக்க ஏகாதிபத்திய யுத்த வெறியனின் நெற்றியில் வந்து விழுகின்றது.

அந்த முட்டை உடைந்து அவனுடைய முகத்தில் வழிகின்றது.

“அமெரிக்கக் கொலைபாதகர்கள் ஒழிக!”

சுலோகங்கள் சுழன்று சாடுகின்றன.

‘வியட்னமிலுள்ள வியட் கொங்கினர்தான் சாடுகின்றனரோ?’ அமெரிக்க யுத்த வெறியன் திகைக்கின்றான்.

அவனுடைய முகம் பயபீதியில் விகாரமடைகின்றது.

போலீஸ்காரர்களுக்கு அதிர்ச்சி.

பெரிய மனிதர்கள் சின்னு பின்னமாய்ச் சிதறித் தலைதெறிக்க ஓடுகின்றனர்.

“அமெரிக்க யுத்த வெறியர்கள் ஒழிக!”

எல்லாத் திசைகளிலுமிருந்து கோஷங்கள் எழுந்து வானத்தைப் பிளக்கின்றன.

“இன்று வியட்நாம்!

நானே இவங்கை!”

போலீஸ்காரர்கள் கொந்தளிப்பை அடக்க அங்கு மிங்கும் ‘பெற்றன்களை’ வீசியபடியே ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

மந்திரியைக் காணவில்லை.

“டிரைவர் வேகமாய் ஓட்டு காரை”

அமெரிக்க யுத்த வெறியன் அலறுகின்றான்.

அந்தக் கோழையினுடைய உடல் பயத்தினால் நடுங்குகின்றது.

அவன் காருக்குள்-பதுங்குகின்றான்.

பொது மக்களும் போலீஸ்காரர்களும் மோதுகின்றனர்!

பென்ஸ் கார் தென் கிழக்குத் திசையை நோக்கி வேகமாக ஓடுகின்றது.

அது ஒரு விடுதிக் கள் விரைவாக நுழைகின்றது. அங்குதான் அந்த யுத்த வெறியன் தங்கியிருக்கின்றான்.

அந்த விடுதியின் மண் ஆர்ப்பாட்டம்!

விடுதி தாக்கப்படுகின்றது.

பொலீஸ் விடுதியை நோக்கி விரைகின்றது.

நகரத்தின் கிழக்குப் புறத்தில் ஒரு பிரபலமான ஹோட்டல்.

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் மற்றொரு யுத்த வெறியனின் மேற்பார்வையில் அந்த ஹோட்டலில் இரவு விருந்திற்காக சுறுசுறுப்பாகத் தயாரிப்புக்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.

“அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒழிக!”

நகரத்தின் இதயத்தில் ஒரு ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் கெம்பீரமாக சென்று கொண்டிருக்கின்றது.

“அமெரிக்க யுத்த வெறியனே! வியட்நாமை விட்டு வெளியேறு!”

ஊர்வலத்தினர் ஆக்ரோஷத்துடன் கோஷிக்கின்றனர்.

அந்த ஊர்வலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான வாலிபர்கள், மாணவர்கள், தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், ஆண்கள், பெண்கள் அனைவரும் அணிவகுத்துக் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சிலருடைய மண்டைகளிலிருந்து தியாகச் சின்னமான ரத்தம் வழிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

“வியட்நாம் வெற்றி! எங்கள் வெற்றி!”

தியாகத் தீயில் புடமிடப்பட்ட அவர்கள் கோஷிக்கின்றார்கள்.

காக்கிச் சட்டைகள் ஊர்வலத்தை நோக்கிப் பாய்கின்றன.

மக்களின் முஷ்டிகள் உயர்கின்றன.

சூரியன் சிவக்கின்றது.

மேற்கு சிவந்துகொண்டிருக்கின்றது.

சத்யஜித் டேயன்

உலகம்

—ஜோசப் டானியல்

இந்தியத் தேசியம் சுமார் 800 தாய் மொழிகளைக் கொண்ட இனங்களை உள்ளடக்கியிருக்கிறது. இந்திய அரசியல் திட்டத்தில் பதினாறு மொழிகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு சராசரி 30) முழு நீளத் திரைப் படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு, வெளியாகின்றன. 61 ஸ்ரூடியோக்கள், 39 லபோரட்டரிகள், 1,000 தயாரிப்பாளர்கள், 1,20) விநியோகஸ்தர்கள் இருக்கிறார்கள். சுமார் 6000 தியேட்டர்களில் இருந்து இலட்சம் மக்கள் வரையறுடமொன்றுக்குப் பார்க்கிறார்கள். உலகத்தின் நாலாவது, பெரிய திரைப்படத் துறைத் தொழில் நாடாக இந்தியா கருதப்படுகிறது. தேசிய அடிப்படையில் பம்பாய்—சென்னை ஸ்ரூடியோக்கள் படங்கள் தயாரித்து வருகின்றன.

ஏனைய அரசுகள் தமது சொந்த மொழிகளில் மட்டுமே படங்களைத் தயாரிக்கின்றன. குறிப்பாக வங்காளத்தின் தலை நகரான கல்கத்தா ஸ்ரூடியோக்கள் வங்கமொழி, கலாச்சாரப் படங்களை எடுத்து வருகின்றன. வங்காளப் படங்களின் புகழ் பூத்த தயாரிப்பாளராக சத்தியஜித்ரே விளங்குகிறார்.

சத்தியஜித்ரே சர்வதேச ரீதியில் புகழ் கொண்ட ஒரு மனிதன். அவ

ரைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகளை இங்கே கூறிவிட்டு அவர் கூறிய கருத்துக்களைத் தரலாம் என நினைக்கிறேன்.

மே இரண்டாம் திகதி, 1921-ம் ஆண்டு சத்தியஜித்ரே கல்கத்தாவிலே பிறந்தார். அவரது குடும்பம் கல்வி அறிவு நிரம்பப் பெற்ற ஒன்றாகும். இலக்கியம், கலை முதலிய துறைகளை அவர்கள் பெரிதும் நேசித்தனர் ஆறடி ஐந்தங்குல உயரமுடைய சத்யஜித்ரே திரைப்படத் துறையில் யதார்த்தம் பிரதிபலிக்க வேண்டுமென்ற கொள்கையைக் கொண்டவர். அவரது முதலாவது படம் 'பதர் பாஞ்சாலி' (நெருவின் கீதம்) முத்தொகுதியின் முதலாவது பாகம் பிரபல வங்காள நாவல் ஒன்றைத் தழுவி யதாகும். இந்த நாவல் 1934-ம் ஆண்டு பிரசுரமாகியது. பதர் பாஞ்சாலியின் காட்சிகளைத் தானாகவே எழுதிய ரே இதன் படப்பிடிப்புகளை விடுமுறை காலங்களிலும் வாரக்கடைசிகளிலும் மேற்கொண்டார். இப்படி, மூன்று வருட எல்லைக்குள் பூர்த்தியான 'பதர் பாஞ்சாலி' 1955-ல் வெளியாகி, உடனடி வெற்றியைக் கொடுத்தது. 1955-ம் ஆண்டுக் கடைசியில் இப்படம் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.

பதர் பாஞ்சாலியின் கதாநாயகன் ஒரு சிறு இந்தியச் சிறுவனாகும். அவனது பெயர் அப்பு.

1956-ம் ஆண்டு பதர் பாஞ்சாலி திரை ஓவியம் பிராணகக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. சர்வதேச ரீதியில் அங்கே நடைபெற்ற கான்ஸ் திரைப் பட விழாவில் (Cannes Film Festival) திரையிடப்பட்ட இந்தப் படம் "சிறந்த மனிதாபிமான சித்திரம்" என்பதற்கான விருதைப் பெற்றது. 1957-ம் ஆண்டு சத்திய சித்ரயின் இரண்டாவது திரை ஓவியம் வெளியாகியது. இதன்பெயர் அபராஜித்தோ (APARAJITHO) தமிழில் "தோல்வியடையாதது" (Undeafated) என்பது பொருள். இப்படம் வெனிஸ் திரைப் பட விழாவில் (Venice Film Festival) பெரும் பரிசைத் தட்டிக்கொண்டது.

சத்திய ஜித்ரேயின் மனதில் உதித்த அப்பு என்ற கதாபாத்திரத்தின் உயிர்த்துடிப்பு மிக்க இந்தத் திரை ஓவியங்கள் வங்காளத்தின் மனித சோகத்தை அப்படியே பிரதிபரிப்பவை. மொத்தம் பதினாறு விருதுகளை இப்படங்கள் தமது சிறப்புக்காரணமாகப் பெற்றிருக்கின்றன.

கேள்வி:

பதர் பாஞ்சாலி படத்தின் கதையை எழுதவும் தயாரிக்கவும் உங்களை எது ஊக்குவித்தது?

பதில்:

நல்லது, கூறுகிறேன். நான் இலண்டனில் விளம்பர ஏஜன்சி ஒன்றின் டைரக்டராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தேன். இங்கிலாந்திலிருந்த சமயம் ஆறு மாதங்களாக, பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு நாளுமே திரைப்படங்களைப் பார்க்கச் செல்லுவேன். அநேக பிரிட்டிஷ்திரைப்படக் கருத்தியல்வாதிகளுடனும் (Theorists) விமர்சகர்களுடனும் நான் உரையாடினேன். இக்காலத்தில்தான் நான் விட்டோறியோ மசியாவின் (Vittorio De Sica) சைக்கிள் திருடன் சித்திரத்தைப் பார்த்தேன். பதர் பாஞ்சாலி குறித்து நான் ஆழ்ந்து சிந்திக்கலானேன். ஆனால் அமைச்சுர் நடிகர்களுடன் அல்லது முன்பின் அறிமுகமற்ற நடிகர்களுடன், தொழில்

டிப்படையில் இல்லாமல் என்னால் உழைக்க முடியுமா என்பது குறித்து உறுதியற்று இருந்தேன். சைக்கிள் திருடன் என்னைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. எனது பல எண்ணங்கள் மாற்றமடைந்தன. இந்தியாவுக்கு நான் திரும்பிக் கொண்டிருந்தபோல, ஃப்பில் வைத்துப் பதர் பாஞ்சாலியின் காட்சிகளுக்கான முதல் குறிப்புகளை எழுதினேன்.

கேள்வி:

'அமைச்சுர்' நடிகர் பற்றி நீங்கள் ஏன் சிந்தித்தீர்கள்?

நான் தொழில் ரீதியான தயாரிப்பாளன் அல்ல. சாதாரண மூடங்களிலிருந்து நிதி கிடைக்காது என்பது எவக்குத் தெரியும். தொழில் ரீதியிலும், அது கிடைப்பது கஷ்டம். அவர்கள் அனைவரும் "நீர் இப்படி ஒரு படம் எடுக்க முடியாது" "ஸ்டூடியோ ஒன்றில் நீர் வேலை செய்ய வேண்டும்" என்றெல்லாம் கூறுவார்கள். மேலும் "வர்த்தக ரீதியில் நீர் படம் எடுக்க வேண்டும்" என்றெல்லாம் கூறுவர். ஆனால் நான் சொந்தமாக, வர்த்தக அடிப்படையில்லாமல் சிறு "கருப்" ஒன்றை அமைக்கவே விரும்பினேன், நானே எனக்கு அதிகாரமாக இருக்க நினைத்தேன். வர்த்தக அடிப்படையிலேயே செய்ய முடியும் என என்னிடம் கூறியவர்களின் வார்த்தைகளையெல்லாம் நொந்த மனத்தோடு கேட்டேன். ஆனாலும் நான் இன்னும் எனது சொந்தப் போக்கில் தீர்மானித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்"

கேள்வி:

நீங்கள் இன்னும் அமைச்சுர் கலைஞர்கள் பலரையே பயன்படுத்துகிறீர்கள். அவர்களை எப்படி நீங்கள் கண்டு பிடிக்கிறீர்கள்?

பதில்:

அதற்கு ஒரு உதாரணத்தைக் காட்டலாம். அப்புவின் இரண்டாவது பகுதிக்கான பாத்திரத்தை நான் உருவப்படுத்திக்கொண்டிருந்த சமயம் பத்து வயதுள்ள ஒரு பையனை நான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். முதல்

தொகுதியில் பாகம் ஏற்று நடித்த பைனுக்கு வயது ஆறுதான் ஆகிறது. இரண்டாவது பாகம் ஓ.கோ, கதை மேலும் நாலு வருடங்கள் தள்ளியே நடைபெறுகிறது. எனவே முதலாவதில் நடித்த ஆறு வயதுச் சிறுவனின் சாயலை ஒத்த பத்து வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் எனக்குத் தேவைப்பட்டான். அதே கவவுள்ள பார்வையுடன் ஒரே மாதிரிச் செதுக்கப்பட்ட அங்க அமைப்புகளுடன்—ஓத்த நிறத்தில் எனக்கு ஒரு சிறுவன் தேவையாக இருந்தது. ஒரு நாள் காரொன்றில் நான் சவாரி செய்து கொண்டிருந்தேன். பாதையில் இந்தப் பையனைக் கண்டேன். அவனுடன் நான் உரையாடினேன். எதை படங்களில் நடிக்க அனுக்கு விருப்பமா எனச் சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டேன். 'ஆம், ஏன் இல்லை' எனப் பதிலளித்தான்.

கேள்வி:

இப்பொழுது உறுதியாக உங்களுக்கு ஒரு நன்மதிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இன்னும் அதிக அமைச்சர் நடிகர்களையே பயன்படுத்துகிறீர்கள். ஏன்?

பதில்:

இந்தியாவில் நாங்கள் அதிகளவு வர்த்தக அடிப்படையிலான நடிகர்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. மேலும் மேலும் ஒரே மாதிரியானவர்களைப் பயன்படுத்துவதையும் நான் விரும்பவில்லை. நான் ஒரு பாத்திரத்தை எழுதினால் எனது கதாபாத்திரத்திற்கு திட்டவாத்தமான உருவத்தை நான் பெற்றுக் கொள்கிறேன். அந்த உருவத்திற்குப் பொருந்தக்கூடிய ஒரு நபரை நான் பார்ப்பேன். அதற்குப் பொருத்தமாக, தொழில் ரீதியான நடிகர்கள் பொருந்தினால் அவர்களை நான் உபயோகிக்கவே செய்வேன். அல்லாவிட்டால் அமைச்சர் நடிகர்களை நான் தேடுவேன்''

கேள்வி:

எங்கே அவர்களைக் கண்டு கொள்கிறீர்கள்?

பதில்:

சில வேளைகளில் கதாபாத்திரங்களின் தன்மைகளைக் குறிப்பிட்டு அப்படிப்பட்டவர்களைத் தேடுவதாகப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் கொடுப்பேன், இவ்விளம்பரங்களுக்குப் பதில் எழுதிய ரிசனூக் நேர்முகத்தேர்வு நடாத்தவேன். சில நேரங்களில் பொருத்தமான முகங்களைத் தேடி ரூட்டுகளில் அலைவேன். பொருத்தமான குறிப்பிட்ட ஒரு முகத்தைக் கண்டு கொள்வேனானால் அந்த நபருடன் பேச்சுக் கொடுப்பேன். அவர்களுடைய குரல் பொருத்தமாக இருக்கிறதா என்பதையும் பேச்சோடு பேச்சாகக் அவதானித்துக் கொள்வேன். அப்படித்தான் வாடகைக் காரில் அந்தப் பையனைக் கண்டு பிடித்தேன். எனது படத்தின் மூன்று பாகங்களிலும் சில புற நடைகளுடன் இந்த அடிப்படையிற்றான் பாத்திரங்களை வார்த்தேன்''

ஒரு நடிகை எனது நண்பனொருவனுடைய மனைவி. அவளை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஒரு போதுமே அவள் சினிமாவில் நடித்ததில்லை. ஏனைய பாத்திரங்களை நான் பெனாரல் போன்ற இடங்களில் ஆம்ரோ ரங்களின் படிசளிலும் கண்டு பிடித்தேன். நதியின் ஓரத்திலுள்ள படிக்களில் புதிய முகங்களைத் தேடி நான் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பேன். எனது மனத்தில் இருந்த உருவத்தக்குப் பொருத்தமாக ஒரு முதிய மனிதனை அங்கே நான் கண்டேன். அந்த முதியவருடன் பேச்சுக்கொடுத்தேன். 'அப்புவின்' இரண்டாவது பாகத்தில் அந்த முதியவர் நடித்திருக்கிறார். பெனாரலில் இக் காட்சியை நான் எழுதினேன். அநேகமான காட்சிகள் இத்தகைய படிக்களில் வைத்தே அமுத்திப் பதிந்துள்ளன. நான் உண்மையாக எவ்வளவு பேர் நடிக்கும் தூண்டல் உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள் என எண்ணத்தொடர்ச்சியாக ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்களைக் கேட்டால் அவர்கள் ஆமாம் எனச் சம்மதம் தெரிவிக்கிறார்கள். ஆனால் எல்லாருமல்ல. அதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்''

கேள்வி:

நீங்கள் பல தடவை காட்சிகளை எடுக்கிறீர்களா?

பதில்:

கிடையாது. இரண்டு அல்லது மூன்றுக்கு மேல் நான் ஒரு காட்சியை திருப்பி எடுத்தது கிடையாது. பொது

வாக முதலாவதாக எடுத்தது நன்றாகவே இருக்கும். அல்லது சில வேளைகளில் இரண்டாவது. ஒத்து நிகழக்கூடிய ஏதாவது குழப்பங்கள் ஏற்பட்டாலன்றி ஒரு போதுமே மூன்றுக்குமேல் நான் எடுத்ததில்லை. உதாரணத்துக்கு ஒரு படத்தில் ஒரு சிறுபையனுடன் சம்பந்தப்பட்ட காட்சி ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டிருந்தேன். அதில் அச்சிறுபையன், அவனது சகோதரன், சகோதரி, ஒரு நாய்சம்பந்தப்பட்டிருந்தான். நான் விரும்பியது போன்ற காட்சி அமைவு ஏற்படுவதற்காக இக் காட்சியிற்றான் 11 தவகை எடுக்க நேர்ந்தது. ஒரு சிறிய காட்சிக்கு ஒரு போதுமே இவ்வளவு தொகையில் நான் எடுக்கவில்லை. இது ஒன்றே அதிகமாகி விட்டது. எங்களது பட்ஜெட் சிறிதாக இருக்கும் வரை நான் சிக்கனமாக இருப்பது அவசியம். எனது படங்கள் வங்காள மொழியில் ஆனவை. இந்த மொழியைப் புரிந்தவர்கள் இந்தியாவின் ஒரு சிறு பகுதியிலேயே இருக்கிறார்கள். என்னல் பிழைத்துக் கொள்ள முடியுமென்றான் நினைக்கிறேன். காரணம் எனக்கு வெளி நாட்டுச் சந்தை இருக்கிறது. ஆகக் குறைந்தது எனது படங்களில் அரைவாசியாவது ஏற்றுமதியாகின்றன, அது ஒன்றே என்மீது தாமிட்ட முதலீட்டைத் திரப்பிக்கொண்டு வருமென்ற எண்ணத்தை, நம்பிக்கையை, தயாரிப்பாளருக்குக் கொடுத்து என்னை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

கேள்வி:

இன்று திரைப்படங்களில் என்ன அசங்கள் புகுத்தப்பட வேண்டுமென்பது குறித்து நீங்கள் பாதிப்படைந்துள்ளீர்கள்?

பதில்:

சில சமயங்களில் சில மேற்கத்திய விமர்சகர்கள் எனது படங்களைச் சர்வ சாதாரணமாகக் கருதி அல்லது வரண்டதாகக் கணித்து, “அவற்றில் ஒன்றுமில்லை” எனக் கூறும்போது, நான் கவலைப்பட்டிருக்கிறேன். உண்மையில் சில விமர்சகர்கள்—கெளித்த ரைனன்—எனது சிறந்த படமான சாருலதாவைத் தனது விமர்சனங்களிலொன்றில் கண்டித்திருந்தார்.

தாசுரின் கதையொன்றைத் தழுவிய இப்படம் 11-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அறிவு பூர்விகளின் (Intellectual) குடும்பக் கதையைச் சித்திரிக்கிறது. மனைவி தவறு கணவனது தம்பி மீது காதல் கொள்கிறார். இவர்கள் இருவரும் ஏன் ஒருவரை ஒருவர் முத்தமிடவில்லை என்பதை அறிய தைனன் (Kenneth Tynan) விருப்பினர். மேற்பரப்புக்கள் அதை ஏன் மறைத்து விட வேண்டும் என அவர் எழுதினார். முத்தக் காட்சி அவர்களிடையே ஏன் காட்டப்படவில்லை? கிருகிழப்பு இல்லை? ஆனால் அந்த நாட்களில் இப்படிப்பட்ட முத்தக் காட்சிகள் வேகமாக நடப்பதற்கில்லை. சலபமானது மல்ல. இப்பொழுது மேற்கில் அல்லது கிழக்கில்

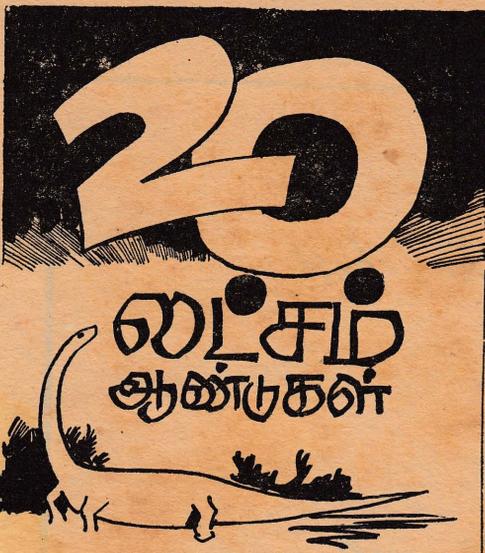

நடப்பது போன்றதுமல்ல. இப்பொழுது கூட கல்கத்தா வீதிகளில் வாலிபர்களும் பெண்களும் கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டு செல்வதில்லை; முத்தமிடுவதுமில்லை. ஒருவன் ஒரு காலத்தைப் பிடிபிவித்துப் படம் எடுக்கும் போது அந்தக் காலத்துக்குரிய உண்மை பூர்வமான சம்பவங்களையே காட்ட வேண்டும் கேள்வி:

உங்களது ஆகக் கடைசியாக வெளிவந்த படமான “காட்டில் இரவுப் பகலும்” (Days and Nights in the Forest) என்ற படத்துக்கு எந்த மாதிரியான விமர்சனங்களை எதிர்நோக்கினீர்கள்?

பதில்:

பல விமர்சகர்கள் அதைப் பயனற்றது என்கிறார்கள். நல்லதொரு மதிப்பீட்டில் அது அபூர்வமாக ஒளி வீசும் பொழுதுலும் கடைசியாகப் பருவற்ற ஒன்றாகவே இருக்கிறது, எனக்கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் அவர்கள் அப்படிக்க

கருதினார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அது மிகத் திருப்திகரமான ஒரு படம் என நான் நினைக்கிறேன் நான் அதை வெகுவாக விருப்புகிறேன், இப்பொழுது அந்தப் படத்தை ஆறு அல்லது ஏழு தடவை நான் பார்த்துவிட்டேன். பளேநிலையில், அது மிகவும் சமகாலத்தது. அது பரபரப்புக் கொண்டது. பல்வகையான — வெவ்வேறு — மதிப்புகளைக் கொண்ட குணாதிசயமுள்ளவர்களைச் சித்திப்பது. கேள்வி:

அந்தப் படம் எதைப்பற்றியது? பதில்:

அது பலவகையர்ன மக்களைப் பற்றியது. நான்கு நண்பர்கள் கல்கத்தாவில் கௌரவமான சூழ்நிலையில் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் தமது வார இறுதியைக் கட்டற்றுத் திரிபவர்களைப் போலக் கழிக்க விருப்பினர்கள். ஒரு வன் விளையாட்டுக்களில் பிரதியானவன், ஓட்டப் பந்தங்கள் கிரிக்கட் ஆடுவான். அவன் ஒரு பெண்ணைச் சந்திக்கிறான்.....

மற்றொருக்குக் கவலைகளோ விரக்தியோ, தொழிலோ கிடையாது. அவன் ஒரு பரஜீவி. நன்றாகக் கதைப்பான். அவனுக்குப் பெண்கள் கிடையாது. விழா ஒன்றில் குதுக்கடையைக் கண்டு அதில் ஓட்டிக்கொண்டு விட்டான். மற்ற இரண்டு பேரும் மெய்யமையான சிக்கல்களுடையவர்கள். ஒருவன் வெடிக் சுபாவமுள்ளவன். ஒரு தொழிற்சாலையில் அவன் தொழிலாளிகள் அதிகாரி. ஒரு இளம் பெண் விதவையால் அவன் ஈர்க்கப்படுகிறான். அவன் தன்னை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவருடியாமல் பலவிதக் குழப்பங்களுக்கிலக்காகிறான். நாலாவது நபருக்கும் பல பிரச்சினைகள். இப்படத்தின் கதை மிகவும் சிக்கலானது. ஒரு பொதுவான பாத்திரம் கிடையாது. நடுநிலையாக எந்த ஒரு பாத்திரத்தையும் சுற்றிக் கதை சுழலவில்லை. ஒவ்வொருவரும் தமது(அவனோ—அவளே) புரணபங்கைப் படத்திற்குச் செலுத்தியிருக்கிறார்கள். மிகவும் சுவாரஸ்யமான படம். விமர்சகர்கள் உண்மையைத் தவறவிட்டுவிட்டார்கள். நல்லது, பெரும்பலான விமர்சகர்கள் — எப்படிப்பார்த்தாலும் — பழமை விரும்பிகளாகவே இருக்கிறார்கள்”

கிட்னிக்கு நேற்கே உள்ள புற நகரமான மக்குவாரி ஃபீல்ட்ஸ் என்னும் இடத்தில் தொழிலாளர்கள் சிலர் சாக்சடைக்காகச் சுரங்கம் தோண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். தரைக்குக் கீழே நுற்பதடி ஆழம் வரை தோண்டியதும், அவர்களது கண்கள் ஆச்சரியத்தால் அகல விரிந்தன. தோண்டும் வேலை நிறுத்தப்பட்டது. தொல்பொருள் ஆய்வாளர் ஸ்தலத்துக்கு ஓடிவந்தார்கள். சுரணம், அங்கே சில காலடித் தடங்கள் காணப்பட்டன.

நாற்பதடி ஆழத்திலே கணப்பட்ட மக்கல் பரப்பில் சுமார் 150 யாந்துரத்திற்குள் சித்திரமான இந்தக் காலடித் தடங்கள் காணப்பட்டன. இந்தக் காலடித் தடங்களை ஆராய்ந்த சிட்னி பல்கலைக் கழக ஆய்வாளர்கள் இக்காலடித் தடங்கள் சுமார் இருபது இலட்ச ஆண்டுகளுக்கு முந்தியவை என்று உண்மையைக் கண்டுபிடித்தார்கள்.

இக்காலடித் தடங்கள் 9 அடி நீளமான பல்வி போன்ற ஒரு விலங்கினுடைய வயாக இருக்கலாம் என அவர்கள் கூறுகின்றனர். அது 'டையோனசார்' எனப்படும் மிகப் பெரிய பல்லின விலங்கிற்கும் முற்பட்ட — ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் முன்பு வாழ்ந்த, லேபிரிந்தோ டோண்ட் என்னும் விலங்கினுடைய காலடித் தடமாக இருக்க வேண்டுமென நம்பப்படுகிறது.

இக்காலடித் தடங்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சியை மேலும் விரிவுபடுத்துவதற்காக, அதன் அச்சுக்களை ஆராய்ச்சியாளர் எடுத்தள்ளனர்.

நன்றி: 'ஹொரைசன்'

With the best

Compliments

of

Rajah Beedi Company

COLOMBO 14.

TELEPHONE : 21739

வந்தவுள் யார்?

கு.இரத்தினம்

என்னிரவில் என்வீள் துயில்கலைந்த யாமத்தில்
மெள்ளெனவே மென்கை தழுவுவபோல் ஒருணர்ச்சி.
பட்டினத்தார் செய்சதியோ பாரதியைத் தொட்டவளோ;
அட்டாவோ அட்டா! ஆடலென்ன பாடலென்ன!
நெஞ்சுருக்கும்; என்னில்லாள் என்றவோ சேர்ந்துசில
நாழிகழிந்திருக்கும்; பின்னெவளோ? என்னவளோ
தேனோடு பால்தந்த சோர்வைத் துயில்கின்றார்.
அந்த அகலிகைக்கு நேர்ந்ததெற்கு நேர்ந்திடிலோ?
என்செய்வேன்? மங்குமோர் ஊராண்மை மின்விளக்கில்
கண்விழித்தேன் என்ன பயன்! என்றன் மயக்கநிலை
போகத் தழுவுணர்ச்சி நின்றதுகான்; அப்பொழுது
என்னையத்திற் கோர்முடிவு வைத்ததுபோல், வில்லி
சுணைதெரிந்து விட்டபொல்லா நு (ள்) எம்பே என்னுடலை
வாட்டியது என்னுயிரை வாட்டியது; வேர்த்தேன்
பயந்தெழுந்தேன். பட்டினத்தார் சொன்ன சதிதானும்
கொட்டியிராள் நற்கருதி என்செய்வேன் மீண்டும்
மனைவிபக்கல் சென்றணைந்தேன் அஞ்சி.

கலைஞர்கள், நாம் நேசிக்க வேண்டியவற்றை நேசிக்கும்படியும் வெறுக்க வேண்டியவற்றை வெறுக்கும்படியும் செய்கிறார்கள். இதுவே இன்றைய உலகிற்குத் தேவையானதாகும்.

— டாக்டர் எஸ். ராதாகிருஷ்ணன்

இலக்கியம் எப்போதுமே வாழ்க்கையை எதிர் நோக்குகின்றது. அது தன்னுடைய நோக்கத்திற்கமைய வாழ்க்கையை உருவாக்குகின்றதேயல் லாமல், வாழ்க்கையின் நகலாக இருப்பதில்லை.

— ஓஸ்கார் வைல்ட்

அவரது ஏக்கம்!

அது 1898-ம் ஆண்டாக இருக்கலாம். ஆங்கிலம் கற்று, மேற்கத்திய மொழிகளிலேயுள்ள நவீன இலக்கிய வடிவங்களால் கவர்ந்திழுக்கப்பட்டவரால் இராஜமையர், தமிழிலும் அதற்கைய இலக்கிய வடிவங்கள் அறிமுகமாக வேண்டுமென்ற ஆசையுடன் பத்ராவதி சரித்திரம் என்ற நாவலை எழுதத் தொடங்கினார். பத்ராவதி சரித்திரத்தின் மூன்றாவது பதிப்பின் முகவுரையிலே அன்றைய இலக்கியச் சூழ்நிலையைப் பற்றி அவர் தெரிவித்திருந்த ஏக்கம் அது:—

“இவ்வித கிரந்தங்கள் (நாவல்) தற்காலத்திலே ஆண்டாண்டு தோறும் ஆயிரக் கணக்காகப் பிரசுரிக்கப்படுவதுமன்றி பெயர் போன நாவலர்களால் இயற்றப்படும் நாவல்கள் வெளியாகிச் சில மாதங்களுக்குள் பதிப்புக்குப் பல்லாயிரம் பிரதி கொண்ட பல பதிப்புகள் விலையாகி விடுகின்றன. பொழுது போக்குவதற்கரிய ஒரு சில நூலைப் பிரபந்தமாக இதைத் தீர்த்துழாவி, அதிமேதாவிக்கும் கவிந்திருமான வித்வ சிராமணிக்கும் கூட

இவ்வித கிரந்தங்களியற்றிப் புகழ் பெறுகின்றனர்...பெயர் பெற்ற நாவல்களில் ஒரும்கதா பாத்திரங்கள் மேனோட்டாருள் பேச்சு வழக்கிலும் உயர்தர கிரந்தர வழக்கிலும் கூடச் சாதாரணமாகிய கையாள்படுகின்றமையும் இந்நாட்டிலும் பிறநாடுகளிலும் பிரயாணிகளுக்காக, ரயில்வே ஸ்டேசன்களிலே வைக்கப்படும் புத்தக சாலிகளில் நாவல்களே பெரும்பாலும் வைக்கப்பட்டு விலையாகின்றமையும் இவ்வித கிரந்தங்கள் மேனோட்டாரால் எவ்வளவு படித்தனுபவிக்கப்படுகின்றன என்பதை நன்குணர்த்தும்..... வசன நூல்களே மிக அருமையான நமது தமிழ்ப் பாஷையில் ஆங்கில நாவலுக்குச் சமமான வசன கிரந்தங்கள் முன்பு ஒன்றேறுமில்லை.....நாகரிகம் சிறந்த மேனோட்டிற் பெரும்பாலும் தம் மூளைக்கு முக்கிய உணவாகக் கொண்டு அநுபவிக்கும் நாவல் என்ற கிரந்தப் பகுதியைத் தமிழிலும் நடைபெறச் செய்யக் கருதி விவேக சிந்தாமணி என்ற தமிழ்ப் பத்திரிகை வெளியிட்ட பொழுது அகன் முதற்செருதியில் சாவித்திரி சரித்திரம் என்ற ஒரு நாவல் எழுதலானேன்”

V. R. M. & COMPANY

GENERAL MERCHANTS

III, OLD MOOR STREET

COLOMBO 12

உள்ளூர் உணவு உற்பத்திப்
பொருள்கள் எங்களிடம் மலி
வான விலைக்கு மொத்தமாகப்
பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தொலைபேசி: 32188

எங்கோ ஒரு தவறு!

என்.எஸ்.எம். நாமையா

போஸ்ட் ஆபிசுக்கு நேராக இருக்கும் அந்தப் பஸ் ஸ்டாண்டை ஒரு வட்டமடித்துக் கொண்டு வந்து நின்றது பஸ். எப்போதுமே நிரம்பிப் பிதுங்கும் பசறை ரூட் பஸ். இன்றும் அப்படியே.

தன் இனத்துக்கே உரிய மகா பொறுமையுடன் எல்லோரும் இறங்கும் வரை காத்திருந்து இறங்கினை முனுசாமி. அவனைத் தொடர்ந்து அவனுடைய மகள் கமலமும் இறங்கினாள்.

பஸ் ஸ்டாண்டு கல கல வென்றிருந்தது. பத்து மைல் தூரம், சுகள்கில் கிடக்கும் தானியம் மாதிரி புதைக்கப்பட்டு வந்திருந்ததால் இருவருக்குமே சோர்வாக இருந்தது. இரண்டு நாட்களாக முனுசாமி யின் தங்கை வீட்டில் விருந்தாடி விட்டுப் திரும்பி இருந்தார்கள். இன்னும் அரைமணி நேரத்தில் தங்கள் எஸ்டேட்டுக்குக் கடைசிப் பஸ் புறப்படும். அதில் போனால் ஒரு மணி நேரத்தில் வீடு போய்ச் சேர்ந்து விடலாம். எப்போது வீடு போய்ச் சேர்வோம் என்

றிருந்தது கமலத்துக்கு. ஆகவே பஸ் ஸ்டாண்டுக் கல கலப்பும் கவர்ச்சியும் அவர்களைத் தொடவில்லை.

தலையில் கட்டியிருந்த வேஞ்சை எடுத்துக் கோட்டுக்கு மேல் மார்பின் இரு பறமும் வழிய விட்டவாறு திரும்பி மகளைப் பார்த்தான் முனுசாமி. 'தேத்தண்ணி குடிக்கிறியா?' என்றான். அவள் தலையை ஆட்டினாள். பஜார் வீதியில் புதிதாகத் திறந்திருந்த சைவக் கடையை நோக்கி இருவரும் நடந்தார்கள். அந்திப் பொழுது இன்னும் பூரணமாக மங்கவில்லை. எனினும் கடைகள் தோறும் மின் விளக்குகள் பளிச்சிடத் துவங்கி இருந்தன.

கமலத்தின் சேலைக் கட்டு உடலுக்குப் பாந்தமாக இல்லாமல் அவசரமாகச் சுற்றியது போலக் கிடந்தது. காது கழுத்தில் கிடந்த நகைகளும் அணி சேர்க்காமல், வெறுமே மின்னின. இன்னும் கிராமியமாக ஒரு குடையை நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் உழைப்பின் பயனை போன்ற மோனி வளப்பம், ரவிக்கை தெறிக்கிறுற் போல மதர்த்து நின்ற இளமை, கை கால்களின் திரட்சி பஸு ஸ்டாண்ட் வாழிபர்களைத் திரும்பிப் பார்க்க வைத்தது. ஒருவன் தன் கண்களால் பக்கத்தில் நின்ற வனிடம் ஆச்சரியம் தெரிவித்துக் கொண்டான்.

மார்க்கட்டின் முன்னால் கிடுகிடென்று இறங்கும் சின்ன ரோடு வழியாகப் போய்த் திரும்பிக் கதி ரேசன் கோவிலைக் கடந்து கொண்டிருக்கையில் உள்ளே தீபாராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. கோவிலுக்கு அடுத்தாற்போல இருந்த கடைகளில் ஹெரிஸ் முன்னால் கறுப்பு நிறப்போர்ட் பிரிபெக்ட் கார் ஒன்று நின்றிருக்கிறது. அதன் அங்கலட்சணங்களிலேயே அது வாடகைக்கு ஓடும் கார் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

அதன் மட்கார்டில் சாய்ந்து எதிரே பத்தடித் தூரத்தில் இருக்கும் கடையிலுள்ள முதலாளியோடு இரைந்து பேசிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன். வயது நாற்பதுக்குக் கிட்ட என்னாலும் அவன் ஒரு உல்லாசி என்பதுபோல் கவர்ச்சியாக உடுத்தியிருந்தான். மஞ்சளும் நீலமும் கோடுகோடாக இறங்கியிருந்த விலை உயர்ந்த துணியில் ஒரு புஷ் கோட்டும் நல்ல சிவப்பில் மஞ்சள் நிறப் பூக்கள் போட்டிருந்த ஸ்கார்ப் ஒன்றைத் தலையில் காது மறையக் கட்டி, பார்த்தவுடனேயே இயன் டிரைவர் ஜாதி என்பதைப் பிரகடனம் பண்ணுவது போலிருந்தது.

பேச்சு வாக்கில் திரும்பியவன் கண்கள் கமலத்தின் மீது—அவன் வளப்பமான மோனி மீது—ரவிக்கை தெறிக்கிறுற் போல மதர்த்து நின்ற இளமை மீது—அப்புறம் முனுசாமியின் மீது ஊர்ந்தது. அவர்கள் தன்னைக் கடந்து கொண்டிருக்கையில் “என்ன கங்காணி! கார் ஒனுமா” என்றான். முனுசாமி நின்று பரவசமாகச் சிரித்தவாறு “வேண்டாக” என்று கையை ஆட்டினான். கோட் போட்டிருந்த ஓரே காரணத்திற்காகத் தனக்குக் கங்காணிப்பட்டம் கிடைத்ததில் அவனுக்கு அலாதி மகிழ்ச்சி.

சட்டென்று அவன் முனுசாமியின் கரங்கைப் பிடித்து “ஆ! கங்காணி... நம்மளுக்குத் தெரியுதா?” என்றான். முனுசாமி வெகுளித்தனமாகச் சிரித்து வைத்தான்.

“கங்காணி நல்லமலைத் தோட்டந்தானே அப்பா?”

“ஆமாங்க”

“அய்யோ...அய்யோ! கட்டவளையிலே இருந்து நம்ம காரிலே நீங்க ஒருதரம் போனது? ஒரு பொம்புளே சத்தி போட்டு சத்தி போட்டு வந்தது?”

ரூபகமில்லையா என்பதுபோல் அவன் கேட்ட—குறிப்பிடும்படியாக ஒன்றுமில்லாத—அந்த நிகழ்ச்சி நீளைவுக்கு வர “ஆமாமாமா...” என்றான் முனுசாமி. தொடர்ந்து அவனுடன் நட்புறவாகப் பேச ஒன்றுமில்லாததால் “எப்படி சொகந்தானுங்களை?” என்றான்.

தன் தகப்பனுக்கு மிக வேண்டிய ஒருவனைப் போல, கமலம் லேசான முகமலர்ச்சியோடு அவனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கண்களில் மிரட்சியோடு கூடிய ஒரு குளுமை குடிக்கொண்டிருந்தது.

“கங்காணி அப்பறங் எங்கே வந்தது, சாமான் சட்டு வாங்வோ?”

“இல்லீங்க. அம்மணிவத்தை யிலே என் தங்கச்சி இருக்குதுங்க. அதைப்போயி பார்த்துட்டு வர்றோம்”

முனுசாமியும் கமலமும் மெல்ல நகரத் துவங்கியபோது அவனும் தொடர்ந்து வந்தவாறு “கங்காணி ஒங்கட தோட்டத்துலே ஒரு லொறி விக்க இரிக்கிதானே?” என்றான். மூவரும் இப்போது நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

“தெரியலீங்களை”

“ஓ! ஓ! விக்க இரிக்கி. அது நான் வாங்கறத்திக்கி மிச்சங் ஆசை” என்றவன் சற்று நிறுத்தி “வேல்தான்

மீச்சல் சோல்லறது" என்றுன்.
முனுசாமி அவை முகத்தைப் பார்த்தான்.

"ஏழாயிரங் சோல்லறது. அது... அவ்வளவு...மே...ே..." அவன் சொற்சுணக்காகத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தபோது "அவ்வளவு டொருதா" என்றுன் முனுசாமி.

"ஓ...ஓ! அவ்வளவு பொருது. நாலாயிரங் அஞ்சாயிரங் தான் பொறும். கங்காணி அந்த வ்வயத்திலே என்னமும் சஹாயோக செய்ய ஏலுமா?"

"நான் என்னத்தைக்க பண்ண முடியும்? நமக்கு தொரைக்கிட்டே பேச முடியுமா? கிளார்க்கருகிட்டே பேச முடியுமா?"

பக்கத்தப் பக்கமாக ஒரு தேநீர்க் கடையும் 'இவ்விடம் சீமைக் குடியகைகள் விற்கப்படும்' என்று போர்ட்டு போட்டிருந்த 'பாரும்' இருந்தன. டிரைவர் சற்றுத் தயங்கிவிட்டு முனுசாமியின் வலது கரத்தைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாக 'பார்' உள்ளே நுழைந்தான். முனுசாமி திமிற நீளத்தத் தயங்கி ஒன்றும் புரியாத நிலையில் உள்ளே நுழைந்தான். வேறு வழியின்றிக் கமலமும் தொடர வேண்டி வந்தது.

உள்ளே மூன்று நாற்காலிகள் போடப்பட்டு சுத்தமான வெள்ளைத் துணி விரித்திருந்த ஒரு மேசையைச் சற்றி மூலும் அமர்ந்தனர். சாராய நெடியும் சிகரட் புகையும் கமலத்திற்கு என்னவோ போலிருந்தாலும் முகத்தில் கொஞ்சமேனும் அதிருப்தியைக் காட்டாது, குடையை மார்போடணைத்த படி அமர்ந்திருந்தான்.

வெய்ட்டரிடம் ஓடருக்கான விபரத்தைக் கூறி விட்டு முனுசாமி பக்கம் திரும்பி இந்த மது உபசரிப்பு, அது வரை இருந்த சகஜ நிலையை விரஸப் படுத்தி விடக்கூடாது என்ற அவசரத்தோடு— "ஓங்கட பெரிய கிளார்க் இரிக்கிதானே, அவங் எப்பிடி?" என்றான் டிரைவர்.

"நமக்கெல்லாம் அவருக்கிட்டே அவ்வளவு தொடுசு இல்லீங்க"

"அதி இல்லேப்பா! தாரு சரி பேசினு நல்லா பேசறதா... இல்லாட்டி..."

"சாச்சா! அதெல்லாம் நல்லா நின்னு பேசுவது"

வெய்ட்டர் ஒரு தட்டில் பியர் போத்தல் ஒன்றும் இரண்டு டிராம் சாராயம் உள்ள கிளாஸையும் கொண்டு வந்து மேஜை மீது வைத்தான். தட்டில் ஒரு பெரிய வெற்றுக் கிளாஸும் சோடா போத்தலும் இருந்தன.

முனுசாமி ரொம்பவும் சங்கடப்பட்டவ "இதெல்லாம் என்னங்க?" என்றான். ஒரு கண்ணியமான அதிதி உபசாரப் பாணியில் முகமலர்ச்சியோடு "அதுக்கி என்ன கூம்மா எடுங்க" என்று கூறியவாறு இரண்டு டிராம் சாராயம் அருந்த கிளாஸில் சோடாவைக் கலந்து முனுசாமி பக்கம் நகர்த்தி வைத்து விட்டு, வெவறுக் கிளாஸில் பியரை நிரப்பியவாறு "ஓங்கட பெரிய கிளார்க் புடிச்சாத்தான் இந்த விசயம் சரிப்போறது கங்காணி. அதுக்கி நான் ஒரு பிளான் சொல்லறது. அது சரியா கட்டியோசிச்சு பாப்பம்" என்றவாறு கனமான சித்தனை தேங்கிய முகபாவத்தோடு பியர் கிளாஸைக் கையில் எடுத்தவன், ஏதோ நினைவு வந்ததுபோலக் கமலம் பக்கம் திரும்பி "தங்கச்சி கொஞ்சம் எடுக்கறதா?" என்று கிளாஸைக் காட்டினான்.

அது வரை வேடிக்கை பார்க்கும் குழந்தை போலச் சற்றே திறந்தவாயோடு எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கமலம் சட்டென்று முகம்மாறி "வேண்டாம்" என்று வெட்கத்துடன் தன் தகப்பனைப் பார்த்தான்கு. முனுசாமியும் "அது சாப்பிடாதுங்க என்றான்."

ஒரு குழந்தையைப் பார்க்கும் வாத்ஸல்ய பாவனையோடு டிரைவர் கமலத்தைப் பார்த்துக் கண்ணைச் சிமிட்டிச் சிரித்தான். அவள் ஒரு கூச்சத்தோடு முகம் சிவந்து தலை குனிந்தான். அவளுக்காக அடுத்த கடைவிரிந்து தேனீர் வந்தது.

சற்று நேரம் கழித்து மெல்லத் தகப்பனை நோக்கி "பஸ்ஸுக்கு நேரமாகுது" என்றான் கமலம். முனுசாமி அவள் பக்கம் திரும்பி "போவம்... போவம்..." என்றான். அவன் முகம் குடியினால் அசடு தட்டத் தொடங்கியிருந்தது. மனம் டிரைவர் சொன்ன திட்டத்தை எண்ணிச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. எத்தனை அரு

மையான வாய்ப்பு! செய்து முடித்தால்
கூடியாக இருநூறு ரூபாய் கிடைக்கும்.
அப்படி ஒன்றும் வானத்தை வில்லாக
வளைக்கும் முயற்சி அல்ல. பெரிய
கிளார்க்கர் ஐயாவைத் தனியாகக்
கண்டு பேச வேண்டியது. இன்னார் என
க்கு ரொப்பத்தெரிந்தமனிதன். அவரு
க்கே லொறியை நாலரை அல்லது
ஐந்தாக்குள் முடித்துக் கொடுக்க வேண்
டியது ஐயா பொறுப்பு. நான் இன்
னூரிடமிருந்து ஐயாவுக்கு ஐநூறு ரூபா
வாங்கித் தருகிறேன் என்று சொல்ல
வேண்டியது..... என்ன பிரமாதம்.....
முடித்துவிடலாம்.....

சற்று முன் தானெல்லாம் அணுக
முடியாத பெரியவர்களாகத் தெரிந்த
பெரிய கிளார்க் இப்போது சர்வ சாதா
ரணமாகத் தெரிந்தது முனுசாமிக்கு.

பஸ்ஸுக்கு நேரமாவதை மீண்
டும் நினைவுபடுத்தினான் கமலம்.
சட்டென்று நினைவு வந்தது போல
டிரைவர் 'நாங் ஒங்கட தோட்டத்
திக்கி ராவைக்கி ஒரு டிரிப் போக
இரிக்கி, கங்காணி' என்று காலத்
தைப் பார்த்துக் கூறினான். 'ஒங்கட
தோட்டத்து ஆளு கொஞ்சம் படம்
பாக்க வந்திரிக்கி. கங்காணியும்
போக ஏலும்...'

'ராவைக்கு பன்னெண்டு வரைக்
கும்லகாத்துக்கிட்டு இருக்கனும்''

'ஏங் ரீங்களுக்கும் படம் பாக்க
ஏலுந்தானே? ஜாதி படம் அப்பா.
பாத்திட்டு போங்க...'

முனுசாமி சங்கடத்தோடு சிரித்
தான்.

'சரி. கங்காணி நமக்கு நாங்
கொன்னது மாதிரி லொறி விசயம்
ஹெல்ப் பண்ணறா? சரி சொன்ன
ராவைக்கி நம்ம அக்கவுண்ட்லே சாப்
பாடு, படங், அது முடிஞ்சி நம்பட
காருல கொண்டு விடறது' என்றான்.

என்ன தாராள மனது இவனுக்கு
என்று முனுசாமி குழைந்து போய்,
எக்களிப்போடு அவனது இரண்டு கரங்
களையும் பிடித்துக் குலுக்கியவாறு
'ரைட்டு! வெரிகுட்'' என்று குளறி
னான்.

'பாரி'லிருந்து வெளியே வரும்
போது முனுசாமிக்கு நல்ல போதை.
இமைகள் கனத்துச் சொருகச்
சொருக விழித்தவாறு டிரைவரின்

கரத்தைப் பிடித்து நடந்து கொண்டு
டிரைவருக்காகத் தன் உயிரையே
கொடுக்கவும் தயார் என்றும் லொறி
விசயம் தனக்கு அற்பம் என்றும் உள
றிக்கொண்டிருந்தான்.

பஜார் வீதியிலிருந்து பிரிந்து
'பொட்டனிக்கல் கார்டன்' பக்கமாகப்
போகும் ரோடில் நடந்து கொண்டி
ருந்தார்கள் அந்தப் பக்கந்தான்
டிரைவரின் வீடு இருந்தது.

வீடு நன்றாகவே இருந்தது. முது
குப்புத்தில் லேஸ் உறையிட்ட
நாற்காலிகள், டீபாய், ரேடியோ எல்
லாம் கச்சிதமாக இருந்தன. வீட்டில்
தான் ஒரு கடுகுஞ்சையும் காண
வில்லை.

இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு
அவர்களோடு டிரைவரும் படம்பார்
க்கக் கிளம்பினான். அனும் முனுசாமி
யும் ஒன்றாக நடக்க, நாலடி தூரம்
பின்னால் தள்ளிக் கமலம் வந்து கொண்
டிருந்தான்.

தூரத்தூர இருந்த லைட் தூண்
கள் இருளை வெல்ல முடியாமல். தங்
கள் வரிசையே ஒரு அணியாக இருளை
அழகு செய்து கொண்டிருந்தவை.

முனுசாமியைப் போகவிட்டு
டிரைவர் தயங்கி நகர்ந்தவாறு 'தங்
கச்சிக்கி சாப்பாடு நல்லா இருந்த
னதா?' என்று சிரித்தான். கமலம்

வெட்கத்தோடு சிரித்தவாறு “நல்லா இருந்திச்சி” என்றான்.

“கொஞ்சந்தான் சாப்பிட்டது. பசி இல்லையா?”

பதில் சொல்லாத அவன் நாணமும் பல் தெரியாத சிரிப்பும் அழகாக இருந்தன. அவன் குரலை சற்றுத் தாழ்த்தி இதய பூர்வமாகக் கேட்பது போல “தங்கச்சிக்கு இந்த படங் ஆசையா வேறே படங் பார்க்கணுமா?” என்றான். அங்குள்ள நான்கு தியேட்டர்களிலும் நல்ல படங்களே ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும் இவர்கள் போய்க் கொண்டிருந்த தியேட்டரிட்தான் சின்னன் சிறுசுகளும் பெயர் சொல்லும் பிரபல நடிகரின் படம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“இதுதான் நல்ல படம். இதுக்கே போவோம்” என்றான்.

ரோடுக்குப் பக்கத்திலிருந்து விரியத் தொடங்கியிருந்த ரேஸ் கோர்ஸ் மைதானத்தையும் அதற்குள் ஆள் நின்றாலும் தெரியாத இருளையும் பார்த்தவாறு டிரைவர் எட்டி நடந்து முனுசாமியோடு இணைந்து கொண்டான்.

தியேட்டர் வாசலில் ரௌடி மாதிரி சாரத்தை ஒரு புறத்துத் தொடை சம்பூர்ணமாகத் தெரியத் தூக்கிக்கொண்டு நின்ற ஒருவன் மூவரையும் பார்த்துவிட்டு டிரைவரை நோக்கிக் கண் சிமிட்டியவாறு ‘வாளித’ என்றான். டிரைவர் எரிச்சலோடு “கட்ட வஹப்பன்டோ” என்று அதட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

தியேட்டருக்குள் போய் அமர்ந்ததும் மீண்டும் ஒருமுறை தியேட்டரிருக்கும் ‘பாரு’க்கு இருவரும் போய் வந்தார்கள். தியேட்டரில் காதையர்கள் தொந்தரவு இருக்கும் என்று சொல்லிக் கமலத்தை நடுவில் உட்காரவைத்து இருபுறமும் டிரைவரும் முனுசாமியும் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

விளக்குகள் அணைந்து படம் ஓடத் துவங்கியது.

டிரைவர் ஒரு சொக்லேட்டை கமலத்திடம் நீட்டி “சாப்பிடுங்க தங்கச்சி, என்றவாறு அவன் கரங்களைப் பிடித்து அதில் வைத்தான். அதன் பின்னருங்கூட அவன் தன்கரத்தை எடுத்துக்கொள்ளாததால் கமலம் தன் கரங்களை உருவிக்கொள்ள வேண்டிய தாயிற்று.

டிரைவர் அவன் காதருகில் குனிந்து “தங்கச்சி காலம்பறக்கி எத்தனை மணிக்கி வேலைக்குப் போகவேணும்? என்றான். கமலம் மெல்லிய குரலில் “ஏழு மணிக்கு” என்றான்.

“ராவைக்கி நம்ம வீட்டிலே நல்லாத் தூங்கிட்டி காலம்பற அஞ்சு மணிக்கி போக ஏலுந்தானே? பாவங்கங்காணி இப்பவே தூங்கறது...”

முனுசாமி நாய்காலியில் சாய்ந்து கூரையைப் பார்த்தவாறு தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். வாய் திறந்து மூச்சு சன்னமாக வந்து கொண்டிருந்தது.

கமலம் ஒன்றும் பதிலளியாது திரையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது இடப்பக்கம் கதகதத்த வெப்பத்திலிருந்து டிரைவர் தன் பக்கம் சாய்ந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

அவனது கரம் அவன் கரம் ஒன்றைப்பற்றி வருடத் துவங்கியபோது அவன் திருக்கிட்டூக் கையை வெடுக்கென்று இழுக்க முனைந்தான். அதை எதிர்பார்த்தவனே போல் அவன் மிகவும் இகட்டியாகப் பீடித்துக் கொண்டான். அந்தச்சிறு நேரத்து இழுப்பறி தனக்கே அநாகரிகமாகவும், அவனது முரட்டுப் பிடி கொஞ்சமேனும் தளரா ததாகவும் காணப்பட்டதால் அவன் ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாமல் தப்பித்துக் கொள்

ஊம் சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

அவனது வருடல் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது.

முழங்கையின் மேற் புறத்தில் மெத்தென இருந்த சதைப் பகுதியில் வேறொன்றை எண்ணிப் பசியோடு அவனது கரம் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அவள் இரண்டு முன்று தடவைகையை உருவிக் கொள்ள முயன்று இயலாததால் சோர்வுற்றிருந்ததை அவள் தனக்கு அணங்கியதாகக் கணித்துக் கொண்டு அவளது உடலைத் தொட்டுத் தடவ முயன்றபோது.....

அவள் வெகுண்டு எழும்பினாள். அவனிடம் இழக்காத மறு கரத்தால் குடையை எடுத்து எங்கு விழுகிறது என்று பார்க்காமல் மடார் மடார் என்று கண்மூடித் தனமாக அடிக்கத் துவங்கினாள். சுவையான படத்தில்

ஆழந்திருந்த கூட்டம் சிலிர்த்து எழும்பி நின்று பார்க்கத் துவங்கிய போது, இதைச் சற்றும் எதிர்பாராத டிரைவர் அவசரமாக எழும்பி அந்த இருளை விட்டு வாசலை நோக்கி ஓடத் துவங்கினான்.

இரவுப் பொழுது ஒரு சைவ ஹோட்டலில் கழிந்து கொண்டிருந்தது. சில பேப்பர்களை விரித்து அதில் கரமே தலையணையாகக் கமலம் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். போதை தெளிந்தும் தெளியாத நிலையில் முனுசாமி இன்னொரு பேப்பர்ப் படுக்கையில் உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தான் யாருக்கும் ஒரு கெடுதலும் செய்யாத போதும் தனக்கு ஏன் இப்படிக் கொடுமைகள் எல்லாம் நடைபெறுகின்றன என்பது அவனுக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது.

With the Compliments of:

SRI PONNAMBALAM STORES

322, NEGOMBO ROAD

PELIYAGODA

Phone: 288

DEALERS IN:

BOTTLES, METAL, PAPER,
JUTES AND GUNNIES

‘அஞ்சலி’க்கு

எமது

மனமுவந்த

வா ழ் த் து க் க ள்

★

V. சுடலைமாட நாடார்

336, கிரேண்ட்பாஸ் வீதி

கோமும்பு-14.

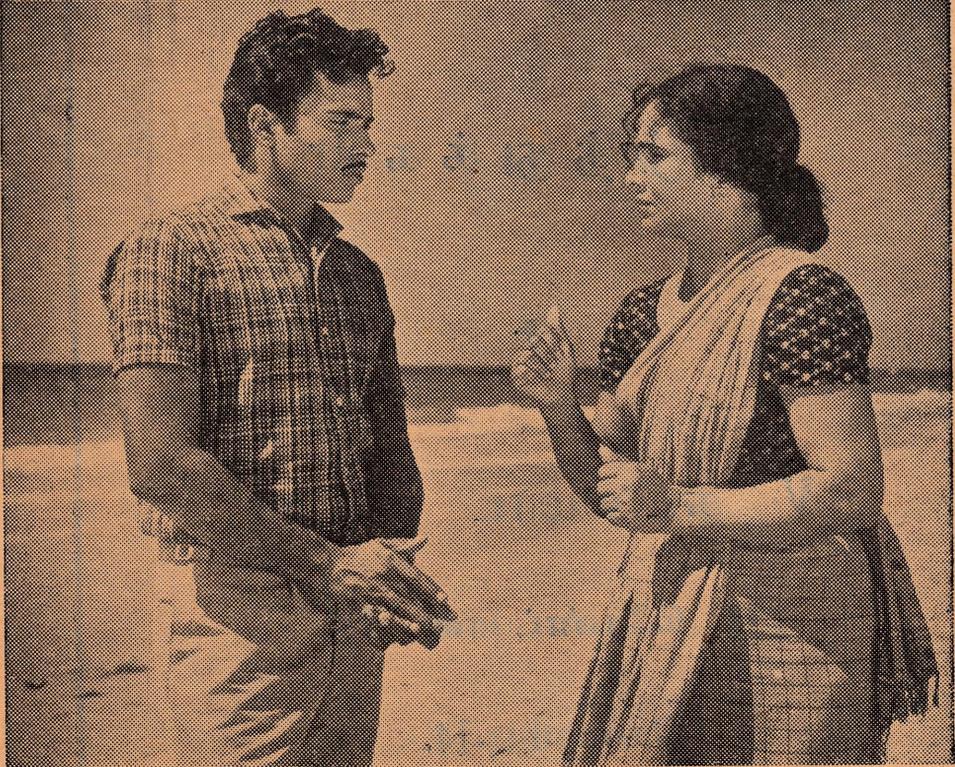
ஈழத்துத்

தமிழ்த் திரைப்படத்துறையி

குத்துவிளக்கு

“தம்பி.... நீ எங்களைட்போல வெய்யில்லே காய்ஞ்சு, மழையிலே நனைஞ்சு, கஷ்டப்படாமல், போட்ட உடுப்பு கசங்காமல் நல்ல உத்தியோகம் பார்க்க வேணும்; நல்லாயிருக்க வேண்டு

பொங்கும் அலைக லுக்க முன்னால் நின்று எந்த இதயக் குமுறலை. சாந்தி ஜெய சாந்திடம் வெளியிடுகிறாரோ? வளர்ந்து வரும் 'குத்து விளக்கு' தமிழ்ப் படத்தில் ஒரு உணர்ச்சிகரமான கட்டத்தை இங்கே காண்கிறீர்கள்.

மென் டு தான்
உன்னைக்கடன்
பட்டுக் கஷ்டப்
பட்டுப் படிப்
பிக்கிரேம். ....

உன்னாலே
தான் எங்கட
வாழ்வு விடிய
வேணும்”

“கு த் து
வி ள க் ” கி ல்
இளம்விவசாயி
யின்தாய் இவ்
வாறு சொல்லு
கிறாள்.

ஏன் . . . .

இ து த ா ன்
இ ன் று ஒ வ்
வொரு தாயின்
லட்சியமும்.

லீலாவின் அமைதி ததும்பும் அன்பு முகத்தில் சாந்
தியின் இதயக் குழறலுக்கு நிவாரணம் கிடைத்து விட்
டதுபோலும்! ‘குத்துவிளக்’ கில் இவர்கள் ‘சபாஷ்’
கிடைக்குமளவுக்கு நன்கு நடித்திருக்கிறார்கள் என் ப து
பார்த்தாலே தெரிகிறது அல்லவா?

ஆனால் எல்லாருமே கசங்காத உடையுடன் உத்தியோகம்
தேடி வந்துவிட்டால் . . .

இன்றையமிகப் பெரும் பிரச்சனையாகிய வேலையில்லாத்
திண்டாட்டம் வாழ்வுள்ள ஜீவாதாரமான விவசாயம் — இவை
களைப் புதிய கோணத்திலிருந்து ஆராய்கிறது வி. எஸ். ரி.
பிலிம்ஸாரின் “குத்துவிளக்கு”.

வழக்கமான தமிழ்ப்படப் பாணியில் அமையாது, புதிய
முறையில் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற துடிப்பே குத்து
விளக்கின் ஆரம்பம்.

ஏறக்குறைய 8000 அடிகள் வரை வளர்ந்து பேசிவிட்ட
குத்து விளக்கின் வேலைகள் வெகு விரைவில் முடியும் என்று
எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கூடுதலாகப் பால் தரும் பசுக்கள்
விரும்பிச் சாப்பிடுவது

“பசுங்களன்று”

வைட் எக்ஸ் பெல்லர்
புண்ணாக்கு ஒன்றே

உற்பத்தியாளர்:

சீ துவ மில்ஸ்

சீ துவ.

டெலிபோன்: சீ துவ—2

உரிமையாளர்:

A. S. M. M. ஹாஜியர் அன் கம்பெனி

203, 2-ம் குறுக்குத் தெரு.

கொழும்பு 11

டெலிபோன்: 21771

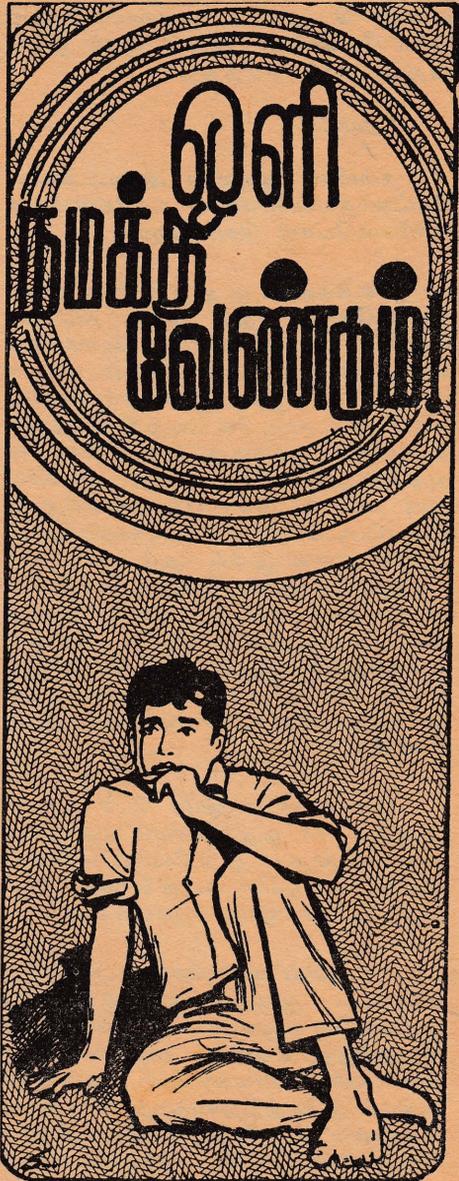
அடுத்த நாள் மாலை சுமணதாலா வும், நானும், தர்மபாலவும் நூல் நிலையத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த போது தம்மிகா எங்களின் எதிரே தனியாக வந்து கொண்டிருந்தாள். வழமைபோலவே வெள்ளை நிறமான சீலையுடுத்து ஒற்றைப் பின்னல் பின்னியிருந்தாள் தம்மிகா. அவளைக் கண்ட உடன் நான் சுமணதாலாவை உற்றுப் பார்த்தேன். அவளது பார்வையும் முகமும் அவஸ்தையினால் திணறிக்கொண்டிருந்தன. தம்மிகா எங்களைக் கண்டதும் வழமை போலவே முகமலர்ந்து புன்னகை செய்தாள். பிறகு என்னோடும் தர்மபாலவோடும் பரீட்சை சம்பந்தமாகக் கதைத்துக்கொண்டு வந்தாள். சுமணதாலா மௌனத்தோடும், அவஸ்தையோடும் எங்களோடு வந்தது எங்களுக்கு மிகவும் தர்மசங்கடமாக இருந்தது. சுமணதாலாவைக் கண்டதாகவே சில ரீமிடங்கள் தம்மிகா காட்டிக்கொள்ள வில்லை. ஏதோ கதை சொல்லிக் கொண்டு போனவள் இடைநடுவே அதை நிறுத்திவிட்டு தன் முன்னே பறந்த குருவிகளைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னாள்; "...உங்கள் நண்பர் சுமணதாலா என்னோடு நேரிலே கதைக்க முடியாமல் எனக்கு சித்ரா மூலம் கடிதமொன்று கொடுத்தனுப்பியிருந்தார்".

தம்மிகா வெகு நிதானமாகவே அதனைச் சொன்னாள். சிறுமையைத் தூக்கியெறியும் அலட்சியபாவம் குரவிற்தொனித்தது.

"அவருடைய தாய் என்னை விரும்பவில்லையாம். பெரிய இடத்திலே திருமணம் செய்வதற்கு உத்தேசம் போலும்" என்று நிதானமாகச் சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்தபடி கூறினாள்:

"தான் என்னை நிராகரித்ததற்காகக் கலங்கவோ, கண்ணீர் விடவோ வேண்டாமென்று சுமணதாலா எனக்கு எழுதியிருப்பதுதான் சிரிப்பாக இருக்கிறது"

சுமணதாலாவை நான் பார்த்தேன். அவனுடைய திடகாத்திரமான ரீமிர்ந்த உடல் கூனிக்குறுகிப்

● செ.டியாகநாதன்

போயிற்றுப்போல உணர்ந்தேன். பரந்த நெற்றியில் சுருக்கங்கள் கீற, முகமெல்லாம் கருமை படர்ந்து புடைத்துக் கொண்டிருந்தது. அவன்

முகத்திலே ஆத்திரமும், அவமான உணர்ச்சியும் பீறிப் பொங்கிற்று. மீசையற்ற முகத்தில் துடிக்கும் ஆத்திரத்திற்கு, எங்களின் முன்பு தம்மிகாதன்னுடைய குட்டுகளை உடைக்கிறாளே என்ற பெறுப்பே காரணமாயிருந்திருக்க வேண்டும். அவன் குரல் ஓங்கி அதட்டலாய் ஒலித்தது:

“தம்மீ”

தம்மிகா அவளின் அதட்டலையே கேட்காதவள்போல, உதாசனமான பார்வையோடு சொன்னாள்:

“உங்கள் கடிதத்திற்கு நான் வாயிலேயே பதில் தந்து விடுகின்றேன். நீங்கள் என்னை கிராகரித்ததைக்காக நான் கொஞ்சமும் கலங்கவில்லை. காதலுக்கு இரண்டு முடிவுகள்—ஒன்றில் காதலில் வெற்றி பெற்றால் திருமணம். அல்லது அதில் தோல்வியுற்றால் தற்கொலை. இந்த இரண்டு முடிவுகள் மட்டுமே புத்தகங்களிலும், திரைப்படங்களிலும் இருக்கலாம்..... ஆனால் நிஜவாழ்வில் அம் முடிவுகள் மாத்திரமே இருப்பதில்லை. அப்படியென்றால் அந்த அசட்டு முடிவால் உலகத்தில் பெரும்பகுதியே இன்று பிணக்காடாகத்தான் இருக்கும்... காதலித்து விட்டு அந்தக் காதலைத் துண்டித்துக் கொள்ளுகின்ற உரிமையும் மனிதருக்கு உண்டு...”

சொல்லிக்கொண்டு போனவள் அழுத்தமாக ஒரு சிங்களப் பழமொழியைச் சிங்களத்திலேயே சொல்லிவிட்டு, உதடுகளை நாக்கினால் ஈரப்படுத்திக் கொண்டு தொடர்ந்தாள்:

“...நான் உங்களைக் காதலித்தது உண்மை. ஆனால் சுயநலமும் கோழைத்தனமுமே உருவமான நீங்கள் என்னை கிராகரித்து எனக்குக் கடிதம் எழுதச் சில மணித்தியாலங்களின் முன்னரே உங்கள் குணத்திற்காக நான் உங்கள் மேலுள்ள காதலைத் துண்டித்துக் கொண்டுவிட்டேன். இதனால் எனக்குக் கலக்கமில்லை. அமைதியே ஏற்பட்டது. மத்திய தர வர்க்கத்துக்கேயுரிய உணர்ச்சிகள் சில என்னைப் பாதித்தமையால் இப்படி ஒரு தவறை நான் செய்து விட்டேன்... ஏன், காதல் என்ற மத்திய தர வர்க்கத்துப் பொய்யைக் கூட இதுவரை நான் மன

தினுள் கொண்டிருந்தமைக்காக மிக வெட்கப்படுகின்றேன். அழுதுக் கும்படி இந்த இவ்வப்படிச் சிந்தனைகள் என்னையும் கௌவியிருந்தன...” அவள் சொல்லி முடிந்ததும் தர்மபால கூடத்திகைத்துப் போய் விட்டான். தம்மிகா, ஆவேசந்தணிந்து எதுவுமே நடவாதவள்போல எங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து போய்விட்டாள். சுமணத ஸாவை நான் அவளின் கண்களிற்கூடாகப் பார்த்தேன். தம்மிகா தன்னிடம் “என்னைக் கைவிட்டுவிடாதீர்கள். உங்களைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியில்லை” என அழுது கெஞ்சுவாள் என எதிர்பார்த்திருந்த அவனது முகம். பேரா தனையின் மழைமுகிலாய் இருள் கப்பிக் கறுத்துப் போயிற்று

ஓய்வு நாளென்று வந்தால் என் அறைக்குத் தர்மபால வருவது தவறு வதில்லை. தர்மபாலாரோடு பல மாணவர்கள் என் அறைக்கு வருவார்கள். அன்றும் இரண்டாம் ஆண்டிலே பயிலும் பல மாணவர்கள் தர்மபால வோடு எனது அறைக்கு வந்திருந்தார்கள். பல்கலைக் கழக மாணவர்களின் எதிர்காலம் பற்றி நாங்கள் கதைத்துக்கொண்டிருந்தோம் கிட்டத்தட்டப் பத்தாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பட்டதாரிகள் வலையில்லாதிருப்பதைப்பற்றிச் சொன்ன மாணவனொருவன் எதிர்காலத்தின் அவலம் பற்றி மிகவும் பயங்கொண்டான். பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பட்டதாரி மாணவர்கள் எங்காவது வேலை கிடைத்தாலும் படிப்பை உகறித்தள்ளிவிட்டுப்போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். பல மாணவர்கள் வீட்டில் புகைந்த பிரச்சினைகளினாலும், வேலையில்லாது அலையும் பட்டதாரிகளைப் பார்த்த கிராசையினாலும் இடையிலேயே படிப்பை முறித்துக் கொண்டார்கள். இளமைப் பருவமே குழப்பம் குழந்த துயரமாய் இயங்கிற்று. பல்கலைக் கழகத்திற்குள் மாணவர் சென்று படிக்க முடியாத பற்றாக்குறைகள், தங்குவதற்கு வசதிகள் இல்லாமை, உணவுப்பிரச்சினை ஆகியன பல்வேறு விதங்களாய், அதிருப்தியின் சீற்றமாய்க் கிளர்ந்தன. விரக்திகள் மனதினுள்ளே அமுங்கிப்புகையாது பல தடவைகள் சீறி வெடித்தன. வேலை நிறுத்தங்கள் அடிக்கடி

ஏற்பட்டு, ஒரு நிகழ்ச்சியின் முடிவிலே மற்ருரு நிகழ்ச்சியின் அத்திவாரம் எழுப்பப்பட்டது. மௌனம் குழந்த நியிஷங்களினுள்ளே எங்கள் ஒவ்வொருவரின் சிந்தனைகளும் முக்காலத்திலும் தெரட்டுத் தொடர்ந்து சென்றன.

ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்த தர்மபாலா அடங்கிய குரலிற் சொன்னாள்:

“படித்தவர்களிடம் இப்போது தான் பிரச்சினையே தலைதூக்கி உள்ளது. ஆனால் கடும் பிரச்சினைகளுக்குட்பட்ட இலட்சக் கணக்கான விவசாயிகளும், தொழிலாளிகளும் அலைச்சேற்றினுள் புதைந்த நிலையில் அதிலிருந்து மீள்வதற்காகக் கடுமையாகத் தங்கள் விரோதச் சக்திகளோடு போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களோடு ஐக்கியப்படுவதின் மூலமே ஐக்கியப்பட்டுப்போராடுவதின் மூலமே விமோசனம் பிறக்க முடியும்...”

தர்மபாலா சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்னர், புத்தகப் படிப்பைத் தவிர வேறெதையுமே அறியாத ஜயமன்ன கேட்டான்:

“அப்படியானால் நமக்கு வேலையே கிடையாதா?”

அவன் குரலில் ஏக்கம் தரும்பிற்று. தர்மபாலா மௌனம் சிரித்தான்.

“ஒவ்வொரு பட்டதாரி மாணவனுக்கும் ஆயிரத்து எண்ணூற்றிப்பதினொரு ரூபா என்பத்தியே முசதம் ஒரு வருஷத்திலே செலவாகின்றது. வேலையற்றிருக்கும் பட்டதாரிகளுக்கு ஒரு வருடத்தில் மட்டும் மூன்று கோடியே எட்டு லட்சத்து முப்பத்தினாலாயிரம் ரூபா செலவாகியுள்ளது. எவ்வளவு அதிகமானது இத்தொகை! ஆனால் இதனால் கிட்டிய பலன்தான் என்ன? இவர்களுக்கு வேலை என்றுதான் கிடைக்கப்போகின்றது? ஆனால் பேரூபிடிக்கும் சந்தர்ப்பத்தான் பட்டதாரிகளாகிய எங்களுக்கு இல்லாவிடினும் வேறு வேலை இல்லாமலா போய் விடப் போகின்றது?”

தர்மபாலா சொல்லிவிட்டு எதையோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். எங்களோடிருந்த சிவானந்தனைப் பார்த்தேன். என்ன விஷயம் கதைத்தாலும் அதற்கு எதிர்க்கதையும்

வியாக்கியனமும் சொல்லி வெகு உஷா ராகக் கதைக்கும் அவனே தர்மபாலா சொன்னதைக் கேட்டு வெகு ஆழ்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். வீட்டை யோசித்துக் கொண்டிருந்ததை நெற்றிப் புருவ ஏற்ற இறக்கங்களின் மூலம் நான் அறிந்து கொண்டேன்.

சிவானந்தனைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திரும்பிய போது அறைக் கதவடியில் சுமணதாலாவின் உருவநட்சைவதைக் கண்டேன். கதவடியில் தெரிந்த அவனது முகத்திலே தயக்கம் மண்டியிருந்தது.

நான் வெளியே போனேன்.

என்னைத் தயக்கத்தோடு எதிர் கொண்ட அவனது முகத்தை ஏறிட்டேன். கம்பீரமான அவனது உடல் திடீரென வாடினாற்போல அவன் களைப்புற்றிருந்தான்.

“என்ன சுமண?... என்ன?”

வலிந்து சிரிக்க முயன்றவனின் புன்னகை வாயிலேயே கருகிப்போக சுமணதாலா தயங்கிக் கொண்டு சொன்னான்:

‘கேட்க வேண்டும் ஒரு விஷயம். ஆனால் கேட்பதற்கோ மனம் மிகவும் சங்கடப்படுகிறது சிவா...’

நான் சிரித்துக்கொண்டு, அவனைக் குத்திக்காட்டும் பாவனையிலே,

“ஏன் சுமண? எடுத்ததெற்கெல்லாந்தான் நீ சங்கடப்படுகின்றாய்? என்னிடம் கேட்பதற்கும் சங்கடப்படுவதாய்ச் சொல்கிறாய்... ஏன் உனக்கு உன் அம்மா ஒருத்தியைத் தவிர வேறு யாருமும் நெருங்கி, உரிமையோடு பழகத் தெரியாதா?... என்னத்திற்குச் சங்கடப்படுகிறாய்... இனி இப்படி ஒரு போதும் சொல்லாதே...” என்றேன்

அவன் சலனமற்றுச் சிரித்தான். செத்த புன்னகை!

அதே தயக்கத்தை மாற்றாது கேட்டான்:

“எனக்கு மிக அவசரமாய் முப்பது ரூபா வேண்டும்”

இழுத்த குரலில் தொடர்ந்தான்: “அம்மாவுக்கு அடுத்த கிழமை பணங்கிடைக்கும். அடுத்த கிழமை கட்டாயமாகத் திருப்பித் தந்து விடுவேன்...”

என் மனம் படுரன்றது.

உயரத்திற் பறந்த மனக்குருவி கல்லடிபட்டு இறக்கைகள் சிதைந்து கீழே விழுந்து படபடத்த நெஞ்சப்பதைப்பு.

எனது குட்கேசிற்குள், அடி மூலைக்குள் இருக்கும் பணத்தை மணக்கைகளால் தடவி எடுத்து என்னுகின்றேன். ஒரே ஒரு தாளும் சில்லறை களுமுட்பட மொத்தம் மூன்று ரூபா எண்பத்தைந்து சதங்கள்.

சுமணதாலா யாரிடமும் கை நீட்டிப் பணங்கேட்பதில்லை என்று யாவரும் அறிவோம். அந்தத் தெரியத்திலேதான் என்ன கேட்க வேண்டுமா அதைக் கேள் என்று மிகப் பிடிவாதராய் அவனை வற்புறுத்தினேன். இப்போதோ? இப்போதுதான் முதல் தடவையாக சுமணதாலா பணங்கேட்டிருக்கின்றான்—அதுவும் தரித்திர நாராயணகுமிய என்னிடம் வந்து நம்பிக்கையோடு கை நீட்டி நிற்கிறான். இதுவரை ஒன்றையுமே எச்சரிப்பத்திலும் கேளாத ஒருவன், இப்போது கேட்கும் போது கொடுக்க வழியில்லாமற்போய் விட்டதே என்ற கவலையோடு மெளனமாய் நின்ற என் முகவாட்டுத் திலே விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்ட சுமணதாலா தன்னை மீறிப் பெருமூச்செறிந்தான்.

நான் சுமணதாலாவை எனது அறையடியிலேயே நிறுத்தி விட்டு எனக்குத் தெரிந்த அனேக நண்பர்களிடம் சென்று கடன் கேட்டேன்.

அன்று பெப்ரவரி மூன்றாதிதி.

அனேகமாக மாதத்தில் பத்தாந்திகதிக்குப் பிறகுதான் மாணவர்களாகிய எங்களிடம் காசு புழங்கும்.

ஏமாற்றத்தோடு சுமணதாலாவிடம் சென்று சொன்னேன்.

அவன் இப்போது எனது தயக்கத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

அமுது சிரித்தான் போலும்!

5. இருபது வருடங்களும் மூன்று ஆசைகளும்

பு கல் உறக்கங் கொண் டிருந்த
என்னை அன்று மாலை சுமண தாலா
வலிந்து அழைத்தமையால் அவனோடு

நான் கண்டிக்குச் சென்றேன்.

வழக்கத்திற்கு மாறாக அன்று சும
ணதாலா முழுக்கைச் சட்டை அணிந்
திருந்தான். அவனது களைந்த முகத்தி

னிலே சிந்தனை அடைந்திருந்தது. பஸ்ஸிற்குள் இருந்தபடியே வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னை அவன் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதனை நான் உணர்ந்தபோதும் அதைப்பற்றி ஏனோ ஒன்றுங் கேட்க விரும்பவில்லை.

பஸ், கண்டி பஸ் நிலையத்திலே போய் நின்றதும் நாங்கள் இருவரும் இறங்கிக் கொண்டோம். “எங்கே போகப் போகின்றோம்?” என்ற மௌனமான என் முகக் கேள்வியை அனுமானித்த அவன், பதிலாக “தலதா மாளிகா விற்குப் போகலாம்” என்றான்.

கண்டி தலதா மாளிகா விற்கு எதிரேயுள்ள கண்டி வாவினின் மதிற் புறத்தருகே நின்று கொண்டிருந்த வயோதிப மாதொருத்தி என்னோடு வந்த அவனைக் கண்டதும் புன்னகை பொலிந்த முகத்தோடு, “புத்தா...” என்றபடி வந்தாள். வாஞ்சையெல்லாம் சுமந்து வந்த மகனே என்ற அந்த அழைப்பு எவரையும் சிவிரக்க வைத்துவிடும்; அவ்வளவு கருணையான குரல்.

சுமணதாலா, தனது தாயை முதல் தடவையாக எனக்குக் காண்பித்தான்.

தாய் மணங்கமழ்கின்ற வெள்ளரிப் பூக்கள் எட்டிப் பார்க்கின்ற சிறு கூடையொன்றினை அவள் தன்னுடைய கருக்கம் விழுந்த சையிலே வைத்திருந்தாள். எனக்கு அவளைப் பார்த்த முதற் பார்வையிலேயே கண்ணினுள்ளே காட்சியொன்று விரிந்தது. கடுகண்ணையொன் றிருண்ட சூரைகளைத் தாண்டிக் கொண்டு புகை பிறதம் ஓடிச் செல்கின்றபோது, அதன் இருபுறமும் கருங்கல் மலைச் சுவரிலே வழிந்து கசிந்து கருங்கல் விற்குப் பசுமை பூசும் நீரினது குருமை போல —வறுபையிலே தலைத்த அவளின் முகத்திலும் தளிர்ந்த பசுமையைப் புன்னகையும் வாத்தல்யமும் விளங்கின. இருபது வருஷங்களாய் மூன்று தேவைகளை மகனுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காகச் சுவல் கண்டங்களை யும் வேதனையே வெளியே காட்டாது தாங்கிக் கொண்டு எதிர்காலம் பற்றிய ஒரே நம்பிக்கையோடு நிற்கும் அந்த முதிய தாயைப் பார்க்க என் இதயம்

மிகவும் மரியாதை கொண்டது. அவன் மிக மிகச் சுயநலமான சிந்தனையோடு வளர்ந்து, தன் மகனின் சந்தனைகளையே மழுங்கடித்துத் திசை திருப்பியவளாயினும், அவளை அப்படி வாழச் சிந்திக்க வைத்த, வாழப்படி துண்டிய காரணங்களைத்தான் நான் மனதாரச் சபித்துக் கொண்டேன்.

நரைத்த தலை. இடுங்கிய கண்கள், கருகிய கோட்டைபாணைப் புல் இதழ்கள் போலச் சுருங்கிய கூனுடல். அவளின் காய்ந்த கைகளைப் பார்த்தேன். கருங்கல் உடைத்துக் காய் தூப் போயிருந்த கையினால் வெள்ளரிப் பூக்களை உயர்த்தி மிதத்திக் கொண்டு, ஒரு பார்சலை எடுத்துச் சுமணதுவளவின் கையிற் கொடுத்து விட்டாள், என்னையும் பார்த்துக்கொண்டு சிங்களத்தில் ஏதோ சொன்னாள். மகனுக்காகத் தானே செய்து வந்த கொண்டைப் பணிகாரமாம். என்னையும் கட்டாயம் தின்னும்படி சொல்கிறாள் எனத் தாய் சொன்னவற்றைச் சுமணதாலா எனக்கு மொழி பெயர்த்துச் சொன்னாள். பிறகு தாயும் மகனும் நிறையப் பேசிக் கொண்டார்கள். தாய் இடையிடையே கண்களில் துளிர்க்கும் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள். எனக்குச் சிங்கள மொழி தெரியாவிடினும் தாயின் உணர்ச்சிகளும், இருபது வருஷக் கனவுகள் பற்றிய கண்ணீரும் தெளிவாகவே விளங்கிற்று. நான் அவர்களைப் பார்த்தபடியே இருந்தேன்.

பிறகு என்னையும் தாயையும் அழைத்துக்கொண்டு சுமணதாலா தேவீர்க் கடைக்குப் பானாள். தேவீர் அருந்திக் கொண்டே சுமணதாலா என்னையும் தாயையும் அடிக் கடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனது தாய், “எங்கே செல்கின்றீர்கள், வீடு எங்கே” என்று கேட்டபோது அவன் நிராசை தேய்ந்த குரலில், “டையின் றேற்கு மூலைச் சுவரிலுள்ள புத்தர் சிலையின் முன எரியும் நிறமான பின்சார விளக்கைப் பார்த்துக் கொண்டே சொன்னாள்:

“இருபது வருஷங்களாய்ச் சொந்தமாக நல்ல வீடொன்றைக் கட்ட அம்மா முயற்சிகள் செய்தாள். திட்டங்கள் இட்டாள். முடியவே இல்லை. இனி நானே தான் தன்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்ற வேண்டுமாம் —உத்தியோகம் பெற்றுக்கொண்டு...”

தாய் எங்களிருவரையும் பரபரக்க நோக்கினாள்.

அவள் பார்வையின் கேள்வியைப் புரிந்து கொண்ட மகன் சிங்களத்திலே சொன்னான்.

தாய், அவனை மிக நம்பிக்கையோடு பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

அவன் என்னதான் சொன்னானோ?

தாய் எங்களிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொள்ளும் போது சூழலை அவதானியாது மகனை உச்சி மே ந்து முத்தமிட்டாள். சுமணதாலா தாயின் கைகளைப் பாசந்ததும் பப்பறிக் கொண்டு, கண்களில் அவற்றை ஒற்றிவிட்டு, தனது சட்டைப் பைக்குள் இருந்து ஏழு ரூபாவை எடுத்து, அதிலே ஐந்து ரூபாவைத் தாயின் கைகளிலே கொடுத்தான். புதிய தாய் திகைத்ததைக் கண்டு அவன் ஏதோ சொல்ல, சுருக்கம் விழுந்த தாயின் முகத்திலே பெருகு திரியின் வெளிச்சம் போலப்புன்னகை துடித்து நெளிந்தது. தாயை சுமணதாலா மாத்தளைப் பஸ்ஸில் ஏற்றிவிட்டான். பஸ் புறப்படும் வரை நெடு நேரம் அவளோடு பேசிக் கொண்டு நின்ற விட்டு, பஸ் புறப்பட ஆயத்தமாகும் போது அவள் சைசனை இறகப் பற்றி முத்தமிட்டுக் கலங்கித் தளும்பிய கண்களோடு கீழே இறங்கினாள். அவன் நடவடிக்கைகள் எனக்கே அசாதாரணமாகப் பட்டன.

கண்டியிலுள்ள அனேக கடைகளில் சுதந்திர தினத்திற்காக அலங்கரிப்பு வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. பெரியதோர் அலங்கார விளையைப் பார்த்துக் கொண்டு சுமணதாலா சொன்னான்:

“எனக்கும், சுதந்திர இலங்கைக்கும் நாளைக்கு ஒரே வயது—இருபது வயது”

நான் மனதினுள் எரிந்தேன்.

பற்றுக்குறை, சுரண்டல், அந்நியர் ஆதிக்கம், வறுமை ஆகியன ஒழியாததேசம் சுதந்திரம் பெற்றிருக்கின்றதாம்... இருபது வருஷ சுதந்திரம்!

சுமணதாலாவும் நானும் அன்று ஒன்றாகவே சாப்பிட்டோம். அவன்

என்னைப்பற்றியும், எங்களோடு பழகிய நண்பர்களைப் பற்றியும் நிறைய கதைத்தான். “நீங்கள் செய்த உதவிகளுக்குக் கொல்லாம் என்னால் பிரதியுபகாரம் எதுவும் செய்ய முடியாமற் போய் விட்டதே”... என அவன் ஏக்கத்தோடு கூறிய போது, நான் ஏன் நீர் இப்படிச் சொல்லுகின்றீர் என்று கேட்க சுமணதாலா ஏதோ சொல்லி மழுப்பி விட்டான். திடீரென்று கைவலிப்பவன் போல, முகஞ்சுருங்கி சுமணதாலா சட்டைக் கையை இழுத்துவிட்டான். நான் அவனது கையைப் பார்த்தேன். ஒரு நீண்ட பிளாஸ்டர் ஒட்டியிருந்தது.

“என்ன, என்ன இது.....”

என் பரபரப்பை அவன் மதிக்கவில்லை.

எதுவிதத் தயக்கமுமின்றிச் சொன்னான்.

“இன்றைக்கு நான் இரத்ததானம் செய்தேன். இரக்கத்தால் அல்ல— பணத்தேவையில்தான்! ஒரேயடியாக முப்பது ரூபாவுக்கே இரத்தம் கொடுப்பதற்கு நீளைத்தேவ. முடியவில்லை. நான் எதிர்பார்ப்பவை ஒன்றும் நடப்பதில்லை..... சரி சரி அதெல்லாம் போகட்டும், சிவா நாளைக்கு வீவு அல்லவா? எப்படிப் பொழுதைக் கழிக்கத் திட்டம்?”

கதையைத் தடம் புரள வைக்கும் சுமணதாலாவின் பேச்சை நான் முற்றாகவே கவனியாது அவனைப் பார்த்தேன்.

“இதென்ன வேலை சுமண? உடம்பு, அதுவும் உம்முடைய முக்கியமான படிப்புக் காலத்தில் இந்த உடம்பு இவைகளை எல்லாந்தாங்குமா?”

அவன் களங்கமற்றுச் சிரித்தான்.

“என்னுடைய படிப்பிற்காகவும் வயோதிபத்தாயின் ஆசைக்காகவும் நான் என்னுடைய சகையை விற்கக் கூடத் தயாராயிருக்கின்றேன்; ஆனால் வாங்குவதற்கு ஆனில்லையே சிவா. எவ்வளவுதான் நான் உங்களோடு பழகியிருந்தாலும் எல்லாவற்றிலுமே எனக்கு நம்பிக்கை விட்டுப் போய் விட்டது.....”

நான் தர்மபாலாவை நினைத்துக் கொண்டு சொன்னேன்:

“எதுவும் உம்மைத் தனிமைப் படுத்திப் பார்த்து நினைக்க வேண்டாம்: பல ஆயிரம் இளைஞர்கள் இதே கதையில் இருக்கின்றார்கள். பல லட்சம் மக்கள் சுரண்டலின் கொடுமையினாலும், உறுமையினாலும் அழுந்துண்டு துன்பக் கேணியில் கிடக்கின்றார்கள். நாங்கள் ஒன்றுபட்டுப் போராடி எங்கள் கைவிலங்குகளை அறுக்க வேண்டும். சுரண்டலற்ற, பேதமேதுமற்ற சமதாயத்திலேதான் நீரும், அம்மாவும் ஆசைப்படும் மூன்று விஷயங்களும் எல்லாருக்கும் கிடைக்கும், இல்லை யா?”

நான் முடிக்கவில்லை, அவன் பட்டென்று சொன்னான்:

“அத்தச்சந்தோஷமான நாளில்... (அவன் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு நாக்கைக் கடித்தான்)...எல்லாவற்றிற்கும் நான் பித்திப் போய் விடுகின்றேன்...ஐ ஆம் ரு வேற...”

எனக்கு அவன் மீது வெறுப்புப் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

சமுதாயத்தில் வாசிபர்கள் மிக உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு சக்தியாவர். படிக்கும் ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள். தமது சிந்தனையில் பழமைப்பற்று மிகவும் குறைந்தவர்கள். உலக மாற்றத்துக்குக் காரணமானவர்கள் அவர்களே என்று நான் படித்திருக்கிறேன். இந்தச் சக்தி மிக்க வசனங்கள் என்னைப் போன்ற பல இளைஞர்களை ஈர்த்து எங்கள் சிந்தனையை மாற்றி எங்களைப் பட்டிய அச்சிலே வார்த்தெடுக்கின்றன. உலகெங்கும் பல புதிய மாற்றங்கள் கிளர்ந்தெழும் இக் காலத்திலே இவ்வீழ் போன்றவர்கள் பேசும் பேச்சுக்கெல்லாம் காரணமானவைகளை நினைக்கையில் என் மனம் சிணுப்புற்று வெடித்தது.

மண்டப வாசலிலே ஏறுகின்ற போது தன் கையிலே இருந்த கொண்டைப் பலகாரங்கள் நிறைந்த பையை என் கையில் தந்து விட்டு, “சிவா என்னுடைய அறையில் எலி உலாவு

கின்றது. நீர் இதனைக் கவனமாக வைத்தரும். காலையிலே சாப்பிடலாம்.....உமது அறைக்கும் சிலவேளை இரண்டு கால் எலிகள் வந்து உலாவுப. மிகக் கவனம்” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

அன்றிரவு நன்றும் உறங்கி விட்டேன்.

படுக்கையில் கிடந்த என்னைத் தர்மபாலா உலுப்பி எழுப்பினான்.

சில கணங்களில் நான் கண் விழித்தேன்.

அரண்டு சோம்பலோடு எழுந்த என்னை உடனே உடுத்திக்கொண்டுவரும்படி தர்மபாலா சொன்னான்.

என்னால் அவதி தாங்க முடியவில்லை.

“தர்மே ... அப்படி என்ன அவசரம்?” என்றேன்.

“சிவா, சுமண தற்கொலை செய்து விட்டான்” தர்மபாலா அவ்வார்த்தைகளை வெகு நிதானத்தோடேயே சொன்னான்.

“ஆ...?”

எனக்குச் சொற்களே வரவில்லை.

அடிவயிற்றினுள் ஏதோ செய்தது.

ஓதயம் தடித்துப் பதறியது.

நான் சுமணதாஸாவை முதன் முதலிலே சந்தித்த மகாவலி கங்கைக் கரையிலே—வளைந்து முறிந்த பச்சை மூங்கிலருகே உள்ள சின்னக் கருங்கல் வடியிலே, கைகளால் தரையைப் பிரிண்டி, நகத்தில் வடியும் இரத்தத்துடன் உடலை வலித்தபடி, வேதனையே முகமாய், முகம் கேணி வாய் நெளிந்து கடலாயில் பெருகிய நுரையோடு கோரமாய்க் கிடந்தான் சுமணதாஸா...

எனக்கு அழுவோ, கதறவோ, தலை தலையாய் அடித்துக்கொள்ளவோ தோன்றவில்லை. நேட்டை மரமாகி நின்றேன். அவன் மேலே துளியளவு கூட அனுதாபத்தோன்றவில்லை. மனதின் ஒரு பூகையிலே அவனது வாழ்க்கையின் நோக்கை நினைத்துக் கசப்பினர்ச்சி சுரந்தது. இலையான்கள் மொய்க்கும் அவனது முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்ற போதும் மனம் எங்கெல்லாமோ பரந்து பறந்தது. அவன் குடித்த விஷப் போத்தலின் அருகே சிறு பூச்சிகள் செத்துக் கிடந்தன.

அவன் பிணத்துக்கு எதிரே தம் மிகர சோகச்சித்திரபாய் நின்றார். கண்ணீர் கசியும் கண்களால் அவனது உடலைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அவனுக்கும் தன் சட்டைப் பைக்குள் தன்னை மன்னிக்கும்படி உருக்கமாகக் கடிதம் எழுதி வைத்திருந்தான் சுமண தாலா. அந்த இரக்கமுள்ள கோழை ஆயிரமாயிரம் ஆசைகளற்று மூன்று ஆசைகளுக்காக இளபையின் சுகபோகங்களையெல்லாம் துறந்து, அந்த ஆசைகளையும் எய்த முடியாது, தோல்வி மனப்பான்மையோடு புயலின் முன்பு தனியே நின்று வளைந்து முறியும் மூங்கிலென வாழ்வின் போராட்டத்திற்கும் புறமுதுகிட்டு நஞ்சு குடித்து விட்டானே என்ற பாவனையில்லாதான் அவள் கண்களில் கண்ணீரும், முகத்திலே சோகமும் பெருகியிருக்கும்.

தரம்பாலா ஒரு வெள்ளைச் சீலை கொண்டு வந்து சுமண தாலாவின் பிணத்தை மூடிவிட்டான்.

இன்னும் சில நிமிஷங்களில் பொலிசாரும், சுதந்திரக் கொண்டாட்டமொன்றிற்குப் போகவிருந்த மரண விசாரணை அதிகாரியும் அங்கு வந்து விடுவார்கள்.

என்றோடு சுமணதாலா நடந்து கொண்ட விதம், இறுதியாகத் தாயோடு கதைத்து விட்டு வாஞ்சை ததும்ப விடை பெற்ற மாதிரி..... யாவும் என் மனதிலே நீர்ச்சுழிகளாகக் குமிழியிட்டுக் கேட்டன.

விமோசனம் கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையைச் சுமந்த அந்த முதிய தாய், அவளின் இருபது வருஷங்கள்

நிறைந்த கனவுகள், அந்தச் சாதாரண மன்தனுக்குரிய மூன்று ஆசைகள், கருங்கல் உடைத்துக் களைத்துப்போன உழைக்கும் கைகள், இப்போது அனாதையாகி விட்ட வயோதிப அன்னை, படிப்பிற்காக இரத்தத்தை விற்று ஏழ்மையிலேயே தோன்றி, பூத்து மலர்ச்சி காணாமல் தற்போது செய்து கொண்ட, இளமையின் நம்பிக்கையை யெல்லாம் துறந்து பிணமாகி விட்ட சுமணதாலா.....

என்னையே குறித்தானமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் தரம்பாலா.

தம்மிகர தனக்குச் சுமணதாலா கடைசியாக எழுதிய கடிதத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

விஷத்தால் சதை நொருங்கிய உடலினை மூடிய வெள்ளைச் சீலையில், தெறித்த சுறுப்பு மைத்துளிகளாய் இலையான்கள் மொய்த்திருந்தன.

நான் மௌனமாய், மரபாய் நின்றேன்.

சுமணதாலா வோடு நேற்றுக் கதைத்த கதைகளெல்லாம் செவிப்பறையினுள் ஒலித்தன.

“எனக்கும் சுதந்திர இலங்கைக்கும் நானே ஒரே வயது— இருபது வயது”

என்னை மீறி என் நெஞ்சினுள் ஆவேசம் பொங்கிற்று.

“சுமண சுமண, நீ ஒரு நெறுத்த தற்குரிய கோழை போல வாழ்வோடு போராட முடியாது செத்தப் போய் விட்டாயேடா..... சக்தி மிக்க இளமைக்கே முகத்தில் கரிபூசினிட்டு உன் கைகளுக்கு வேலை கொடுக்காது அவச் சாவு செய்து விட்டாயேடா...”

(முடிந்தது)

1974ல்

புதிய கிரகம்

நம்மைச் சுற்றியுள்ள அண்ட வெளியில் மொத்தம் ஒன்பது கிரகங்கள் இருப்பதாகவே நாம் அறிந்திருக்கிறோம் ஆனால் இன்றைய விண்வெளி ஆராய்ச்சியாளர்களும், விஞ்ஞானிகளும் இன்னொரு புதிய கிரகத்தைக் கண்டு பிடிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

அமெரிக்க விண்வெளி நிறுவனமான "நாஸா" வின் விஞ்ஞானிகள் 1974ல் இப் புதிய கிரகம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விடும் என்றும் நம்புகின்றனர். 900 மைல் தல் எடையுள்ள செயற்கைக் கிரகம் ஒன்று அமெரிக்காவிலே இப்பத்தாவது கிரகத்தை நோக்கி அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது.

ரஷ்ய விஞ்ஞானியான புரொபெஸர் கிரெப் செபோரெவ் என்பவரும் இப் புதிய கிரகம் இருப்பதை உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார். வெனிஸ் கிராட் விண்வெளி ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் தலைவரான இவர் இக் கிரகம் அண்ட வெளியில் வெகு தூரத்திற்குப் பால் ஒரே நிலையில் நின்று சுழன்று கொண்டிருப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார்.

அண்ட வெளியிலுள்ள ஒன்பது கிரகங்களையும் விட இது மிகச் சிறியது. மிகச் சக்திவாய்ந்த தூரதிருஷ்டிக் கண்ணடிகளுக்கும் இது புலப்படுவதில்லை.

இக் கிரகத்தின் உயிர்கள் வாழ்வதற்கான சாத்தியக்கூறுகள் இல்லையெனினும் பக்டீரியா போன்ற அணுக்கிருமிகள் வாழலாம் என்றும் இவ்விஞ்ஞானி தகவல் தெரிவிக்கிறார்.

1960-ல் ஸாக்ஸ்தான் விண்வெளி ஆராய்ச்சி நிறுவனம் தாங்கள் இக்கிரகத்தைக் கண்டு பிடித்துவிட்டதாகவும் அறிவித்தது.

1950ல் அமெரிக்க விஞ்ஞானிகளில் ஒருவரான டாக்டர் சாம் ஹெரிஸ் என்பவரும் இக் கிரகத்தைப் பற்றி அறிவித்தார். இவர் தனது மனைவியின் பெயரான பெட்டுலா என்பதையே இக் கிரகத்திற்கும் சூட்டினார்.

இக் கண்டு பிடிப்புகளின் காரணமாகவே புதிய கிரகத்தைப் பற்றிய நம்பிக்கை வலுத்துக்கொண்டிருக்கிறது.

எனவேதான் 1974ம் ஆண்டளவில் இக் கிரகம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு விடும் என நம்பப்படுகிறது.

தகவல்: ஸ்ரீகாந்த்

நன்றி: HINDU

SHIPPING CORPORATION OF INDIA LTD.,

STEELCRETE HOUSE — BOMBAY

தலைமன்றார் — ராமேஸ்வரம் கப்பல் சேவை

தலைமன்றாரிலிருந்து ராமேஸ்வரத்திற்குக் கப்பல் பிரயாணத்திற்கான கட்டண விகிதங்கள் 1 - 3 - 71 முதல் மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை வாடிக்கையாளர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் அறிவித்துக் கொள்கிறோம்.

1- 3- 71 முதல் அமுலில் வரும் புதிய கட்டண விகிதங்கள் பின்வருமாறு:-

இலங்கை ரூபாய்

இந்திய ரூபாய்

மேல் தட்டு 23/-

30/-

கீழ் தட்டு 14/-

18/-

மற்ற விபரங்களுக்குத் தொடர்பு கொள்க:

NAROTTAM & PEREIRA LTD.

P .O. BOX 379

COLOMBO

198. நீர்கொழும்பு வீதி, வத்தனையிவிருக்கும் ஏ. எம். செல்வநாஜா அவர் களால் 79, முதலாம் மகுதி ஒழுங்கை, கொழும்பு-12 ல் இருக்கும் சித்ரா அச்சகத்தில் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது